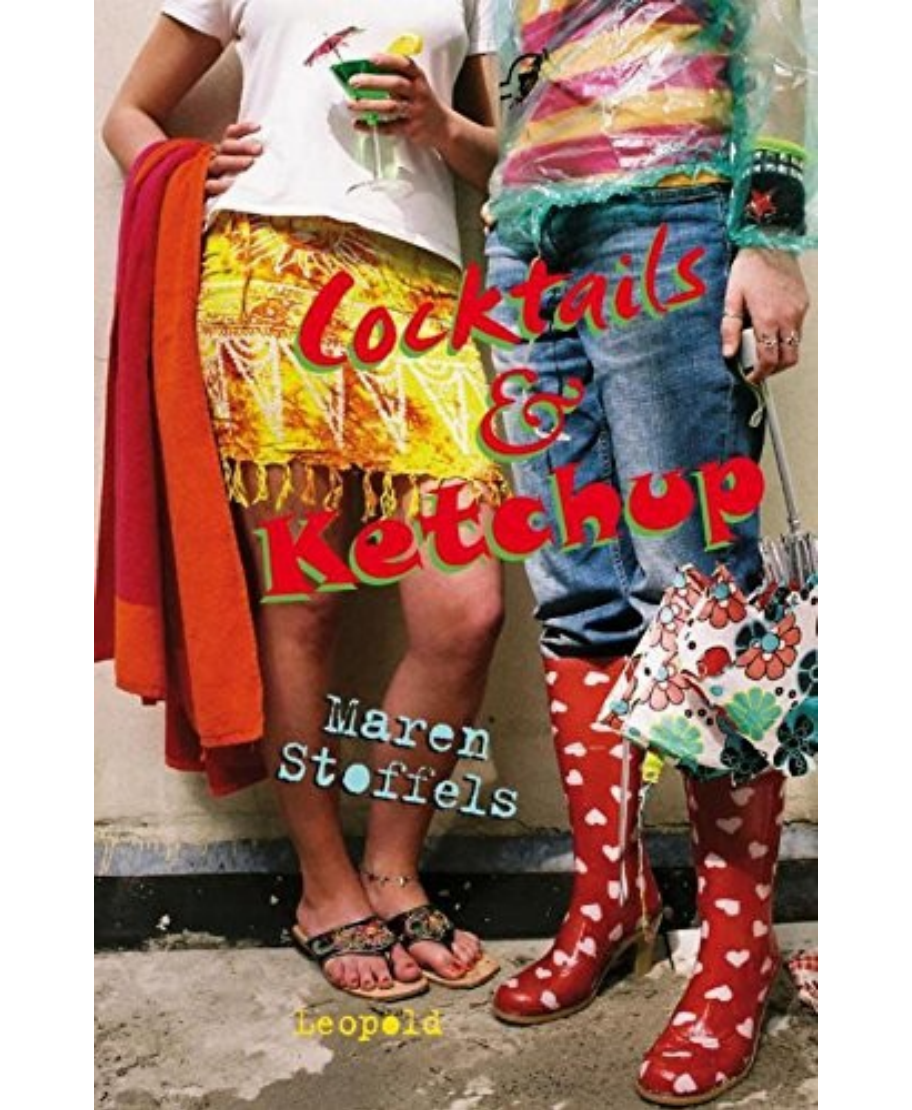

Locktails & Ketchup

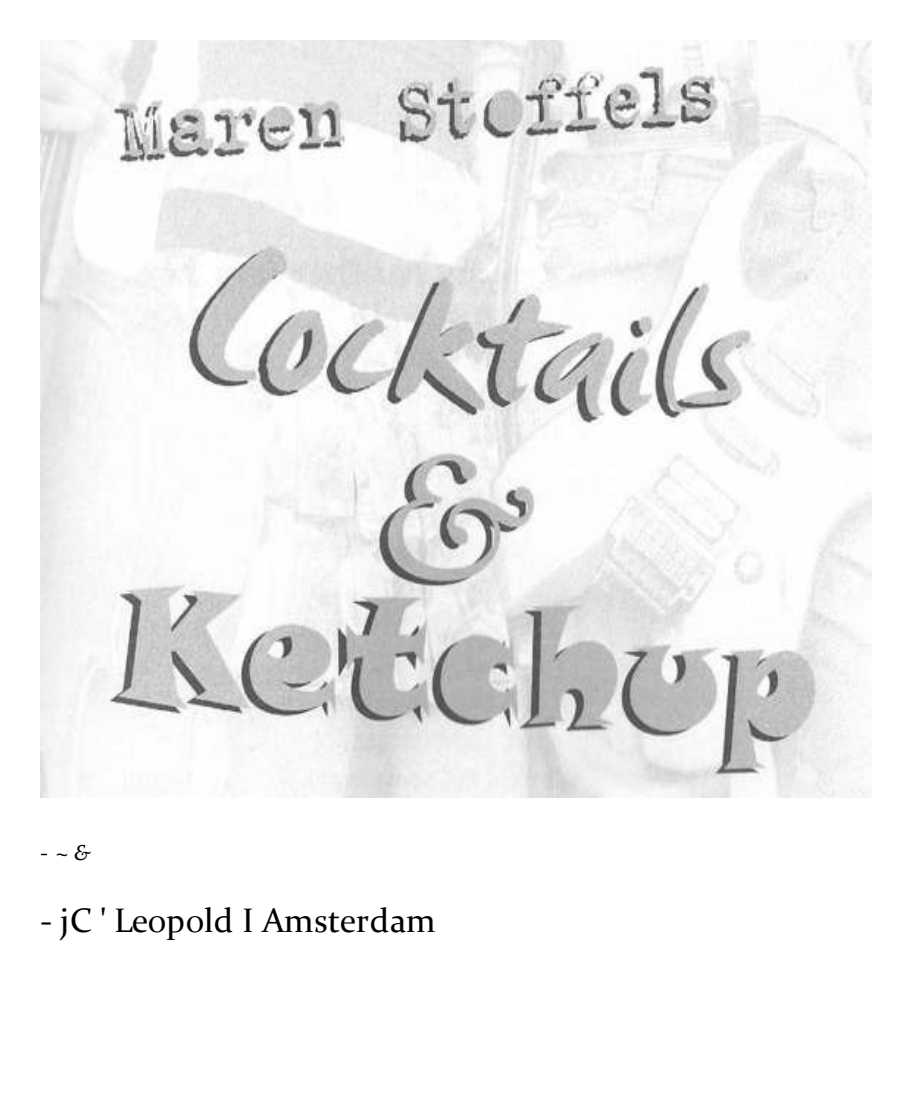
Maren
Stoffels

Leopold

Van Maren Stoffels

Dreadlocks & Lippenstift Piercings & Parels Cocktails & Ketchup

www.marenstoffels.nl

Maren Stoffels

Cocktails
&
Ketchup

- ~ &

- jC ' Leopold I Amsterdam

Sofie boft met zulke vrienden, maar ik ook: dank jullie wel!

Eerste druk 2006

2006 tekst Maren Stoffels

Foto's Jean van Lingen

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

De laarzen komen van *Antonia Yvette*, Amsterdam

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 90 258 5043 X / NUR 283/284

Inhoud

Nieuwe leerling 7

Argwaan 15

Feest 25

Onder invloed 31

Concert 41

Bowlen 48

Zoen? 54

Naar bericht 62

Preken 69

Alex 77

Stelen 84

Alles gaat mis 91

Waarschuwing 103

Niets is zoals het lijkt 112

Vriendinnen 120

Wc-praat 128

loor 133

Maren Stoffels over *Cocktails & Ketchup* 142

Nieuwe leerling

'Nou vraagt Menno. Ik sta met knikkende knieën voor hem. De jongen van mijn dromen kijkt mij vragend aan. Nu moet ik iets zeggen, maar wat precies? Dat ik helemaal tot over mijn oren verliefd op hem ben? Hij zal mij voor gek verklaren. En dat ben ik misschien ook wel. 'Ikvindjeleukijmijook?' ratel ik. De reactie van Menno was te verwachten. Ik ben leuk, maar we kunnen beter vrienden blijven...

Voor de zoveelste keer speelt die dramatische filmscène zich af in mijn hoofd. Wat een afgang dat Menno mij

niet wilde. Hoewel ik het ergens wel verwacht had bleef het pijnlijk. Wanneer stop ik met hierover te piekeren? De hele voorjaarsvakantie speelde het elke minuut door mijn hoofd.

'Allemaal even opgelet. We krijgen een nieuwe leerling.' Carolien kijkt ons aan alsof we de lotto gewonnen hebben. Daar denk ik anders over. Ik buig me naar Roosmarijn, die verveeld op haar potlood kauwt. Zij lijkt ook niet te staan springen om een nieuweling.

'Wat denk jij ?' vraag ik aan haar. Roosmarijn kauwt op haar lip. 'Een boerin,' zegt ze droog. 'Zo eentje met klompen en een strohalm tussen haar tanden. Precies wat we nodig hebben.'

Ik moet zachtjes grinniken. Een plattelandsmeisje gaat het moeilijk krijgen. Als je anders bent dan anderen ben je in deze klas gedoemd gepest te worden.

'Ik verwacht jullie volledige inzet om het onze nieuweling naar de zin te maken,' preekt Carolien verder. Roosmarijn kucht zachtjes.

'Ik ga haar even halen. Tot zo.'

Zodra Carolien weg is buigt Roosmarijn zich naar mij toe. 'Wat hoop jij? Een Menno, zeker?'

Ik wil haar slaan, maar ze is te snel. 'Wat een rotopmerking,' sis ik. 'Ik stond al zo voor lul en dan wrijf jij het me ook nog eens in.'

Roosmarijn schudt haar hoofd. 'Je stond niet voor lul, hij is gewoon dom dat hij een meisje als jij weigert.'

Ik kleur. Het is geen geheim dat Roosmarijn een tijdlang verliefd op mij is geweest. Dat snap ik nog steeds niet. Hoe kun je nou verliefd zijn op je beste vriendin? En bovendien: zo leuk ben ik niet.

Net als ik iets wil zeggen gaat de deur weer open. Carolien wordt gevolgd door een meisje met geblondeerd haar. Het is bepaald geen boerin. Haar korte truitje laat haar buik bloot. Een navelpiercing schittert ons tegemoet. De lage broek heeft een legerprint en ze kauwt kauwgom. Ze kijkt ons verveeld aan.

Carolien pakt het meisje bij de schouders en vraagt om stilte. 'Jongens, dit is Lewi. Lewi, we hopen dat je een leuke tijd bij ons zult hebben.'

'Ze ziet er niet uit alsof ze het ooit leuk heeft,' grinnik ik zachtjes tegen Roosmarijn. We moeten een lachbui onderdrukken terwijl het meisje ongestoord doorkauwt.

'Ga daar maar zitten. Roosmarijn en Sofie leggen jou wel even uit wat de bedoeling is van de les.'

We kijken naar Lewi, die naast ons neerploft. Haar schoudertas belandt met een klap op het tafeltje. Ik probeer de blik van Carolien te vangen, maar zij gaat alweer verder met de Engelse les. De grammatica wordt vandaag herhaald. Kan geen kwaad in mijn geval.

'Ik zit in een band,' kauwt Lewi in de pauze. Roosmarijn en ik hebben ons ontfermd over het kauwgompakje en we staan in de kantine. Lewi leunt nonchalant tegen een tafel en steekt een sigaret op. Eigenlijk mag je hier niet roken, maar Lewi ziet er niet uit alsof ze zich aan regels houdt. De rook wordt telkens in ons gezicht geblazen. Dat dit soort types echt bestaat, denk ik bij mezelf. Roosmarijn gaat naast Lewi op tafel zitten en bekijkt de sigaretten.

'Moet je?' vraagt Lewi vriendelijk.

Ik moet lachen. Roosmarijn met een sigaret - ik zie haar

al klunzen!

'Gebeurt hier wel eens wat?' vraagt Lewi. Ze kijkt me zo indringend aan dat ik even vergeet iets terug te zeggen.

'Hoe bedoel je?'

'Nou,' zucht Lewi. 'Een gevecht of zo?'

Roosmarijn lacht. 'Soof slaat wel eens mensen,' zegt ze.

Lewi kijkt mij verbaasd aan en laat haar mond openvallen waardoor de rook er in één keer uit komt walmen.

'*Way to go girl* ,' roept Lewi en houdt mij het pakje voor. 'Moet jij er soms een?'

Ik schud mijn hoofd. Ze zal ons wel twee saaie mutsen vinden.

In de kleedkamer stinkt het naar zweetvoeten en schimmelend fruit. Ik wurm me in mijn gymbroek en zie Lewi een eindje verderop staan. Ze staat keurend mijn lichaam te bekijken. Kan ze niet even de andere kant op staren? Mijn gymschoenen zijn nu echt aan

vervanging toe. De zool zit los en de veters zijn versleten. Naast mij probeert Roosmarijn puffend haar haren in een knotje te wringen. Als de bos haar eindelijk op zijn plek zit, zakt ze vermoeid neer. 'Dat is een goede warming-up,' zeg ik met een knipoog.

Roosmarijn grijnst. Ze weet zelf ook wel dat haar haren onmogelijk zijn.

'Doe jij niet mee?' vraagt Roosmarijn aan Lewi, die nog in haar legerbroek naar ons staat te kijken. Die schudt haar hoofd en steekt nog een sigaret op. Ik zeg er maar niets van.

Job klopt driemaal hard op de deur. 'Dames, schieten jullie op? We willen beginnen.'

Roosmarijn loopt achter mij aan de gymzaal in. Zodra ik de trampoline zie staan gaat mijn hart tekeer. Waarom nou dit onderdeel? Iedereen zal me wel weer uitlechen als ik tegen de vlakke smak. Roosmarijn knijpt zachtjes in mijn arm om te laten weten dat ze meeleeft. Wat een geweldige meid is het toch. Zonder haar zou ik me behoorlijk eenzaam voelen.

Justin begint met springen en maakt er meteen een

show van. Daarna Rayna, Sterre, Nikki, Edwin, Roosmarijn, en dan ik. Iedereen op de bank kijkt naar mijn aanloop. Als ik het enge blauwe ding nader rem ik angstig af. Zoals altijd kom ik zachtjes neer op de veren en maak ik een slap sprongetje. Maar ik land keurig zoals het hoort, op beide voeten, en zonder te vallen. 'Goed zo, Sofie,' roept Job sarcastisch. Hij ziet leerlingen natuurlijk liever door de lucht vliegen. Maar dat kan hij bij mij echt vergeten.

'En, Lewi is het toch?' zegt Job dan.

Lewi zit met haar benen over elkaar op de bank. Ze heeft niet eens gymkleding aan. 'Ik haat turnen,' mompelt ze.

Ik mag haar wel. Eindelijk iemand die ook een hekel heeft aan dat gespring en gehuppel. Job zegt er niets van en na een paar missers van mij stelt hij voor dat ik naast Lewi ga zitten toekijken. 'Misschien kan Sofie met jou over haar trampolinetrauma praten.'

De rest van de klas gaat steeds een stapje hoger. Als ze salto's moeten maken knijp ik mijn ogen stiekem dicht. Stel je voor dat er iemand valt. Brr... ik moet er niet aan denken.

'Moeten jullie altijd turnen?' vraagt Lewi. Ik kijk opzij. Haar gezicht is nu heel dichtbij. Ze heeft lichtgrijze ogen en donkere wenkbrauwen. Haar huid is perfect glad en ze heeft een kleine moedervlek vlak naast haar oor. Ze is mooi, valt me op. Als ik die sigaretten wegdenk zou ze best een vriendin van me kunnen worden. Ze is mysterieus en stoer, zo'n vriendin heb ik nog niet.

'Soms gaan we basketballen,' zeg ik.

Lewi lacht. Haar tanden zijn perfect recht en wit. Een ex-beugelpatiënt, dat móet wel.

'Wat speel je in je band?' vraag ik om de stilte te verbreken. Ik voel me zenuwachtig naast zo'n stoer meisje.

Lewi haalt haar neus op. 'Ik ben de zangeres. We hebben heel vaak andere muzikanten. Mijn vriend vindt niemand goed genoeg. Gelukkig mag ik wel blijven,' grapt ze.

'Je vriend?'

Lewi knikt. 'Heb jij iemand?'

Ik schud mijn hoofd en kijk weer vooruit. Was het maar waar. Menno wil alleen maar vrienden blijven. Vrienden, wat heeft dat voor zin als je veel meer wilt?

Roosmarijn fietst voor mij uit naar huis. Morgen hebben we wiskunde en daar heb ik nog niks aan gedaan. En wie kan mij beter helpen dan Roosmarijn? Haar wiskundeknobbel lijkt met de dag groter te worden.

'Wat vond jij van haar?' hijg ik als ik haar eindelijk heb ingehaald. Roosmarijn fietst altijd alsof de duivel haar op de hielen zit.

'Van wie?'

Soms kan Roosmarijn zo heerlijk dom doen. 'Van Lewi natuurlijk!'

Ze haalt haar schouders op. 'Ik weet het niet.'

'Ik vind haar geweldig,' zeg ik. 'Volgens mij heeft die meid totaal geen schaamtegevoel.'

Roosmarijn kijkt mij verbaasd aan. 'Ik dacht dat je een hekel aan zulke types had?'

We vliegen nu over het fietspad. Zij rechtop en zonder te hijgen, ik voorovergebogen en zwetend. 'Nee, waarom zou ik?' puf ik.

'Jij bent altijd negatief over dat soort types,' zegt Roosmarijn.

Gelukkig, we zijn bij mijn huis. Ze gooit haar fiets tegen het hek. Gelukkig is er niemand thuis. Nu worden we tenminste niet gestoord door een zeurende Stefan of zijn kleffe vriendin. Mama woont bij haar nieuwe vriend en papa zit op zijn werk.

Nadat we op mijn kamer wiskunde hebben gedaan wijst ze op de foto van Floor en mij. 'Ze zal wel blij zijn dat ze door de auditie heengekomen is. Heb je haar nog gesproken?'

Ik schud mijn hoofd. 'Vanavond ga ik haar mailen.'

Moor woont ver weg, maar sinds ik haar en haar broertje Menno leerde kennen in Frankrijk vertellen we elkaar alles, via de mail. Een tijdje geleden lag ze in het ziekenhuis vanwege haar anorexia. Maar twee weken geleden heeft ze auditie gedaan voor de toneelschool. En ze was geweldig!

Van: Sofie Berger Aan: Floor van de Heide Subject: Lewi

Lieve Floor,

Roosmarijn vroeg vandaag of we nog mailden, en toen besepte ik hoe lang het geleden is!

Hoe gaat het nu met je? Ik vond het supergezellig om je te zien na de auditie. Dat gebeurt veel te weinig. We spreken elkaar alleen digitaal en dat is soms best lastig.

Heerlijk dat ik je nu even vast heb kunnen houden. ©

Begin je al een beetje te beseffen dat je door bent? Je droom komt uit, en ik was bij het 'grote moment'. Heb ik al gezegd hoe trots ik op je ben?

Maar ik schrok me dood toen je Menno ineens riep. Toen móest ik hem wel zeggen dat ik verliefd ben! Ik denk daar nog vaak aan. Ik had er wel rekening mee gehouden dat hij niks met me wilde, maar het doet toch pijn. Waarom kiest hij niet voor mij? Ik moet hem maar gewoon vergeten. Wat heb ik aan een jongen die niets van mij wil?

Vandaag stapte er ineens een rockchick onze klas binnen. Ze heet Lewi en heeft een navelpiercing. Ze is een tegenpool van Roos en mij. En het vreemde is: ik mag haar. Zou ik dan voorgoed van de vooroordelen genezen zijn? Niet langer meer een verschil maken tussen lippenstift en dreadlocks? Kus, Sofie

Van: Floor van de Heide Aan: Sofie Berger Subject: 7^e

hemel

Lieve Sofie,

Hoe ik me nu voel? *Zucht*, het is ongelooflijk, Soof. Het voelt als de zevende hemel' Weet je dat ik nog altijd nachtmerries heb over de auditie? Ik was zo zenuwachtig en ervan overtuigd dat ik het nooit zou halen. Maar toen ik jou zag zitten naast mijn broertje ging ik ervoor. Zonder jouw steun was het nooit gelukt. Jouw e-mails, jouw uithoudingsvermogen, jouw vertrouwen in mij! Weet je nog dat je na de uitslag naar me toe rende? Ik ben nog nooit zo gelukkig geweest. Nog een half jaartje en dan is het zover. Na de zomer ga ik al naar Arnhem. Spannend.

Achteraf vind ik het stom dat ik mijn broertje riep. Dat had ik beter niet kunnen doen. Wat vond ik het erg dat hij jou afwees. Ik hoopte zo dat het wat zou worden tussen jullie. Dan zou ik jou ook vaker zien. (Sorry, ik denk meteen weer aan mezelf) Het spijt me dat ik je pijn heb gedaan.

Wat knap dat je die Lewi niet meteen beoordeelt. Echt heel goed van je. Het is wel eens anders geweest (spreek uit ervaring, hihi).

KUS, HVJ FLOOR

Argwaan

'Ik bepaal zelf wel wanneer ik op school kom,' roept Lewi

tegen de tekenleraar. Ze is een half uur te laat en heeft knalrode wangen. Ze heeft ook geen telaar kaart. Hoe doet ze dat toch?

'Hard gefietst?' lach ik als ze naast mij neerploft. Lewi steekt haar tong uit en ik zie dat ze zelfs daar een piercing heeft. Roosmarijn gaat potlood en papier voor haar halen.

Als ze het op Lewi's tafeltje legt geeft die haar een knipoog. Roosmarijn kleurt en gaat snel zitten.

'Wat is de opdracht?' Lewi knijpt een kauwgompje uit haar pakje en begint vermoeid te kauwen.

'Tekenen je toekomst.'

Lewi trekt één wenkbrauw op. 'Toekomst? Wat dacht je van een doodskist? Want dood gaan we allemaal.'

Ik zie Roosmarijn wit wegtrekken. Haar moeder is pas overleden, maar dat kan Lewi natuurlijk niet weten. Er valt een pijnlijke stilte. Lewi kijkt Roosmarijn vragend aan. 'Wat is er meisje?'

Roosmarijn schudt haar hoofd. 'Niks.'

Ik probeer de stemming te verbeteren en help Lewi met haar tekening. 'Een doodskist lijkt me geen goed idee, kun je niet wat leuks bedenken?'

Uiteindelijk tekent Lewi een ruige band met een ongelooflijk knappe zangeres. Ze heeft haar borsten vooruit gestoken en blèrt in de microfoon. 'Dat ben ik,' zegt Lewi overbodig.

Roosmarijn weet niet hoe snel ze het lokaal uit moet komen als de bel gaat. Ik doorzie haar ontsnappingsplan en ren haar achterna. 'Roos, wacht nou even.'

Roosmarijn vlucht een wc in en draait het hokje op slot. Ik bons op de deur, maar ze doet niet open. 'Roos, ik snap dat je je rot voelt, maar we kunnen er toch over praten?'

Geen gehoor. Als Roosmarijn wil zwijgen zwijgt ze ook. 'Lewi kan het toch niet weten?'

Weer niks. 'Wat heb jij getekend?'

Ik hoor een zacht snikje uit het hokje komen, maar het kan ook verbeelding zijn.

'Een gelukkig gezin van drie,' zegt Roosmarijn nu.

'Jij, Ger en je moeder?'

Roosmarijn lacht schamper. 'Natuurlijk niet, dombo, mijn moeder is toch dood. Hoe kan dat mijn toekomst zijn? Ik bedoel mijn vrouw, ikzelf en Sofie.'

Ik frons mijn wenkbrauwen. 'Moet ik later bij jou en je vrouw gaan wonen?'

Roosmarijn lacht nu harder. 'Nee, gek! Ik noem mijn kind Sofie.'

Mijn mondhoeken krullen omhoog. Soms kan ze met één zin mijn hele dag goedmaken.

'Blijf je daar zitten tot Sofie geboren wordt?' vraag ik uitdagend.

Ik hoor de wc doortrekken en dan komt Roosmarijn naar buiten. Ze heeft inderdaad gehuild, maar ik zeg er niets over. Ik sla een arm om haar heen en we gaan op zoek naar Lewi, die zich wel af zal vragen waar we gebleven zijn. 'Zeg, Roos?' 'Ja?'

'Wat nou als je een drieling krijgt?'

'Sofie!' Bella komt dolblij op me af gestormd. Ik heb mijn vriendin sinds de laatste schooldag voor de kerstvakantie niet meer gezien. De hele vakantie was ze op reis en het bleef bij een paar flauwe sms'jes. Bella en ik zitten al sinds de basisschool in dezelfde klas, maar begin dit jaar zijn we uit elkaar getrokken door de verschillende profielen.

'Wat ben je bruin geworden,' roep ik bewonderend. Als ze me omhelst voel ik hoe erg ik haar gemist heb.

'Een tropisch eiland doet wonderen,' lacht ze. Roosmarijn krijgt ook drie zoenen.

'Dit is trouwens Lewi,' zeg ik. Bella geeft haar een hand. 'Nieuw?'

Lewi knikt. 'Een saaie boel is het hier, maar gelukkig heb ik deze twee nog.' Ze slaat haar armen om Roos en mij heen. Ik zie Bella vreemd kijken. Gelukkig komen Ellen en Malou er ook bij staan kletsen en is het minder stil.

'Soof, kom eens?' Bella fluistert stiekem in mijn oor. Ik loop mee naar de andere kant van de kantine. 'Ga jij met

haar om?'

'Ja, hoezo?'

Bella kijkt mij niet-begrijpend aan. Ze zwaait voor mijn ogen. 'Aarde aan Sofie. Heb je gezien hoe die meid erbij loopt? Het zou me niets verbazen als ze zwaar aan de drugs is.'

Drugs? Waar heeft Bella het nou weer over? 'Ze rookt alleen sigaretten.'

Bella slaat mij lachend op mijn schouder. 'Doe niet zo naïef.'

Ik merk dat ik boos word. Bella heeft makkelijk praten. Zij is dit jaar veilig met Malou en Ellen naar een andere klas gegaan. Ik moest mij maar zien te redden in een wildvreemde groep. Nu ik eindelijk een beetje mijn draai heb gevonden begint zij mijn vriendin te beschuldigen van drugsgebruik.

Bella merkt dat ik geïrriteerd ben en drukt mij zachtjes tegen zich aan. 'Ik ben blij dat je nieuwe vrienden hebt, Soof. Echt. Roosmarijn is een schat. Maar pas je wel een beetje op voor die Lewi?'

Natuurlijk doe ik dat. Ik weet waar ze het over heeft. Mijn broer is een keer met de verkeerde types omgegaan. Ze zaten dagenlang in ons huis te blowen en papa's wijnvoorraad op te drinken. Stefan vond het allemaal wel cool en durfde niet tegen hen in te gaan. Zoiets zou mij nooit overkomen. Als ik iets niet wil zeg ik dat gewoon.

Bij wiskunde zit ik naast Roosmarijn, die mij nog één keer tevergeefs de abc-formule probeert uit te leggen.

'Ja, maar waarom gebruik je hem nou?'

'Om die som op te lossen.' Roosmarijn blijft altijd ernstig kalm, ook al stel ik de domste vragen.

'Ja, maar in de praktijk? Wanneer heb je er iets aan in het dagelijks leven?'

Roosmarijn kijkt mij droog aan. 'Kappen, Sofie.'

Lewi grist het boek onder onze neus vandaan. Ze bladert snel door het hoofdstuk en gooit het dan met een slap boogje terug op mijn tafel. 'Dit is de grootste onzin die er bestaat. Soof heeft gelijk, waarom zouden we iets leren wat we nergens voor nodig hebben?'

'Dit is wiskunde!' roept Roosmarijn. 'Geen maatschappijleer.'

Lewi haalt haar neus op. 'Word jij gelukkig van wiskunde?'

Roosmarijn pakt met een knalrood hoofd haar rekenmachine en begint cijfers in te toetsen. Nu durft ze natuurlijk niet meer te zeggen dat ze wiskunde een geweldig vak vindt. Met haar tong tussen haar lippen lost ze de sommen op. Soms vind ik mijn vriendin er zielig uitzien. Zo kwetsbaar en verlegen. De wiskundelees gaat gelukkig snel voorbij. De leraar verslikt zich nog in zijn koffie, waardoor de klas in de lach schiet. Sterre en Nikki kondigen hun feest aan, aanstaande vrijdag bij Nikki thuis. Roosmarijn en ik gaan samen een cadeautje kopen. 'Ga je mee, Lewi?'

Ik zie Roosmarijn vanuit mijn ooghoek schrikken.

Lewi schudt haar hoofd. 'Ik moet vanmiddag repeteren. Mijn vriend heeft een nieuw nummer, maar zonder zang is er geen zak aan.'

Ik kijk haar bewonderend aan. Een eigen nummer, hoe stoer is dat? 'Mogen we een keer komen kijken? Dat lijkt

ons leuk, hè Roos?'

Roosmarijn knikt aarzelend.

'Mij best, het is wel takkeherrie, hoor.'

Ik moet lachen. Ach, ik ben wel wat gewend. De Heideroosjes maken nou ook niet bepaald klassieke muziek. Misschien kan ik Bella ook wel meevragen. Er was een tijd dat wij samen headbangend en gillend door de kamer renden. Dat is alweer veel te lang geleden.

'Weet je zeker dat je naar die band wilt kijken?'

Roosmarijn zet haar fiets vlak bij het winkelcentrum.

Ik kijk haar verbaasd aan. Waarom kan ze nou niet enthousiast zijn? Eerst Bella, en nu zij weer. 'Is het soms verboden nieuwe vrienden te maken?' snauw ik.

Roosmarijn schudt snel haar hoofd en laat een zenuwachtig lachje horen. 'Kom, we gaan shoppen.'

We belanden bij H&M. Alles wat daar vandaan komt is een schot in de roos. Enige minpunt is dat alles door elkaar hangt zodat het uren duurt voordat je iets vindt. Als ik een soort roze borstrok ontdek en hem

omhoog houd, schiet Roosmarijn in de lach. 'Zal Nikki mooi staan.'

'Of wat dacht je van deze?' Een knalgroene broek met oranje franjes doet ons huilen van het lachen.

Uiteindelijk zitten we met een paar oorbellen en een portemonnee in een cafeetje. Met twee thee en warme appeltaart duurt het even voordat een van ons iets zegt. Maar dan begint Roosmarijn er alwéér over.

'Even serieus: hoe gaat het met Menno?' vraagt ze.

Ik verslik me in mijn laatste hap. 'Hoezo?'

'Nou, denk je nog vaak aan hem?'

Ik veeg mijn mond af met een servetje, om mezelf een houding te geven. 'Ik was verliefd, Roos, dat is nu over.'

Roosmarijn lacht. Ze pakt mijn hand boven tafel en knijpt erin. 'Het is nog maar kort geleden. Ben je hem zo snel vergeten?'

Ik haal mijn schouders op. 'Jij was anders ook behoorlijk snel over mij heen.'

Roosmarijn fronst en laat mijn hand los. Heb ik iets verkeerd gezegd?

'Dat heeft hier toch niks mee te maken? Wij zouden nooit een stel kunnen zijn,' zegt Roosmarijn. Ze is nu zo rood als het tafelkleed.

'Tussen Menno en mij kan het ook niks worden, ook al zijn we allebei hetero.' Ik heb geen zin meer in dit gesprek. Het voelt alsof het de verkeerde kant op gaat. Maar Roosmarijn denkt er anders over.

'Volgens mij zijn jullie gewoon bang.'

'Bang waarvoor?'

'Voor de waarheid. Het idee dat jullie wel verliefd zijn zou betekenen dat jullie een afstandsrelatie krijgen. Wie wil er nou een vriendje in Zutphen?'

Ik kijk Roosmarijn vol ongeloof aan. Waar heeft die meid het nou weer over? Menno bang? 'Als hij echt voor mij wil kiezen had hij de afstand geen probleem gevonden,' beëindig ik het gesprek.

Roosmarijn rekt af. Ze wil niet dat ik iets betaal.

Buiten straalt de zon ons tegemoet. Ik rek me overdreven uit. Dan zie ik in de verte iemand zitten tussen twee jongens. Dat knalblonde haar kan maar van één iemand zijn.

Ik stoot Roosmarijn aan. 'Kijk: Lewi.' Ze haalt haar schouders op. 'Vast niet,' mompelt ze.

Dan begint het blonde meisje uitbundig te zwaaien. 'Roos, Soof, hierheen!'

Ik ren naar het groepje toe en Lewi geeft mij drie zoenen. Een van de jongens kijkt ons schattend aan. Bij Roosmarijn laat hij zijn blik zelfs over haar hele lichaam gaan. Nou, dat kan wel wat minder, denk ik bij mezelf.

Roosmarijn gaat half achter mij staan, alsof ik haar moet beschermen. Soms irriteert het me dat zij zich gedraagt als een klein kind.

'Moeten jullie een peuk?' vraagt hij.

'Ze roken niet, Tom. Geef mij er maar een.' Lewi houdt haar hand op. Tom geeft haar ook een zoen. Dat moet dus haar vriendje zijn.

'Spelen jullie ook iets?' vraagt de andere jongen, die nonchalant tegen de muur leunt. Hij heeft geen sigaret en ziet er een stuk minder angstaanjagend uit. Zijn legergroene jack hangt vol met buttons en badges. Zijn donkerbruine haren hangen half over zijn voorhoofd. Een 'hunk' zou Bella zeggen. Roosmarijn houdt wijselijk haar mond. Een cello zullen zij vast niet als een instrument beschouwen.

'Ik speel niks, maar drummen lijkt me gaaf.' zeg ik.

De jongen staat op en vist twee stokjes uit zijn tas. Ze zien er gehavend uit.

'Alex, niet weer gaan showen hoor,' roept Lewi lachend en ze grist de stokjes uit zijn hand.

Alex dus, die naam moet ik onthouden. Roosmarijn trekt aan mijn jas. 'Zullen we gaan?'

Alsof ze een kleuter is die een ijsje wil. Ze kan toch gewoon gaan? Ik wil nog even met hen praten. Die Alex is echt leuk.

'Komen jullie anders een keer kijken?' Alex strijkt door zijn haren.

'Lijkt me geweldig.'

Als we even later op de fiets zitten kijk ik boos voor me uit. Roosmarijn blijft naast me rijden. 'Wat is er nou met je?'

Wat een vraag. Alsof ze dat niet weet. Niemand gunt het me vandaag om nieuwe vrienden te maken. 'Waarom kon je niet alleen naar huis?'

Roosmarijn lacht. 'Kom op Soof, alsof dat jouw types zijn.'

Ik kijk haar vernietigend aan. 'Alsof jij mij kent.'

Dat is gemeen. Roosmarijn kent mij beter dan de meeste mensen. Dat irriteert me juist zo.

'Voor mijn part ga je naar hun concert, maar ik waarschuw je: het zijn jouw types niet.'

Fijn, ik krijg toestemming van mijn vriendin. Wat weet zij er nou van? Ze heeft naast mij nooit andere vrienden gehad. In de brugklas werd ze aan een stuk door gepest. Haar sociale leven bestaat uit haar vader Ger, mij en haar cello.

'Ik moet hier rechtsaf,' zegt Roosmarijn. 'Zie ik je morgen?'

Van: Sofie Berger Aan: Floor van de Heide Subject: Bemoeials

Lieve Floor,

Doe je een keer je best en dan krijg je alleen maar commentaar. Ik kan het goed vinden met Lewi, maar Roosmarijn zeurt aan één stuk door. Zelfs Bella, die Lewi maar één keer heeft gezien, heeft haar oordeel al klaar.

Toen Lewi een onwijs knap bandlid bleek te hebben, ene Alex, begon Roosmarijn aan mij te trekken alsof ik haar moeder was. Wat is er mis mee als ik nieuwe mensen wil leren kennen?

Hoe gaat het met het eten? Word je al gek van dokter Jonker? Of controleert hij je niet meer?

Liefs en een kus, Sofie

Van: Floor van de Heide Aan: Sofie Berger Subject: Re: Bemoeials

Lieve Sofie,

Wat vervelend voor je dat Roosmarijn zo doet. Ze zou blij voor je moeten zijn dat je een nieuwe hunk hebt gevonden. Misschien kun je zo Menno een beetje vergeten?

Dokter Jonker komt nog heel vaak langs. Laatst moest ik op de weegschaal gaan staan waar iedereen bij was. Té gênant. Ik was een paar kilo aangekomen en dat vond ik vreselijk om te zien. Wat voelde ik me vies! Ik kan het niet goed uitleggen, maar het voelde alsof ik vergiftigd ben. Eten in mijn lichaam, brrr... Maar ik weet dat ik door moet zetten voor mijn omgeving. Mama en papa stonden te stralen toen ze mijn gewicht zagen.

Trek je niet te veel aan van Roosmarijn, Soof. Ze is vast een beetje jaloers op die nieuwe mensen. Laat haar merken dat dat nergens voor nodig is, omdat ze jou niet kwijtraakt. Liefs, Floor

Feest

Het is vrijdagmiddag. Over een paar uur begint het feest bij Nikki thuis. Roosmarijn en ik hebben niet meer over Lewi gepraat, dat scheelt een hoop gedoe.

In mijn galajurk sta ik voor de spiegel. Ik trek voorzichtig aan de onderkant, zodat hij iets over mijn knieën valt. Vreemd voel ik me, en vooral niet mezelf. Waarom moeten we nou per se in stijl?

Roosmarijn komt mijn kamer binnen. Ze heeft een roze baljurk aan die als een hoepel om haar lichaam hangt. Haar haren zijn getoupeerd en in een soort suikerspin op haar hoofd gedrapeerd. Ik glimlach als ik haar zie. Wat ben ik blij dat ze vanavond hier is. In mijn eentje durf ik dit echt niet.

'Weet je dat dit de eerste keer is dat ik een jurk aanheb?' zeg ik.

'Dat valt totaal niet op,' giechelt Roosmarijn sarcastisch en ze gaat achter me staan. 'Sta eens stil?'

Ze doet me een kettinkje om en kijkt mij via de spiegel goedkeurend aan. Het hangertje is van zilver met een

turkooiskleurig steentje erin. 'Van mijn moeder,' zegt Roosmarijn, alsof het niets is.

'Wil je dat zelf niet om?' vraag ik geschrokken.

'Toen ze doodging zei ze dat ik het moest geven aan iemand die mij compleet maakt.'

Ik kijk haar ontroerd aan. 'Dankjewel,' stamel ik. 'Maar weet je het zeker?'

Roosmarijn graait haar eigen sieraden bij elkaar. 'Aan wie moet ik het anders geven? Jij bent er altijd, Soof. Zelfs als ik onmogelijk ben.'

Ik geef haar een zoen. 'Ik vind je best leuk als je onmogelijk doet.'

Roosmarijn wuift het onderwerp weg. 'Pas nou maar op,' knipoogt ze. 'Zo meteen word ik weer verliefd op je. 'Het huis van Nikki is gigantisch. We komen binnen in een marmeren hal met een kapstok zo groot als onze hele keuken.

'Daar kun je je jassen kwijt, en daar is de drank en het eten,' roept Sterre uitgelaten. Ze pakt onze jassen aan en

fluit goedkeurend naar onze jurken. 'Wauw, jullie zien er super uit!'

Roosmarijn pakt mijn hand en trekt me mee de woonkamer in. Of liever gezegd: de woonhal. Het plafond is wel zes meter hoog en midden in de ruimte staat een piramide van champagneglazen die allemaal gevuld zijn. 'Zullen we de onderste eruit proberen te halen?' grapt Roosmarijn als ze het gevaarte ziet.

Ik ben blij dat we weer normaal tegen elkaar doen. Ruzie met Roosmarijn doet me altijd veel pijn. Aan het begin van het jaar vond ik haar maar een vreemd kind, maar ze is echt speciaal voor me geworden. Ik voel aan het kettinkje om mijn hals. *Ze zei dat ik het moest geven aan iemand die mij compleet maakt*, hoe lief is dat?

Roosmarijn gaat meteen wat drinken voor ons halen. Het is bekend dat de lekkerste cocktails altijd het snelst op zijn. Met twee chique glazen met een sinaasappelschijfje en een suikerrandje staan we wat ongemakkelijk aan de kant. Br danst nog niemand. Het is altijd afwachten wie als eerste begint. Dan horen we ineens een luide kreet van de voordeur komen. 'Wat zie jij er leuk uit!' Dat moet Nikki zijn, maar tegen wie heeft ze het? Dat wordt al snel duidelijk als de nieuwe gast de

kamer binnen komt. De gesprekken vallen stil en iedereen staart het meisje aan. Ze heeft er echt werk van gemaakt.

Ik moet drie keer kijken voordat ik haar herken. Lewi heeft haar haren donkerbruin geverfd en haar lippen knalrood gestift. Ze draagt een witte boa, die perfect combineert bij haar suikerwitte jurk. Ze heeft een prachtig figuur, valt me nu op. Dat zie je niet in een legerbroek.

'Wat zie jij er anders uit,' roep ik enthousiast en ik krijg drie zoenen. Lewi wijst naar haar voeten. 'Wat vind je daarvan?'

Zwarte laklaarzen steken stoer af onder de nette jurk. Ze kan zo in een modeblad.

Lewi kijkt mij stralend aan. Die bruine haren geven haar iets liefs. Dat blonde kapsel was toch een beetje ordinair.

'Jij ziet er ook mooi uit, Soof. Een jurk staat je geweldig!

Roosmarijn komt er nu ook bij staan. Ze moet lachen om de opmerking van Lewi en legt uit dat ik een jurkenfobie heb.

'In de eerste klas fakete ze zelfs een koortsaanval omdat ze niet naar het gala durfde. Twee dagen later was zelfs de jurk verdwenen!'

Het doet me goed dat Lewi en Roosmarijn samen lachen. Misschien wordt dit toch nog een leuke avond. Ik krijg van alle kanten complimentjes over mijn figuur en kleding. Lewi krijgt mij zelfs zo ver dat ze me op mag maken. Na vier cocktails ga ik over op wijn. Als ik mijn glas opnieuw vol wil schenken komt Roosmarijn bij mij staan.

'Hoeveelste is dat, Soof?'

Hè, wat vraagt ze nou? 'Ben jij soms van de politie?', grap ik. Ik merk hoe vreemd mijn stem klinkt.

Roosmarijn pakt lachend mijn glas af en duwt me naar een bank. 'Ga jij maar even zitten, ik haal wat water voor je.

Ik plof op de zachte tweezits en laat me bedienen door Roosmarijn. Lewi komt erbij zitten. Als ze ons vertelt over haar eerste seksuele ervaring met Tom, haar gitarist, liggen we helemaal dubbel.

'Het duurde misschien drie minuten,' giert ze. 'Gelukkig houdt hij het tegenwoordig langer uit.'

Ik neem nog een slok van mijn water.

'En jij?' Lewi kijkt mij verwachtingsvol aan. Hoe kan zij er zo nuchter uitzien? Het lijkt voor mij net alsof haar sproeten rond haar neus dansen.

'Ik, eh... ben nog maagd.'

Lewi kijkt mij bloedserieus aan. Ik had verwacht dat ze me minstens vierkant uit zou lachen. Ze draait zich naar Roosmarijn. 'En jij?'

Roosmarijn schudt haar hoofd. Zou ze aan Lewi toe durven geven dat ze op meisjes valt?

'Ik wil het wel eens met een meisje doen,' zegt Lewi alsof ze mijn gedachten kan lezen. Ze kijkt er heel serieus bij-

Met een schuin oog op Roosmarijn, ga ik wat dichterbij naar Lewi toe zitten. 'Hoezo?' vraag ik nieuwsgierig.

'Gewoon, dat is weer eens wat anders. Ja, toch?'

Roosmarijn knikt voorzichtig. Waarom gaat ze er niet

op in?' Dit geeft toch aan dat Lewi niet van lesbiennes walgt?

'Hen je wel eens verliefd geweest?' Lewi maakt het Roosmarijn wel erg moeilijk. Ze knikt bedenkelijk en wijst dan naar mij. 'Op Sofie.'

Lewi's mond valt open en ze kijkt ons verbijsterd aan. 'Jullie samen? Een stel?'

Ik ben in één klap nuchter. Nu moet ze geen overhaaste conclusies trekken. 'Roosmarijn was verliefd op mij, maar ik ben hetero.'

Lewi fluit tussen haar tanden door. 'Spannend.'

Het is al rond tweeën als Roosmarijn mij terugvindt in de drukte. Overal dansen mensen en ik wil net naar de wc's vluchten. Of naar boven, op zoek naar een bed.

'Kan ik je even spreken?' blèrt Roosmarijn in mijn oor. Ik knik en ga haar voor naar de gang. 'Vind je het erg?'

'Dat je het zei van die verliefdheid, bedoel je?' 'Ja?'

Ik geef Roosmarijn een zoen. 'Ben je gek? Natuurlijk

niet. Het is toch een eer dat je verliefd op me was.'

'En Lewi?' vraagt Roosmarijn. 'Denk je dat ze het meent?'

'Wat?' Ik kan niet meer helder nadenken door al die wijn.

'Dat ze het met een meisje wil doen?' Ik kijk haar geheimzinnig aan. 'Dat ze het met jou wil doen, bedoel je?'

Roosmarijn steekt haar tong uit. 'Doe normaal, Soof.' Ik pak haar hand. 'Kom, we gaan nog wat te drinken scoren. Die piramide vraagt erom gesloopt te worden.'

Het is al vier uur in de ochtend als ik mijn straat in rijd. Roosmarijn en Lewi zijn al afgeslagen; ik was de laatste op onze route. Ik maak de voordeur open en gaap luid.

Stefan en Mirjam liggen samen op de bank. Ze zijn in slaap gevallen, met de tv nog aan. Mirjam heeft haar hoofd op zijn borst gelegd en Stefan snurkt luid. Wat zien ze er lief uit. Had ik maar een vriendje. Zoals nu bijvoorbeeld. Het hele huis slaapt en ik voel me alleen op de wereld. Op zulke momenten mis ik mijn moeder. Ik neem een pak sap mee naar boven en ga op bed

zitten. De computer staart mij aan. Zal ik Floor nog even snel mailen?

Van: Sofie Berger Aan: Floor van de Heide Subject: Cocktails

Lieve Floor,

Ik kom net thuis van een geweldig feest. Lewi, Roos en ik zijn tot het einde gebleven en we zijn onwijs dronken geworden. Het viel me op dat Roosmarijn en Lewi het beter met elkaar kunnen vinden. Heel fijn, want nu hoef ik niet telkens te denken dat Roosmarijn jaloers is. Wat knap dat je zo met je ziekte weet om te gaan. Ik snap heel goed dat je je vies voelt, je bent tenslotte niet meer aan eten gewend, maar blijf je realiseren dat het veel beter is zo.

Alex, tja, ik heb hem niet meer gezien sinds dinsdag. Ik hoop dat Lewi mij snel uitnodigt voor een concert. © Hele dikke zoen van een half slapende Sofie.

Onder invloed.

Van: Floor van de Heide Aan: Sofie Berger Subject: Re: Cocktails

Lieve Sofie,

Ik zie het al voor me, een dronken jij. Je hebt toch niemand versierd, hè? Jammer trouwens dat je Alex niet meer hebt gezien. In mijn gedachten is hij een blonde god met een gespierd lichaam, maar ik weet dat jij daar niet op valt. Hoewel, was Tygo dat ook niet een beetje? Ik treur nog steeds om Manuel. Ik kan het niet uitstaan dat hij mij heeft laten stikken. Dat een jongen mij in de steek laat vanwege mijn ziekte, dat vind ik echt vreselijk.

Kus, Floor

Van: Sofie Berger Aan: Floor van de Heide Subject: Nieuws!

Lieve Floor,

Je raadt nooit wie ik net tegenkwam: A.L.E.X.! Ik schrok me dood toen ik de supermarkt uit kwam en hij ineens tegen mij opbotste. Hij herkende mij meteen en begon allerlei vragen te stellen. Of ik nou snel een keer kwam kijken en of ik drumles van hem wilde. Wauw! Hij is geen blonde god, maar een hemelse bruine. Zijn haren hangen half over zijn voorhoofd en als hij lacht krijgt hij schattige rimpeltjes naast zijn ogen. Ik ben niet verliefd, hoor. Hoe kan je nou verliefd zijn op iemand die je pas twee keer hebt

gezien?

Manuel is een ongelooflijke eikel. Wie laat zijn vriendin nou in de steek als ze het moeilijk heeft? Hopelijk vind je snel iemand anders, die jou wél waard is. Liefs, Sofie

Met een zucht ga ik de trap af. Wat een onnozel wicht ben ik toch. Alex zal wel denken. Er kwam geen zinnig woord uit mij toen hij wat vroeg. Wie had gedacht dat ik zo snel weer verliefd zou worden? Een tijdje geleden was Menno de enige die mij nog interesseerde. Ik moet maandag toch even aan Lewi vragen hoe het zit met dat concert. Roosmarijn wil nu vast wel mee.

'Soof, telefoon,' hoor ik Stefan vanuit de woonkamer brullen. Pfoe, ik heb toch een beetje een kater. Dat laatste glas wijn had ik beter kunnen laten staan.

'Met Sofie,' zeg ik als ik het toestel overneem.

'Hé lekker ding, met Lewi.'

Alsof ze mijn gedachten raadde.

'Jou moest ik net hebben, wanneer is dat concert van jullie?'

Ik hoor iemand lachen op de achtergrond. Lewi sist iets tegen hem en moet dan lachen. 'Verheug je je er zo op?' probeert ze te vissen.

'Hij is knap hè, vind je niet?'

Ja, wat moet ik nou zeggen? Toegeven dan maar.

Op de achtergrond klinkt nu luid gejoel en gebrul. Is dat Alex?

'Meisje, niet boos worden, maar je staat op de speaker.'

Ik voel dat ik knalrood word. Kwaad knijp ik in het toestel tot mijn vingers pijn doen. Wat een muts ben ik toch. Dit wordt lachen. Eerst die stomme supermarktscène en nu dit weer.

Lewi zegt me gedag en hangt dan weer op. Waar ze nou precies voor belde weet ik niet. Stefan en Mirjam kijken mij vragend aan.

'Alles goed, zusje?'

Stefan gaat me vierkant uitlachen als ik het vertel. Mirjam staat op en loopt naar me toe. Ze slaat een arm om me heen en neemt me mee naar de bank. 'Wat zie je

wit ineens.'

Soms ben ik zo blij dat Stefan een vriendin heeft. Vroeger haatte ik Mirjam. Uit jaloezie heb ik haar eens tegen de vlakte geslagen, maar sinds we het hebben uitgepraat kunnen we erom lachen. Ik had het nooit verwacht, maar we kunnen het eigenlijk heel goed met elkaar vinden.

'Kan iemand uitleggen wat deze zin betekent?' Carolien heeft ons een onmogelijke Engelse tekst gegeven. Als niemand zijn vinger opsteekt besluit ze mij de beurt te geven. Hakkellend begin ik de zin te vertalen. Waarom heb ik gisteren dan ook mijn huiswerk niet gemaakt? Lewi kwam nog langs en we hebben tot 's avonds laat zitten kletsen. Ze voelde zich schuldig over de grap met de speaker, maar ik kon er niet kwaad om worden. Lewi zou mij dan een saaie muts vinden en nu weet Alex tenminste wat ik van hem denk.

'Sofie?'

'Ja?'

'Jij bent de beroerdste vertaler die ik ooit heb ontmoet. Ik kijk Carolien verbaasd aan. Normaal gesproken is ze

de liefde zelf, zou ze ongesteld zijn?

Carolien geeft de beurt aan Lewi, die het nog slechter doet dan ik. 'Zijn jullie vergeten te leren, of zo?'

'Ja, dat zijn we inderdaad.' Lewi kijkt haar uitdagend aan. Ik kijk geschrokken naar Roosmarijn. Als Carolien chagrijnig is kun je beter uitkijken. Eén vonk doet de bom al ontploffen. Carolien loopt onze kant uit en buigt zich naar Lewi toe. 'Blijf jij maar even na.' Haar ijsskoude stem bezorgt mij rillingen.

Roosmarijn, Bella en ik hangen in de kantine. Malou en Ellen zijn nergens te zien. Als de een ziek is, is de ander dat ook, zo gaat dat bij hen.

'Zag je dat hoofd van Carolien?' Ik hik van het lachen. 'Alsof ze Lewi ging vermoorden.'

Bella en Roosmarijn kijken me verbaasd aan. 'Vind je dat grappig?' vraagt Bella. 'Jij vindt Carolien toch hartstikke aardig, Soof?'

Wat is die Bella saai de laatste tijd. 'Dat vind ik ook, maar ze mag best eens aangepakt worden.'

Bella fronst haar wenkbrauwen. 'Ik geloof mijn oren niet. Weet je hoeveel die vrouw voor je gedaan heeft?'

Ik kijk haar kwaad aan. 'Mens, je praat net alsof ze mijn leven heeft gered.'

'Waarom praat je zo stoer?' Nou begint Roosmarijn ook al. Hier snap ik niks van. Wat zeurt iedereen toch? 'Het was gewoon een geintje van Lewi, meer niet.'

Bella knikt. Ze pakt haar etui en agenda en negeert mij verder. Roosmarijn zegt niks, maar ik voel dat ze het met Bella eens is. Dat maakt me alleen maar bozer. Net als ik Bella's pen af wil pakken komt Lewi met veel lawaai de kantine in gestormd. Ze ziet er laaiend uit. 'Die gemene feeks, die leugenachtige trut!'

'Was het leuk?' vraag ik grijnzend. Ik weet hoe Carolien kan zijn als ze pissig is. Dan haalt ze het bloed onder je nagels vandaan.

'Weet je wat ze zegt? Dat als ik zo doorga dat ik dan een slecht rapport krijg. Hoe kan ze dat weten na één week? Ik heb wel wat beters te doen dan huiswerk, en dat heb ik haar gezegd ook.'

Ik fluit bewonderend. 'En toen veranderde ze in een boze stiefmoeder?'

Lewi lacht hard. 'Precies. Ik weet niet wat die meid heeft, maar ze lijkt wel in de overgang.'

Bella bemoeit zich er nu ook mee. 'Carolien bedoelt het altijd goed.'

Lewi spuugt vuur. 'Als ze denkt dat ik naar haar gezeur luister heeft ze het mis. Dat mens kan krijgen wat ze wil. Gaan jullie mee?'

Roosmarijn kijkt haar vragend aan. 'Waar naartoe?'

'Weg uit deze gevangenis natuurlijk.'

Roosmarijn schudt haar hoofd. Ze wil per se naar de keuzewerktijd om iets in te leveren. Lewi zeurt nog even door, en even vraag ik me af of ze soms iets met Roosmarijn wil, maar dan vraagt ze het aan mij.

'Jij?'

Ik knik meteen. Even weg van school, heerlijk.

Bella kijkt mij afkeurend aan als ik met Lewi de kantine

uit loop, maar het kan me niets schelen. Dankzij Lewi denk ik minder vaak aan Menno. Ze betreft me bij al haar plannen en door haar groeit mijn zelfvertrouwen. Lewi geeft mij tenminste het gevoel dat ik leef.

Ik heb er geen spijt van dat ik meegegaan ben, als ik de twee bandleden van Lewi zie. Tom begint zijn vriendin uitgebreid te zoenen en ik probeer mezelf een houding te geven. Alex komt gelukkig bij mij staan en biedt me een kauwgompje aan. Het zijn sigaretten of kauwgompjes, denk ik bij mezelf. We gaan op een grasveldje zitten en Tom haalt zijn gitaar tevoorschijn. Het instrument is helemaal volgeplakt met bandstickers en ik ontdek het logo van de Heideroosjes. 'Wauw, die band is te gek.' Ik wijs op de gele letters. Alex kijkt mij verbaasd aan. 'Mijn lievelingsband,' grijnst hij.

Ik zie dat Lewi met haar ogen rolt.

Tom begint te spelen en al snel valt Lewi in. Ze zingt prachtig. Ik snap niks van de tekst, maar het geluid klinkt goed. Warm en gevoelig, het tegenovergestelde van Lewi zelf. Kijk haar nou zitten met die piercings en dat bruine haar. Ze haalt elke hoge toon moeiteloos en voelt de muziek feilloos aan. Dan gaat de gitaar over in een ruiger stuk, met een solo. Als Tom het laatste

akkoord laat wegsterven begin ik te klappen.

'Wat goed.' Enthousiast geef ik Lewi een zoen.

'Normaal doen we dit elektrisch, hoor,' lacht ze. Ik merk dat ze bij moet komen van het nummer. Het duurt even voordat ze haar stoerheid weer heeft teruggevonden. Zie je wel Bella, denk ik bij mezelf, ze is helemaal niet zo ruig als je denkt.

'Iemand een biertje?' Alex houdt een groen sixpack omhoog. Het is natuurlijk veel te vroeg voor alcohol, maar ik wil geen spelbreker zijn. Ik zet het blikje aan mijn lippen en neem een grote slok. Gedver, wat is bier toch vies. Ik drink braaf mijn blikje leeg en zie Alex goedkeurend kijken. Hij vindt me leuk! Ik zou al die blikjes wel opkunnen nu. Maar zo ver komen we niet, want een dikkige man komt dreigend op ons af. Hij zal de politie wel eventjes bellen als we niet oprotten. Lewi trekt mij lachend overeind en neemt afscheid van haar vriendje. 'Kom op slome,' roept ze tegen me. 'We hebben gym.'

Ik zwaai nog even naar Alex, die de gitaar van Tom meezeult.

'Gaan we nu nog naar de les?' vraag ik haar verbaasd.

'Je hebt Carolien gehoord. Als ik zo doorga krijg ik een slecht rapport. En dat is natuurlijk het laatste wat ik wil.' Het duurt even voordat haar sarcasme tot me doordringt.

'Roosje!' Uitgelaten val ik mijn vriendin om de hals. Roosmarijn duwt mij zachtjes van zich af. Ze wappert met haar hand voor haar neus. 'Gedver, je stinkt naar bier.'

Wat kan die meid zich aanstellen. 'Een blikje Roos, ééntje maar.'

Roosmarijn draait zich om en begint haar gym schoenen te strikken. Als ik om me heen kijk zie ik alle meisjes naar me kijken. 'Alsof zij nooit een biertje drinken,' fluister ik stoer tegen Lewi, die vindt dat ik gelijk heb.

Ik stoot Roosmarijn aan. 'Ga je donderdag mee naar het concert?'

'Op een doordeweekse dag?' vraagt Roosmarijn verbaasd.

Ik schud achteloos mijn hoofd. 'Vrijdag is toch een onzindag. Dan blijf ik lekker thuis, mijn kater uitslapen. We hebben alleen wiskunde en ANW , boeie.'

Roosmarijn begint verwoed haar kleding in haar tas te proppen. Die onzorgvuldigheid is niks voor haar. Hadden we vrijdag soms iets afgesproken wat ik vergeten ben?

'Lieverd, wat is er nou?'

'Dat kan ik beter aan jou vragen,' snuift ze kwaad. 'Sinds wanneer spijbel jij onder wiskunde? Je weet dat je naar de lessen moet. Anders haal je je eindexamen nooit.'

Wat heerlijk, zo'n tweede moeder. Het eindexamen is pas over twee jaar en bovendien: het is maar voor een keertje. 'Ik zal heus niet elke donderdag tot diep in de nacht uitgaan, hoor.'

Lewi slaat mij lachend op de schouder. 'Dat weet je niet, Soof. Dat hangt af van wat Alex met je van plan is.'

Ik moet blozen. Roosmarijn kijkt mij onderzoekend aan. 'Wat is er dan met die Alex?'

Ineens besef ik dat ik Alex heb stilgehouden voor haar. Hoe leg ik dat nou weer uit? Maar voordat ik iets kan zeggen neemt Lewi het van mij over. 'Je hebt hem gezien, toch? Hij is de drummer uit mijn band, Sofie heeft een oogje op hem.'

Roosmarijn bijt op haar lip. 'Is dat zo?' sist ze.

'Door hem vergeet ik Menno een beetje,' fluister ik.

Roosmarijn loopt naar de deur en zwaait hem open. 'Ik hoop dat jullie honderd kinderen krijgen!' brult ze, terwijl ze de deur met een klap achter zich dichtsmijt.

De gymles loopt voor geen meter. Lewi en ik zijn te melig om iets te kunnen doen. Job ergert zich mateloos, zeker als Lewi hoog in een touw klimt en weigert naar beneden te komen. Die meid is echt knettergek. Wat heerlijk om zo'n vriendin te hebben. Ik verveel me geen seconde als zij in de buurt is. Roosmarijn zit de hele les naast Rayna op de bank. Af en toe zie ik hen de slappe lach hebben en dan ga ik snel naar Lewi. Zolang wij ook moeten lachen is er niks aan de hand. Roosmarijn heeft Rayna, ik heb Lewi. En Lewi heeft een leuke band.

Buiten pak ik mijn fiets uit het rek. Lewi kon vanmiddag

niet met mij mee naar huis. Tom wilde iets leuks met haar gaan doen. Als ik weg wil fietsen zie ik Roosmarijn en Rayna de school uit komen. Ze hebben hun armen door elkaar gehaakt en kletsen gezellig. Ik voel me misselijk worden. Waarom doet Roosmarijn zo stom? Is ze bang dat Lewi haar plaats inneemt? Dat slaat toch nergens op? Zij wil niet mee naar het concert. Lewi had haar zelfs gevraagd! Kwaad fiets ik het schoolplein af.

Van: Sofie Berger

Aan: Floor van de Heide

Subject: Roosmarijn = stom

Lieve Floor,

Wat kan Roosmarijn soms flauw zijn. Ze wilde niet mee spijbelen vanochtend en neemt mij dan achteraf van alles kwalijk. Sorry hoor, maar zij wil nooit nieuwe vrienden maken. Ja, Rayna kreeg vanmiddag ineens alle aandacht. Maar dat was meer om mij een hak te zetten. Zielig hè?

Lewi is helemaal niet achterbaks. Toen ik haar vanmiddag zag zingen kreeg ik het gevoel alsof alles stilstond. Ze heeft me echt geraakt met een gevoelig nummer. Ze veranderde in een klein en kwetsbaar meisje. Hoe kan zo iemand nou niet te vertrouwen zijn? Met jou alles goed? Dikke kus, Sofie

Van: Floor van de Heide Aan: Sofie Berger Subject: Jaloezie

Lieve schat,

Roosmarijn is natuurlijk een beetje jaloers. Die denkt misschien wel dat Lewi op nummer 1 staat in jouw vriendenlijst. En Bella is gewoon bezorgd. Wees blij dat je zulke lieve vrienden hebt, Soof. Probeer je aandacht te verdelen en niet al je energie in Lewi te steken. Liefs, Floor

Concert

Roosmarijn ontloopt mij al twee dagen, sinds onze ruzie van dinsdag. Telkens als ik haar aan wil spreken zit ze bij Rayna, of moet ze ineens nodig plassen.

Vanavond is het concert van Alex, Lewi en Tom. Ik heb gesms't dat Roosmarijn mee mag, de keuze is aan haar. Ik loop niet langer achter haar aan.

De laatste twee uren hebben we keuzewerktijd. Misschien moet ik toch maar even bij Carolien gaan zitten. Engels is nog ingewikkelder dan wiskunde.

Meteen als ik het lokaal binnenkom heb ik spijt. Het is helemaal leeg, op Carolien na. Ze kijkt verrast op van haar werk en knikt me vriendelijk toe. Met een naar voor gevoel kies ik een tafeltje achterin. Ik pak mijn boeken, en hou Carolien met een schuin oog in de gaten. Hoe lang gaat het deze keer duren voordat ze me gaat uithoren?

Ik lees drie Engelse artikelen en probeer ze zo goed mogelijk samen te vatten. Zo, dat is ook weer gebeurd. Nu kan ik vanavond tenminste met een gerust hart naar

het concert. Ik loop naar voren en leg de papieren op Caroliens bureau, die niet op of om kijkt. Ik loop snel naar de deur, maar net als ik de deur opendoet klinkt haar stem helder door de klas: 'Hoe gaat het, Sofie?'

Zie je wel, die vrouw heeft een zesde zintuig voor mijn persoonlijke leven. Ik mompel wat onverstaanbaars en wil het lokaal uit vluchten.

Maar Carolien staat nu op. 'Sofie, kom je hier even zitten?'

Ik schuif onwillig bij haar bureau aan. Het is even stil. Denkt ze nou echt dat ik uit mezelf ga vertellen?

'Hoe gaat het tussen jou en Roosmarijn?'

'Prima.'

'Ik zie jullie niet meer samen lopen.'

'Ik kan haar niet bijhouden.'

Carolien vindt het niet grappig. 'Ze heeft het moeilijk, Sofie. In haar vertrouwenschrift schrijft ze allemaal sombere gedichten. Kun je haar niet een beetje in de

gaten houden?'

Hoe kan ik dat als we ruzie hebben? Met een teelens achter haar aan lopen? Zij negeert mij, niet andersom.

'Ik zal het proberen,' zeg ik om ervanaf te zijn.

Met een boos gevoel sta ik voor de spiegel. Straks is het concert van de band, maar mijn haren zitten in de klit en mijn T-shirt lijkt wel gekrompen. Alex ziet me aankomen.

'Au!' Kwaad slinger ik de borstel tegen de spiegel, waardoor er een barst ontstaat. Er wordt zachtjes op mijn deur geklopt. 'Binnen.'

Mirjam steekt nieuwsgierig haar gezicht om de hoek. 'Problemen?' Ze lacht vriendelijk. Ja, zij heeft makkelijk praten. Moet je kijken hoe mooi haar haren glanzen. En die krullen klitten vast nooit.

Zuchtend laat ik me op de vloer zakken, die bezaaid is met kleding. Mirjam sluit de deur achter zich en pakt mijn borstel op. Ze gaat achter me zitten en begint voorzichtig mijn haren te kammen. Dit is andere koek dan wanneer mama het doet. Deed. Die haalde de

borstel erdoorheen alsof ze een kale dochter wilde.
Mirjam strijkt zachtjes door mijn haren en ik vind het jammer als ze ophoudt.

'Zo,' hoor ik haar mompelen. 'Nu de make-up.'

Ik kijk haar verbaasd aan. Dit is de eerste keer dat ze in mijn kamer is. Het lijkt alsof ze de laatste tijd precies op de juiste momenten verschijnt.

'Heb je een feestje?' vraagt ze.

'Een concert.'

Mirjam knikt goedkeurend. 'Knappe gitarist?'

Ik grijns. 'Drummer.'

Mirjam lacht. 'Toe maar, een drummer.'

Ik begin enthousiast te vertellen over zijn haren, zijn lach, zijn mooie witte tanden en zijn gave jack. Mirjam luistert aandachtig. Eigenlijk zou ik dit aan Roosmarijn willen vertellen. In plaats daarvan zit ik mijn hart te luchten bij de drie jaar oudere vriendin van mijn broer.

'Grappig hè,' zegt Mirjam, alsof ze mijn gedachten raadt.

'Een tijdje geleden konden we elkaar wel wurgen.'

Ik voel dat ik moet blozen. Wat was ik jaloers op haar relatie met Stefan. Eerlijk gezegd denk ik niet dat Mirjam mij begrijpt. Dat doe ik zelf al niet. Maar het voelt goed zo met haar te kunnen praten. Ze heeft meer levenservaring.

'Weet je al wat je aantrekt?' vraagt ze.

Ik schud mijn hoofd en wijs om me heen. 'Iets van dit.'

Mirjam lacht aanstekelijk en vist een rood visserspetje uit de stapel. 'Dit?'

Dat ding droeg ik in Frankrijk altijd, ook toen de foto van Floor en mij genomen werd. Meteen stroomt er een blij gevoel door me heen. Ik zet het petje op en glimlach naar Mirjam.

'Precies goed,' zegt ze.

Van: Sofie Berger Aan: Floor van de Heide Subject: Vreemd...

Lieve Floor,

Weet je wie hier net in mijn kamer zat? Mirjam! Ze hielp me met kleding kiezen en ze heeft me zelfs opgemaakt. Vreemd toch? Het voelde heel vertrouwd. Carolien kwam vanmiddag naar me toe en wilde weten hoe het ging. Heeft ze in de gaten dat Roosmarijn en ik elkaar niet meer uit kunnen staan? Roos heeft niets meer gezegd sinds maandag. Kinderachtig toch? Ik heb van alles geprobeerd. Ben zelfs nog naar haar huis gereden. Ger zei dat ze bij Rayna zat. Of hij iets door kon geven. Nou nee, dank je. Als zij weer normaal kan doen komt ze maar naar mij toe.

Vanavond zie ik Alex weer. Hoe zou hij eruitzien achter zijn drumstel? Gaan we zoenen vanavond? Ik ben zo zenuwachtig Floor, heb je nog tips? Liefs, Sofie

Van: Floor van de Heide Aan: Sofie Berger Subject: Re: Vreemd...

Lieverd,

Onwijs veel plezier vanavond. Laat alles lekker op je afkomen en als je hem écht zo leuk vindt zoen je hem toch?

Hopelijk komt het snel weer goed tussen Roosmarijn en jou. Jullie zijn in een halfjaar tijd zo'n goed duo geworden samen. Zonde om weg te gooien. Ik snap sowieso niet waarom jullie nou zo'n ruzie hebben. Met mij gaat het niet zo goed. Ik word er gek van dat mijn ouders mij zo controleren. Dat eten in me voelt vreselijk. Ik wil het er zo snel mogelijk weer uit hebben. Kus, Floor

Van: Sofie Berger Aan: Floor van de Heide Subject: Advies

Maar Floor,

Waarom vind je eten zo erg? Je moet toch aansterken! Dat kan alleen als je eet. Probeer naar je ouders te luisteren, ook al is dat moeilijk. Kus, Sofie

De muziek knalt uit de boxen en ik voel me meteen op mijn gemak. 'Mag ik een bier?' tetter ik in het oor van de barman. Even later drink ik het schuim van de beker af. Bier blijft ranzig smaken, maar ja. Hoe laat zou Lewi's bandje beginnen? Om me heen staan mensen allerlei dingen te roepen in de richting van het podium. Een oude man met een geweldige bierbuik zet een vreselijke kreet in. 'Een, twee, drie, vier, wij willen heel veel bier. Vijf, zes, zeven, acht, we hebben al te lang gewacht.' Het valt me mee dat hij kan tellen.

Als de man voor de tweede keer zijn deuntje in wil zetten verschijnt er een punker op het podium. Hij kondigt de band voor vanavond aan: 'Are you ready for Optical Illusion?'

Er stijgt een luid gejuich op. Ik ga op in de menigte en loop zo ver mogelijk naar voren. Dan springt Lewi het podium op. Ze heeft haar haren weer blond geverfd en omhoog geföhnd. Haar ogen zijn pikzwart gemaakt en onder haar jurkje draagt ze een zwarte gatenpanty. Ze

pakt de microfoon en begint te zingen. Versterkt klinkt het lang niet zo lief als laatst op het grasveld. Haar stem heeft iets agressiefs en rauws. Opeens klinken er een gitaar en een drum. Halverwege het nummer valt het gordijn achter Lewi naar beneden en komen het drumstel en de twee jongens tevoorschijn. Tom springt om Lewi heen, die nu keihard in de microfoon schreeuwt. Hoe harder, hoe beter, lijkt hun motto te zijn.

Als ik Alex in de gaten krijg voel ik me warm worden van binnen. Hij draagt ook een petje! Zijn haren sprieten er aan alle kanten onderuit. Over zijn grijze hemdje draagt hij een legerketting. Elke keer als hij op de drums slaat spannen zijn spierballen zich.

Om mij heen hoor ik tientallen meisjes zijn naam gillen. Jammer Floor, ik maak geen schijn van kans. Moet je nou kijken, er zijn zat meisjes knapper dan ik. Mijn blij gevoel zakt weg. Als Alex zijn solo speelt verdwijnen de andere twee van het podium. Zo krijgt hij even alle aandacht en eer. Na zijn laatste slag staat hij op en loopt naar voren. Om mij heen steken gillende meisjes hun armen naar hem uit. Hij buigt zich naar mij toe. Even lijkt het net of hij mij een zoen wil geven. Dan geeft hij mij zijn stokjes en een lieve knipoog en loopt van het

podium.

Ik knijp zo hard in de stokjes dat mijn vingers wit worden. Ik kan het niet geloven: van al die meisjes kiest hij mij.

'Hoe vond je het?' Ik zit in de backstageruimte en Alex heeft zijn arm om mij heen geslagen. 'Geweldig,' roep ik eerlijk. 'Jullie zijn goed!'

Tom steekt een sigaret op en blaast de rook omhoog.

'Dank je,' grijnst hij. 'Dat horen we graag.' Hij geeft Lewi een zoen. Brrr, ik moet er niet aan denken om met een jongen te zoenen die smaakt als een asbak. Vandaar die kauwgompjes telkens?

'Zullen we even naar buiten gaan?' Alex knijpt zachtjes in mijn arm. Zou dat een stille hint zijn? Mijn hart slaat tegen mijn ribbenkast en ik voel me licht als een veertje. Buiten voel ik de muziek nog zachtjes dreunen onder mijn voeten. Het is best koud hier.

Alex pakt mijn hand en neemt me mee naar het water. We gaan aan de kant zitten en hij legt zijn arm weer om mijn schouder. Wat voel ik me veilig en gelukkig. Het

voelt zo anders dan met Tygo en Menno. Dit is veel volwassener. Er hoeft niets gezegd te worden. We weten allebei wat we van elkaar vinden. Voor mijn part blijven we de hele avond zo zitten.

'Ben je nog boos vanwege die speaker?' vraagt Alex ineens.

Ik schud mijn hoofd. 'Zo is Lewi nou eenmaal.'

Alex knikt langzaam. 'Ik ben blij dat ik het weet.'

Gelukkig ziet hij in het donker mijn rode kop niet. Gaat hij me nou zoenen? Nee, hij kijkt weer voor zich. Ik bekijk zijn profiel. Zijn neus loopt een beetje krom en zijn wimpers zijn vrouwelijk lang. Hij veegt zijn haar met een snel gebaar uit zijn gezicht.

'Alex?'

'Ja?'

'Waarom gaf je die stokjes aan mij?'

Ik weet het antwoord al. Tenminste, ik hoop dat ik het weet. Alex buigt zich voorover. Vanonder zijn petje kijkt

hij mij ondeugend aan. 'Waren er meer mensen dan?'

Bowlen

Van: Sofie Berger

Aan: Floor van de Heide Subject: Geluk!

Lieve Floor,

Heb jij weleens gehad dat je uit elkaar barst van geluk? Ik sta echt op knappen. Eergisteren hebben Alex en ik nog uren buiten gezeten. Hij maakt de ene flirtende opmerking na de andere. We hebben niet gezoend, hopelijk komt dat nog, want ik ben tot over mijn oren verliefd op die jongen.

Gisteren ben ik niet naar school geweest. Roosmarijn heeft niets van zich laten horen. Ik ga vanavond toch even bij haar langs. Ik moet haar zien. En vertellen over Alex.

Hoe gaat het nou met jou? Beloof je dat je het advies van je ouders opvolgt? Kus, Sofie

Totaal verkleumd kom ik bij Roosmarijn aan. Ik wist niet dat het zo koud was buiten. Ger is zoals gewoonlijk blij mij te zien. Als zijn dochter ruzie met me heeft, merkt hij dat altijd meteen. Een soort mannelijke Carolien is hij.

'Binnen,' bromt Roosmarijn als ik op de deur klop. Zodra ze mij ziet betreft haar gezicht. 'Wat kom jij nou

weer doen?'

Nou zeg, iets liever mag wel. 'Ik ben helemaal hierheen komen fietsen.'

Roosmarijn lijkt niet onder de indruk en buigt zich weer over haar schrift. Ze begraaft zich de laatste tijd in het huiswerk. Wanneer komt ze nou mee plezier maken?

Ik besluit haar chagrijnige bui te negeren en plof op haar bed neer. Zogenaamd geïnteresseerd begin ik in een tijdschrift te bladeren. Roosmarijn houdt het nog een minuut vol, maar draait zich dan toch naar me om. 'Oké, wat is er?'

Ik leg het tijdschrift aan de kant en schuif met mijn voeten over de grond. 'Ik ben verliefd.'

Roosmarijn pakt haar schrift en begint weer te schrijven. 'Wil je niet weten op wie?' vraag ik.

Roosmarijn schudt haar haardos wild heen en weer.

'Echt niet?'

'Kun je weggaan?'

Aarzelend sta ik op. Waarom wijst ze me af? Bij de deur kijk ik nog even om, maar Roosmarijn lijkt mij alweer vergeten te zijn.

'We gaan vanmiddag bowlen!' roept Lewi als ze naast mij en Bella komt zitten. Ze vist een geplette boterham uit haar tas en mikt het ding behendig in de prullenbak. 'Denk maar niet dat ik dat opeet, mama.'

Ik moet lachen. Ondanks mijn rotgevoel over Roosmarijn weet zij mij helemaal op te vrolijken.

'Het leek Carolien leuk om iets met de klas te doen. *Dat brengt ons dichterbij elkaar.*' Lewi steekt even haar vinger in haar keel. 'Wat is dat toch met die docenten? Ze praten altijd alsof ze van het Leger des Heils komen.'

Bella lacht niet met me mee. Ze staat er een beetje verloren bij. Kom op mens, zeg ik in gedachten tegen haar, je maakt jezelf tot slachtoffer hoor!

'Waar is Roosmarijn?' vraagt Bella aan mij. Ik wuif wat in de verte en richt me weer tot Lewi, die nu een geniale imitatie van Carolien opvoert.

Bella trekt mij aan mijn arm mee naar een ander tafeltje. 'Au, doe normaal,' zeg ik en ik wrijf over mijn arm, die akelig rood ziet. Bella lijkt niet onder de indruk. Ze heeft een diepe rimpel in haar voorhoofd en ze trilt van woede.

'Ik vraag het je nog een keer: waar is Roosmarijn?'

'Weet ik het?'

'Jullie zijn vriendinnen!'

'Niet meer,' lach ik.

Bella geeft mij een duw. 'Word eens wakker, man. Wat ben jij voor een lomp figuur? Het enige wat jou nog kan schelen is Lewi, Lewi en nog eens Lewi.'

'Nou én?'

'Je laat Roos vallen.'

O, nu is het allemaal mijn schuld. 'Pardon?' zeg ik. 'Ik ben naar haar toegegaan, maar ze wilde me niet zien.'

'Dat kwam zeker omdat je Lewi weer zat op te hemelen?'

Ik bal mijn vuisten. 'Zeg, ben jij soms jaloers?'

Bella lacht vals. 'Op dat blonde schaap? Kom op, zeg. Maar nu snap ik ineens waarom Roosmarijn je zo stom vindt. Jij denkt alleen nog maar aan jezelf. Wanneer heb jij voor het laatst aan Roos gevraagd hoe het met haar gaat?'

Ik ben stil. Bella's woorden doen pijn. Misschien heeft ze een beetje gelijk en denk ik te veel aan mezelf. Het zou niet de eerste keer zijn. Maar ik draai me om. Ik wil niet meer horen wat ze verder te zeggen heeft. Het komt toch op hetzelfde neer. Ik ben een trut.

'Strike!' Carolien steekt haar armen in de lucht en stampt met haar voeten op de grond. Lewi rolt achter Caroliens rug om met haar ogen. 'Kinderachtig mens,' mompelt ze.

Ik ben aan de beurt. Met een loodzware bal loop ik op mijn sokken naar de baan. Wat is het hier glad. Daarom moet je die clownschoenen natuurlijk aan. Maar Lewi had gelijk toen ze zei dat die dingen te veel stonken.

Met een slap boogje belandt de bal op de baan. Hij stuitert een keer en rolt dan in de richel. Carolien komt

naast mij staan en legt een hand op mijn schouder. Ik denk aan het schoolkamp waar ik ontzettend gepest werd. Wat was ik blij dat zij er toen bij was. Zonder haar had ik het eerste half jaar in deze klas nooit gered. 'Jammer, Soof,' lacht ze.

'Wat moet je met die trol?' sist Lewi als ik weer ga zitten.

Ik haal mijn schouders op. 'Niks.'

Ik kan het Lewi niet uitleggen. Misschien heeft ze wel gelijk en moet ik wat minder close worden met Carolien. Ze blijft tenslotte een lerares.

'Roos, jij bent.' Ik geef Roosmarijn een roze bal aan.

'Precies jouw kleur,' knipoogt Lewi naar haar.

Roosmarijn geeft haar een vernietigende blik en gooit de bal de baan over. Er blijven maar 1 wee kegels overeind en dat levert haar een hard applaus op. Van Carolien krijgt ze een schouderklopje.

'Heeft Roosmarijn wel eens gezoend?' vraagt Lewi als we allemaal drie keer gegooid hebben. We zijn aan de bar gaan zitten en drinken cola. Ik schud mijn hoofd. Voor

zover ik weet niet. We zijn in de vakantie samen in Kreta geweest en toen keken er veel jongens naar haar, maar ze deed er nooit iets mee. 'De enige die ze wilde zoenen was ik,' lach ik.

Lewi laat een harde boer. 'Doe dat dan.'

Ik kijk haar verbaasd aan. Ik met Roosmarijn zoenen? 'Waarom zou ik?'

Lewi buigt zich geheimzinnig naar mij toe en fluistert in mijn oor: 'Gewoon doen. Het is weer eens wat anders.'

Je kan altijd fantaseren dat het Alex is.'

Die meid is knettergek. Alsof ik Roosmarijn zomaar zou gaan zoenen. Ze zou compleet in de war raken en denken dat ik verliefd op haar ben.

Ik schud mijn hoofd. 'Ik denk er niet aan,' zeg ik stellig. Zie je wel dat ik niet onder de plak zit. Als ik iets niet wil zeg ik gewoon 'nee'.

Lewi haalt haar schouders op. 'Ik wist het wel.'

Er stijgt een luid gejuich van de baan op. Roosmarijn

heeft haar zoveelste strike gehaald en krijgt een knuffel van Carolien. Soms lijkt Carolien net één van de leerlingen. Kijk haar nou schateren.

'Getver,' roept Lewi. 'Je zal toch geknuffeld worden door dat mens.'

'Ja, vreselijk,' zeg ik en ik schaam me dood dat ik Carolien zo afval.

'Ik verveel me,' zegt Lewi als het gejoel over is.

Moet ik haar nou gaan vermaken? vraag ik me af.

'We gaan een wedstrijdje doen,' zegt Lewi en ze pakt mijn hand. 'Wie de meeste punten scoort verzint een opdracht voor de ander.'

In gedachten zie ik Lewi al in een clownspak door de school rennen. Haar moet ik toch kunnen verslaan?

Lewi pakt een bal en rent de baan op. Overmoedig gooit ze liet ding naar de kegels, maar de bal wijkt af en stoot er maar ééntje om.

Ze haalt haar schouders op. 'Pech gehad.'

Grijnzend loop ik naar de baan. Wat zal ik Lewi laten doen? Maar zodra ik gooi verlies ik de grip op de vloer en ga keihard onderuit. Ik knal met mijn hoofd op de vloeren voel een harde dreun door mijn hersenen gaan. Ik hoor gelach en daarna bezorgde stemmen. Waarom zie ik niks?

'Sofie?' De paniekerige stem van Roosmarijn.

'Gaaf het, meid?' Dat is Carolien.

'Je hebt verloren,' hoor ik Lewi boven alles uit.

Ik knipper nog een paar keer met mijn ogen en probeer ze open te houden. Mijn hoofd voelt zwaar aan. Voorzichtig voel ik aan mijn achterhoofd. Een warme vloeistof kleeft aan mijn vingers. Bloed?

De gil van Roosmarijn snijdt door mijn hoofd. Kan iedereen even zijn mond houden?

Nu hoor ik Carolien ook weer praten. 'Ziekenhuis... Ja, Roosmarijn, jij mag mee.'

Ik voel dat ik opgetild word en ik probeer te zien waar we heengaan.

Dan ruik ik ineens het parfum van Lewi. Haar gezicht moet nu heel dichtbij zijn.

'Soof ? Hoor je me? Je hebt verloren. Je weet wel wat de opdracht is, hè? Laat je me weten hoe het was?'

Zoen?

'Sofie, Sofie, hoor je me?' Als ik mijn ogen opendoe zie ik Roosmarijn boven me hangen. Naast haar staat Carolien. Wat fijn dat zij er zijn. Ik voel aan mijn hoofd. Roosmarijn pakt mijn hand. 'Je mag er niet aankomen, lieverd. De hechtingen zitten er net in.'

Hechtingen?

'Je bent gevallen,' verklaart Carolien. 'Tijdens het bowlen.'

O ja, ik wilde geen speciale schoenen aan. Waarom eigenlijk niet? Omdat Lewi dat ook niet deed. Goede reden.

'Mag ik naar huis?'

Carolien schudt haar hoofd. Ze legt een hand op mijn bovenarm. 'Je moet nog even uitrusten. Over een uurtje komt er een dokter kijken. Je hebt ons wel laten schrikken. Hè, Roos?'

Roosmarijn knikt. Ze ziet spierwit en klampt zich vast aan de bedrand. Ze hoeft niet zo bang te zijn, wil ik tegen haar zeggen, het is maar een hoofdwond. Maar dan besef ik dat het om het ziekenhuis gaat. Ergens in dit gebouw, in zo'n zelfde wit bed, is haar moeder gestorven.

'Ik laat jullie wel even alleen,' zegt Carolien zachtjes en ze loopt de gang op.

Ik wijs naar de stoel naast mijn bed. 'Ga zitten, je maakt me zenuwachtig als je daar zo blijft staan staren.'

Roosmarijn doet wat ik zeg en pakt opnieuw mijn hand. Ze knijpt er even in en aait met haar duim over de mijne.

Ik doe mijn ogen dicht. Konden we alles maar vergeten. Waarom zit ze hier zo lief? Ik heb zo akelig tegen haar gedaan. Ik moet slikken om niet te gaan huilen.

'Lewi riep de hele tijd dat ze had gewonnen,' zegt Roosmarijn. 'En iets over een opdracht, of zo. Wat een rare dingen om te zeggen tegen een vriendin die gewond is.'

Ik schiet overeind. Beng, een steek door mijn hoofd. Roosmarijn duwt me zachtjes terug in het kussen en kijkt me vragend aan. 'Stom, toch? En wat bedoelde ze nou?'

Ik probeer na te denken, maar die steek blijft maar komen.

Wedstrijd. Verloren. Opdracht. Zoenen... Roosmarijn. Kreunend leg ik mijn hand over mijn ogen.

'Wat is er?' vraagt ze.

'Je moet weg.'

Roosmarijn fronst. 'Is het zo erg?'

Nee, nog veel erger, antwoord ik in gedachten. Als we elkaar weer zien moet ik je zoenen. Ik wilde zelf aan de wedstrijd meedoen en ik heb verloren. Als ik de opdracht niet doe, ben ik een loser. Lewi zal niet rusten

voordat ik je gezoend heb. Maar als ik dat doe, lieve Roosmarijn, dan maak ik je kapot. En dat is het allerergst.

Ik kijk haar doordringend aan. 'Je moet weg,' herhaal ik.

Roosmarijns lach verdwijnt. 'Weg? Nu?'

'Ik wil je niet meer zien,' zeg ik zachtjes.

Roosmarijn pakt de bedrand weer vast. 'Ik laat me niet wegsturen.'

Waarom luistert ze niet?

'Ga nou,' roep ik wanhopig.

'Wat is er aan de hand met jou?'

Ik kijk de andere kant op. De tranen prikken in mijn ogen. Ik heb echt een probleem.

Roosmarijn staat op en geeft me voorzichtig een zoen naast de pleister.

'Ga maar even slapen, dan voel je je vast beter.' Het enige wat zou helpen is een lange winterslaap, denk ik bij

mezelf.

Van: Sofie Berger Aan: Floor van de Heide Subject: ?

Lieve Floor,

Waarom mail je niet terug? Ik heb je nodig, meer dan ooit. Ik zit met een verschrikkelijk probleem. Ik moet Roosmarijn zoenen. Hoe kan ik dat nou doen? Een meisje zoenen, daar wil ik niet eens aan denken. En dan ook nog Roosmarijn. Als ik dat doe kotst zij en iedereen me definitief uit. En als ik het niet doe raak ik Lewi kwijt. En dus ook Alex, bedenk ik nu. Hoe gaat het daar in Zutphen? Wordt dokter Jonker al vervelend? En hoe is het met Menno? Dikke kus, Sofie

Van: Sofie Berger Aan: Floor van de Heide Subject: Nog een keer...

Lieve Floor,

Vandaag ben ik niet naar school gegaan. Het is dinsdag, onbelangrijk dus. Roosmarijn heeft nog niks van zich laten horen en Lewi gelukkig ook niet. Ik wil in de grond verdwijnen. Waarom mail je niet? Liefs, Sofie

Van: Sofie Berger Aan: Floor van de Heide Subject: Zorgen...

Lieve Floor,

En nu maak ik me echt zorgen. Het is al woensdag en je reageert

nergens op! Wat is er aan de hand? Je kan me alles zeggen, dat weet je hè? Liefs en een kus, Sofie

'Sofie, iemand voor je aan de deur.' Mirjam brult naar boven. Ik check even snel in de spiegel mijn wond. Het verband is eraf, en ik zie er nog gehavender uit dan met.

Als ik beneden Lewi zie staan slaat mijn hart een slag over. Wat komt zij doen? Als ze maar niet begint over die opdracht. Want ik wil het echt niet.

'Hoi Soof, wat zie jij er kut uit.'

'Dank je,' zeg ik. Mirjam, blijf er alsjeblieft bij staan, denk ik in mezelf. Maar Stefan roept haar vanuit de woonkamer en ze laat ons alleen. Zal ik Lewi ook meenemen naar de woonkamer? Dan kan ze er moeilijk over beginnen. Maar Lewi loopt al de trap op, naar mijn kamer. Ik pak twee glazen en een fles cola, om wat tijd te rekken. Even denk ik erover om via de achterdeur het huis uit te vluchten. Maar dat zou belachelijk zijn. Kom op, het is maar een meisje. Een mens van vlees en bloed, net als ikzelf.

Met een fakeglimlach wandel ik mijn kamer in. Lewi ligt languit op mijn bed en bekijkt de fotomuur.

'Mooi meisje, wie is dit?'

'Floor,' zeg ik trots en ik zet het drinken op mijn bureau.

Lewi laat een goedkeurend geluidje horen en gaat in kleermakerszit op het bed zitten. 'Ik dacht: ik kom eens kijken hoe het met m'n Sofietje gaat.'

'Goed hoor.'

'Je maakte anders een flinke smak.' Lewi lacht, alsof ze het eerder grappig dan zielig vindt.

Ik knik en neem een slokje van mijn cola. Ik weet wat er komen gaat. Stefan, bid ik mijn broer, kom me nou alsjeblieft één keer storen.

'Kun je je nog herinneren wat er vóór je val gebeurde?'

Daar heb je het al. Natuurlijk is Lewi die deal niet vergeten.

Net op het moment dat ik wil gaan zeggen dat ik een vroege dementerende ben wordt er op de deur geklopt. Stefanzijdank.

'Willen jullie iets te eten?' Niet mijn broer, maar Mirjam

steekt haar hoofd om de deur.

Lewi kijkt haar vernietigend aan. 'Hebben we daarom gevraagd? Laat ons alleen.'

Wat doet ze arrogant tegen Mirjam. Die kant van Lewi had ik nog niet gezien.

Mirjam kijkt mij onderzoekend aan. Dan zegt ze: 'Sofie, je broer vraagt of je even boodschappen wil doen voor vanavond.'

Meteen spring ik op. Ik haat boodschappen doen, maar Lewi is op dit moment nog veel enger.

'Andere keer dan maar?' zeg ik zogenaamd spijtig tegen Lewi.

Als ik de deur met een diepe zucht achter haar dichtdoe komt Mirjam naast me staan. 'Blij dat ik je kwam redden?'

Ik kijk haar verbaasd aan. 'Ik moet toch boodschappen doen?'

Mirjam lacht. 'Stefan heeft dat allang gedaan. Het leek

me gewoon een heel naar meisje.'

Voor het eerst ben ik niet boos dat iemand Lewi op haar uiterlijk beoordeelt. 'Dankjewel,' stamel ik.

Mirjam drukt mij even tegen zich aan. 'Graag gedaan, zusje.'

Met twee treden tegelijk ren ik de trap op. Wat een geweldige meid! Hoe heb ik ooit anders over haar kunnen denken?

Van: Sofie Berger Aan: Floor van de Heide Subject: Eng!

Mijn adem stukt in mijn keel. Zal ik gewoon terugsms'en dat ik het gedaan heb? Nee, daar komt ze zo achter. Ik geef een harde schop tegen mijn bed, waardoor ik het uitgil van de pijn.

Dan gaat opnieuw de bel, en even later klinkt de stem van Stefan: 'Soof, Roosmarijn voor je!'

'Lieverd, gaat het weer een beetje?' Roosmarijn valt me om de hals en drukt me stevig tegen zich aan. Ik voel haar lichaam tegen het mijne. Wat zou een zoen eigenlijk voor verschil maken? Ik heb Bella ook wel eens

op haar mond gezoend, al was het zonder tong.
Misschien is het wel spannend met een meisje.
Misschien is het wel veel beter dan de zoenen met Tygo
en Menno.

Roosmarijn gaat me voor naar mijn kamer en pakt mijn
hand. 'Ik wil je even zeggen dat ik je lief vind.'

Het kan niet, Sofie, zeg ik in stilte tegen mezelf. Ik zou
haar zo erg kwetsen. Een zoen tussen Roos en mij is niet
zomaar een zoen. Ze is verliefd geweest op mij. Er
zouden allerlei gevoelens loskomen bij haar, dat kan ik
haar niet aandoen. Maar nu ze zo lief doet...

'Ik weet dat ik soms wat humeurig tegen je kan doen,'
gaat ze verder, 'maar ik was jaloers op Lewi. Het spijt
me.'

Excuses aanvaard. Maar Roosmarijn is pas net
begonnen.

'Soms zijn er dagen dat ik mijn moeder verschrikkelijk
mis. Dat moet ik dan afreageren op jou, sorry.'

Ik laat haar handen los. Dit kan ik echt niet meer
aanhoren.

Roosmarijn komt achter me staan. 'Ik mis haar zo, Soof.'

Carolien had dus gelijk over die sombere gedichten. Ik ben haar beste vriendin, ik moet er voor haar zijn!

Roosmarijn draait mij om en ik pak haar vast. Ze legt haar hoofd op mijn schouder en begint te huilen. Ik streel haar rug. Ze trilt als een gek, net als toen bij die begrafenis.

'Wat moet ik nou?' roept Roosmarijn. 'Ik raak jou ook nog kwijt.'

'Tuurlijk niet,' roep ik. 'Wat denk jij nou? Ik laat je niet gaan, hoor.'

'Echt niet?' snikt ze.

Ik leg mijn handen om haar wangen en kijk in haar ogen. Blauw met grijze stipjes. Lieve, trouwe ogen heeft ze.

Nu, denk ik. Nu moet ik het doen. Gewoon omdat ik nieuwsgierig ben. Nee, omdat ik haar lief vind. Ik druk mijn lippen op haar mond.

Naar bericht

'Ben je gek geworden!' Roosmarijn duwt mij ruw van zich af en veegt haar mond droog. Dan geeft ze me een klap in mijn gezicht. Ik grijp geschrokken naar mijn wang.

'Je slaat me!'

'Jij zóént me!'

'Zoenen doet geen pijn,' probeer ik mezelf te verdedigen.

Roosmarijns lip begint gevaarlijk te trillen. 'Wel bij mij. Verdomme, Soof. Je speelt met mijn gevoel. Je wéét dat ik verliefd op je ben.'

'Dat was toch allang over?' roep ik verbaasd.

'En dus zoen je me nu? Ik dacht dat we vrienden waren.'

'Dat zijn we ook,' roep ik haastig. 'Ik vind je lief, daarom. Ik dacht dat jij dit ook wilde?'

Ik doe mijn best het zelf te geloven. Roosmarijn mag nooit weten dat het door Lewi komt.

Roosmarijn kijkt me ongelovig aan. 'Jij bent ook verliefd op mij?'

Ik knik. Ik kan niet anders.

De boze blik verdwijnt en ze pakt haar tas. Haar wangen zijn knalrood en ze stottert als ze me gedag zegt. 'Ik eb . We zien wel wat er gebeurt, oké?'

Met een misselijk gevoel sla ik mijn handen voor mijn gezicht. Ik plof op mijn bed neer en trek keihard aan mijn haren. Wal ben ik voor monster. Ik heb Roosmarijn

gezoend en ook nog tegen haar gelogen dat ik verliefd op haar ben. Waarom zei ik niet meteen dat het een weddenschap was? Een stom wedstrijdje? Een experiment. En waarom moest ik zo nodig nieuwsgierig zijn? Zo lekker was het helemaal niet, het voelde alleen maar oneerlijk. Wat nu? Floor. Natuurlijk, wie anders? Ik moet haar mailen. Of ze nou antwoordt of niet.

Van: Sofie Berger Aan: Floor van de Heide Subject: O my god...

Het is nu definitief. Ik ben een monster. Het monster van Loch Ness, of nee: het monster Berger. Vergeleken bij mij is Loch een lieverdje.

Ik heb Roosmarijn net op haar bek gepakt en natuurlijk werd ze laaiend. Wat kon ik doen? Toen heb ik mot mijn domme hoofd gezegd dat ik verliefd op haar ben. Haar boosheid verdween zo snel als hij gekomen was en ze straalde zelfs toen ze wegging. Die denkt misschien wol dat we verkering hebben nu. Ik kan geen modelijden met mezelf hebben, want het is mijn eigen stomme schuld. Wat moet ik nou? Hvj, Sofie

De hele avond zit ik te wachten op een berichtje van Floor. Als ze om tien uur nog niks heeft gestuurd ga ik maar naar bed, ook al weet ik dat ik nog uren zal liggen piekeren. Morgen is het donderdag, Roosmarijn zal me wel opwachten bij het schoolplein. Zou ze me meteen een zoen geven? Is het nu ook officieel aan? Met een vol hoofd val ik in slaap. Een paar uur later hoor ik een geluidje. Een e-mail? Nu nog?

Van: Floor van de Heide Aan: Sofie Berger Subject: Rust

Sofie,

Eerst mijn ouders die aan me twijfelen, daarna Menno en nu begin jij ook nog eens te zeiken. Als ik een paar dagen niet terugmail denk je meteen dat ik dood lig te gaan. Wat een vertrouwen.

Het wordt tijd dat je eens beseft dat ik geen anorexia meer heb. Het zou fijn zijn als je me even met rust liet. Floor

p.s. Je hebt Roosmarijn op haar zwakste plek geraakt. Hoe kún je?!

Het duurt even voordat ik helemaal wakker ben, maar als ik het berichtje nog een keer heb gelezen raak ik in paniek. Floor wil me niet meer.

'Rustig, Sofie,' spreek ik mezelf streng toe, maar het werkt niet. Floor-wil-me-niet-meer.

Ik heb geen oog dichtgedaan. Stefan had een ontbijt voor me gemaakt, maar ik kon geen hap door mijn keel krijgen. Daardoor werd hij chagrijnig en kregen we nog ruzie ook. Met een kwaai kop ben ik op de fiets gestapt. Godzijdank hebben we geen Carolien vanochtend. Die zou meteen in de gaten hebben dat er iets aan de hand is.

Hopelijk schrikt Roosmarijn zo van mijn kwade gezicht dat ze me even met rust laat. Met wie moet ik hierover praten?

'Je bent een slet,' zou Bella zeggen, als ze überhaupt al tegen me wilde praten. Ze vond toch al dat ik

Roosmarijn kwetste, en ze weet nog maar de helft. Zou Lewi vandaag op school zijn?

'Goedemorgen,' roept Lewi op dat moment. Ze komt uit de fietsenkelder gelopen en heeft haar tas nonchalant over haar schouder bungelen.

Ik negeer haar vrolijkheid en gooi mijn fiets in het rek. Lewi maakt een geluidje. 'Poe-poe, slecht geslapen?'

Ik kijk haar kwaad aan. Dankzij haar zit ik nu in de problemen. En het wordt waarschijnlijk nog erger. Dankzij haar zijn Roosmarijn en ik nu een stel. Totdat ik haar de waarheid vertel. En dan raak ik haar alsnog kwijt.

Lewi's lach verdwijnt. 'Wat is er?'

'Ik heb Roosmarijn gezoend.'

'Way to go girl, en?'

'Niet grappig.'

Lewi loopt met me mee de school in. 'Ach, meid, laat je niet zo kennen. Hoe was het?'

'Geweldig, nou goed? Ze zoent als een ware godin en ik ben blij dat ik het gedaan heb.'

Lewi houdt mij tegen. 'Je kan niet boos op me zijn, het was een deal. Bovendien weet ik het al goedge maakt: jij gaat vanmiddag mee naar mijn huis. Film kijken. Alex komt ook.'

Het is vast lief bedoeld, maar zelfs Alex kan me nu even niets schelen. Ik ben Floor én Roosmarijn straks kwijt. Daar kan ik me beter vast op gaan voorbereiden. Lewi wil geen nee horen, want ze slaat mij op de schouder. 'Afgesproken.'

In gedachten loop ik het lokaal binnen. Roosmarijn zit al op onze vaste plek en ik ga met een rood hoofd naast haar zitten. Ze doet gelukkig niks. Wat zou ze denken nu? Is ze iets van plan in de pauze? Mij meelokken naar een wc?

'Zullen we naar buiten gaan?' vraagt ze als de bel is gegaan.

'Nee,' mompel ik en ik haast me naar de kantine.

'Kom je na school anders met mij mee?' vraagt ze even

later.

'Ik ga vanmiddag met Lewi mee.' Kortaf doen, dat is het enige wat ik kan bedenken.

Roosmarijn trekt een zielig gezicht. 'Mag ik mee?'

Die pruillip kan ik niet weigeren. 'Oké,' zeg ik.

'Wat is er met je aan de hand?' vraagt Roosmarijn als we met Lewi naar huis fietsen. Lewi rijdt een paar meter voor ons en kijkt niet op of om.

'Niets.' Ik wou dat ik in bed lag. Diep onder de dekens met een groot stuk chocola. Wie moet ik voortaan om raad vragen als ik ergens mee zit? Floor is de enige die mij met een half woord al begrijpt. Hoe kan ze dat nou zomaar weggooien? Ik voel alweer tranen opkomen. Gelukkig woont Lewi niet ver en als ik Alex zie word ik blij vanbinnen. Tom is er ook. Twee stelletjes en Roosmarijn. Maar dan ingewikkelder.

'Soof,' roept Alex enthousiast en hij neemt mijn jas aan. Hij knuffelt mij, en fluistert iets in mijn oor. Ik versta hem niet, maar glimlach toch maar. Roosmarijn kijkt ons wantrouwend aan.

'Soof is een beetje down,' roept Lewi vanuit de ijskast.
'Die moet even opgevrolijkt worden.'

Ze komt de kamer in met een krat bier. 'Van mijn pa.'

Alex en Tom kijken haar dankbaar aan en vissen een Hesje uit het krat. 'Jij ook?' roept Alex tegen Roosmarijn, die eenzaam op een krukje zit. Ze schudt haar hoofd.
"lust ik niet.'

Alex slaat een arm om mij heen en leest de achterkant van het dvd-doesje voor. Een comedy. Alsof ik nu kan lachen. Na een paar minuten kijk ik even snel opzij. Ik kijk recht in de ogen van Roosmarijn die er duidelijk niets van begrijpt. Ik voel me ongemakkelijk en verschuif een beetje. Alex drukt mij meteen weer tegen zich aan. Met één hand aait hij door mijn haren en kriebelt hij aan mijn oor. Halverwege de film last Lewi een plaspauze in. Alex pakt meteen mijn hand en trekt me mee naar boven.

'Wat doe je?' lach ik zenuwachtig als we in Lewi's kamer staan.

Hij pakt mijn gezicht tussen zijn handen en zoent me. Hij weet precies wat ik lekker vind, alsof we al

honderden keren hebben gezoend. Als hij stopt en mij dromerig aankijkt buig ik me meteen weer naar hem toe.

'Sofie?' vraagt Alex.

'Ja?'

'Je weet waarom ik die stokjes aan jou gaf.'

Ik glimlach. Dit moet ik Floor mailen. O nee, Floor wil niks meer van me weten. Het lege gevoel van daarnet komt weer terug. Alex reageert meteen.

'Soof?' Hij pakt mijn hand stevig vast, waardoor ik niet weg kan lopen.

De tranen rollen nu echt over mijn wangen. Waarom zou ik nog liegen? Het voelt zo vertrouwd tussen ons, zelfs nu ik huil schaam ik me niet.

'Wat is er toch? Je straalt niet meer.' Hij houdt mij stevig vast.

Op dat moment gaat de deur open. Een verbaasde Roosmarijn kijkt me aan. Als ze ziet dat ik huil rent ze

op mij af. Ze geeft Alex een harde duw en trekt mij bij hem vandaan. 'Wat heeft hij gedaan?'

'Niks,' roep ik geschrokken. 'Hij troostte me alleen maar.'

Alex krabbelt overeind en slaat een arm om me heen. 'Wat heb jij?'

De blik in Roosmarijns ogen wordt koel. Ze staart mij vol ongeloof aan. Kon ik maar ter plekke dood neervallen. Dan zie ik ook de pijn in haar ogen. Dit komt nooit meer goed. Ze gaat me haten, ze haat me nu al.

'Jij hebt mij gezóénd,' stamelt ze. 'Maar je hebt iets met Alex?'

Ik buig mijn hoofd.

Roosmarijn gilt het uit: 'Je zei dat je verliefd op me bent.' Ik weet niets te zeggen. Alex houdt mij nog altijd stevig vast.

'Wat ben jij voor iemand, Soof? Ik herken je niet meer.' Zeg maar niets meer, denk ik. Ik weet het allemaal al.

Bella heeft me dat maar al te goed duidelijk gemaakt. Roosmarijn geeft me een duw. 'Zeg dan wat, trut!' Ik doe mijn mond open: 'Het spijt me.' Dat had ik beter niet kunnen zeggen. Het maakt haar razend. Ze spuugt me in m'n gezicht en loopt de kamer uit. Even later klinkt de knal van de voordeur. Zodra ze weg is, stort ik in. Alex vangt me op en brengt me naar beneden. Lewi kijkt geschrokken. 'Wat is er met jou aan de hand? En waarom is Roosmarijn weg?' Alex legt uit wat er gebeurd is. Ik kan het niet opbrengen. Ik heb Roosmarijn gekwetst. Ik ben erger dan alle mensen die haar ooit gepest hebben bij elkaar. Ik heb haar misbruikt. En ik durf de waarheid niet aan. 'En toen spuugde ze haar in het gezicht,' eindigt Alex zijn verhaal.

Lewi slaat op en gaat naast me zitten. 'Laat je niet kennen, Soof. Die meid kan nergens tegen. Kom, we gaan jou eens laten zien wat échte vrienden zijn.'

Preken

Geen berichtje van Floor en geen spoor van Roosmarijn. Het is maandagochtend en ik heb mijn dekbed over mijn hoofd getrokken. Papa kwam net al zeuren dat ik nu écht naar school moet, maar ik negeer hem. Vrijdag ben ik ook niet gegaan. Ik heb me met mama's stem ziek gemeld. Zolang ik niet naar school kom, ben ik officieel ziek. Niemand die me mist.

'Sofie,' brult papa. 'Ik waarschuw je.'

En anders wat? Komt hij me dan vermoorden? Was het maar waar.

Het hele weekend heb ik met Alex, Lewi en Tom doorgebracht. We zijn de ene disco na de andere ingegaan en lagen telkens pas tegen de ochtend in bed. Papa was laaiend, maar het kan me niets meer schelen.

Ik heb nog altijd niemand over Floor verteld. Ik durf het niet uit te spreken. Floor moet me niet meer. Ik kijk naar de foto boven mijn bed. Floor *en ik op vakantie*. Floors bruine gezicht lacht vrolijk in de lens. Dan schiet me iets te binnen. Dat ik daar niet eerder op gekomen ben!

Het is pijnlijk hem weer te spreken, maar het moet. Dit gaat om Floor. Binnen twee tellen ben ik uit bed, ik hoor papa beneden sarcastisch applaudiseren.

Van: Sofie Berger Aan: Menno van de Heide Subject: ©

Lieve Menno, Sorry dat ik je mail. Ik kan zelf ook nauwelijks geloven dat ik dit doe, maar ik heb je hulp nodig. Hopelijk kunnen we mijn liefdesverklaring even vergeten, want dit gaat om je zus.

Aangezien Floor niet meer met me wil praten, vraag ik het maar aan jou: wat is er toch aan de hand met haar? Ze wil afstand van mij, maar ik kan dat helemaal niet. Eet ze nog wel goed? Ik weet dat ik me er niet mee mag bemoeien, maar ze snapt toch wel dat ik me zorgen maak? Liefs, Sofie

Van: Menno van de Heide Aan: Sofie Berger Subject: wat?

Lieve Sofie,

Goed dat je mailt. Wat heeft Floor gedaan? Ik weet dat ze het moeilijk heeft de laatste tijd, maar om dan het contact met haar beste vriendin te verbreken? Ze is gewoon ontzettend in de war. Geef het wat tijd, dan praat ik intussen met haar. Liefs, Menno

Na de mail van Menno voel ik me iets beter. Het is zijn zus, hij kan haar vast wel overhalen een beetje normaal te doen. Papa heeft mij toch de deur uit gekregen maar ik

ben natuurlijk te laat. Het is al tien over half negen als ik eindelijk aan kom kakken. Carolien is *not amused* en ze wijst me een plek vooraan aan. Roosmarijn zit ver achter me, ik durf haar niet aan te kijken.

'Sofie, wil je even hier komen?'

Ik moet een zinnetje op het bord vertalen, maar de letters dansen voor mijn ogen. Ik kijk blozend de klas in, maar niemand probeert me te helpen. Roosmarijn zit halsstarrig naar beneden te turen.

'Je weet het niet?' vraagt Carolien.

'Nee mens, dat zie je toch?' Lewi! Ze staat met een knalrood hoofd in de deuropening en stampt de modder van haar laarzen.

Carolien kijkt verbaasd naar haar. 'En waarom is madame zo laat?'

'Madame heeft geen wekker en wel een vriend,' is het antwoord.

Ik schrik van haar brutaliteit maar ik grinnik zachtjes. Lewi is de enige die nog aan mijn kant staat.

Caroliens blik schiet naar mij. 'Vind je dat grappig, Sofie?'

Het lijkt wel alsof iedereen zijn gevoel voor humor heeft verloren. Carolien wijst naar mijn stoel. 'Ga zitten, Sofie. We praten na de les wel even verder.'

'Wat vind je zo leuk aan Lewi?' Carolien kijkt mij vriendelijk aan. Die tactiek ken ik wel van haar. Lief kijken en dan denken dat ik alles vertel. Waarom zou ik? Alle mensen die ik dacht te kunnen vertrouwen hebben me in de steek gelaten. Floor, Bella, en nu ook Roosmarijn. Hoe vaak ik ook 'sorry' zeg, het maakt niets uit.

Carolien schenkt een kop thee voor me in en gaat er eens goed voor zitten. 'Je cijfers zijn bar slecht,' zegt ze.

'Ik krijg klachten van leraren dat je hun les verstoort.'

Ik haal mijn schouders op. 'Ze hebben altijd wel wat te zeuren.'

Carolien glimlacht. 'Ze zeggen dat je vaak met Lewi spijbelt.'

Ik bestudeer de veters in mijn schoenen. Als ik nu praat hangt Lewi ook. Zo laf ben ik niet.

Carolien rolt met haar bureaustoel dichterbij me toe. 'Sofie,' zucht ze. 'Is er iets wat ik hoor te weten?'

Zoals wat? Dat ik Roosmarijn gezoend heb? 'Nee,' zeg ik stellig.

Carolien staat op en begint door het lokaal te ijsberen. 'Ik heb Roosmarijn vrijdag gesproken. Ze was totaal overstuurd en zag spierwit. Ik wilde het eerst niet geloven, maar ze bleef het herhalen. Klopt het dat je haar gezoend hebt?'

Er gaat een schok door me heen. Heeft Roosmarijn dat aan Carolien verteld? Ik herstel me snel. 'Dat gaat niemand iets aan.'

Carolien knikt. 'Dat klopt, maar als een van mijn leerlingen besloten heeft het Roosmarijn lastig te maken treed ik op. Dat snap je toch zeker wel?'

'Roosmarijn stelt zich aan.'

Carolien pakt mijn stoel van achteren beet en draait mij

naar zich toe. 'Eén Lewi in de klas is wel genoeg, Sofie.'

'Hoezo?'

Carolien loopt naar de deur van het lokaal en duwt hein open. 'Denk daar maar eens over na.'

In de pauze ben ik op zoek naar Lewi, maar ik vind Bella. Ze komt met grote stappen op me af, trekt me een wc-ruimte in en duwt me tegen de witte tegels. Haar gezicht staat op onweer. 'Ben je helemaal gek geworden?'

'Ook goedemorgen.'

'Hou die stomme geintjes maar voor je. Wanneer was je van plan mij te zoenen? Of sta ik niet op je agenda?'

'Het was een vergissing.'

Bella lacht. Het klinkt hol in de lege ruimte. 'Een vergissing? Die maak je de laatste tijd wel vaker. Was het soms een opdracht van Lewi?'

Ik verschiet van kleur. Hoe weet zij dat? Heeft Lewi er achter mijn rug om over gepraat? Dat kan ik niet

geloven.

'Dat kind is knettergek,' roept Bella uit. 'Waarom luister je naar haar?'

Nu moet ze ophouden. Wie stond er dit hele weekend voor me klaar? Wie nam mij mee uit om mijn verdriet te vergeten? Lewi heeft in twee dagen meer voor me gedaan dan Bella in het afgelopen jaar!

'Hou je kop over Lewi,' sis ik. 'Zij staat tenminste achter me, wat ik ook doe.'

'Poe, wat een geweldige vriendin,' roept Bella sarcastisch. 'Ze maakt een gestoorde van je en daar ben je haar dankbaar voor?'

'Ze geeft me het gevoel dat ik leef. Dat kan ik van jou niet zeggen. Het enige wat jij doet is zeuren.'

'Het gevoel dat je leeft!' Bella proest. 'Hoe kan zij dat nou voor je doen?'

'Wat weet jij daarvan. Jij bent een van de watjes. Lewi heeft tenminste ideeën. Ze is stoer en zelfverzekerd en ik ben dat ook.'

Ik pak mijn rugzak, die naast de wastafel ligt. Ze kan de pot op. Alle hokjes zijn vrij.

'Waar ga je naartoe? Weer naar die lamzak van een jongen soms?'

Heeft ze het over Alex? Ze moet nu echt ophouden. 'Nu ga je echt te ver. Ik ben verliefd op die jongen, ja.'

Bella begint te lachen. 'Ja, dat denk je nu. Wie waren het ook alweer?' Ze begint op haar vingers te tellen. 'Eerst Tygo, toen Menno, toen toch weer Tygo, toen Menno, toen Roosmarijn, en toen Alex. O nee, Roosmarijn hoort niet in het rijtje thuis. Roosmarijn was gewoon een *vergissing*.'

Wat is ze gemeen. 'Je doet net of ik een slet ben.'

Bella prikt met haar vinger in mijn schouder. 'Sterker nog, je bént er een.'

'Wat heeft ze gezegd?' Lewi zit rokend op een muurtje achter de school. Haar voeten bungelen vrolijk en ze geniet van het zonnetje. Was ik maar zoals zij. Ze durft alles, heeft een grote bek en laat anderen haar problemen oplossen. Een zorgeloos leven. Heerlijk. Ik

hij mezelf naast haar en pak ook een sigaret.

'Jij rookt toch niet?' vraagt Lewi verbaasd als ik een trekje neem.

'Vandaag wel,' zeg ik kwaad.

Het is weer stil. We kijken allebei naar onze voeten, die tegelijk omhoog en omlaag zwaaien.

'Waarom heeft iedereen altijd zijn oordeel klaar over jou?' vraag ik.

Lewi haalt haar schouders op. Ze blaast een mooi kringel je van haar rook. 'Mensen hebben altijd een pispaal nodig. Op de basisschool was ik al anders dan anderen. Op de middelbare school werd dat alleen maar erger. Jongens zagen mij nooit staan. Alleen Tom was anders. Hij kon gitaarspelen en zocht een zangeres. Mij dus. Van hem heb ik geleerd dat je je het beste kan gedragen zoals de mensen van je verwachten.'

'Hoezo?'

'Ik besloot mij te gaan gedragen als een rotkind. Dan hebben de mensen terecht wat te zeuren en is iedereen

blij,' legt Lewi uit.

Dit kan ze toch niet menen? Ze gedraagt zich dus zo rebels omdat ze mensen tegen zich in het harnas wil jagen?

Lewi drukt haar sigaret naast zich uit. 'Kijk nou naar Carolien. Al vanaf dag één had ze een hekel aan mij. Zoiets zie je gewoon. Dus ik besloot vervelend tegen haar te gaan doen. Dan kan ze haar frustraties kwijt. Van dat slechte rapport klopte ook niets. Ze wilde alleen een reden hebben om tegen mij tekeer te gaan.'

Hoe meer Lewi zegt, hoe logischer het klinkt. Zo had ik het niet eerder bekeken. Iedereen heeft vooroordelen tegen haar, en zij geeft hun alleen maar redenen om dat uit te spreken. Dat betekent dus dat de mensen haar zelf slecht maken. Ik moet zachtjes lachen.

'Wat lach je?' roept Lewi. Ze geeft me een duw, waardoor ik bijna van het muurtje val.

'Carolien begon net nog tegen me te preken over jou. Waarom ik zo achter je aanloop. En daarna kwam Bella, die vond me een slet.'

Lewi giert het uit. 'Jij een slet? Je bent nog maagd!'

Nu ze het zo zegt voelt het helemaal niet vreemd. Lewi heeft helemaal gelijk. Hoe kan ik nou een slet zijn? Bella is gewoon jaloers omdat ze zelf nooit een leuke jongen heeft. Die Cuma van een tijdje geleden, waar is die gebleven? Ze heeft altijd haar mond vol over jongens, maar onderneemt nooit iets.

'Haar laatste date was vast in de middeleeuwen,' zeg ik en ik hoor hoe goed het klinkt.

Lewi springt van het muurtje af. Ze steekt haar hand uit. 'Precies meid, zo mag ik het horen. Beter een slet dan een oude vrijster. Ga je mee naar de stad, ik ga vandaag een tatoeage laten zetten.'

Ik spring het muurtje af en kijk haar verbaasd aan. 'Mag dat van je ouders?'

Lewi kijkt mij ondeugend aan. 'Heb je nou niks opgestoken van ons gesprek net?'

Met een bang gezicht kijk ik naar de naald die een Chinees teken op Lewi's arm prikt. Lewi zelf geeft geen kik. Dat had ik ook niet verwacht. Ze liep de shop

binnen en praatte als iemand die minstens twintig is. Ze hoefde niet eens haar pas te laten zien.

'Gaaf dat je mee bent gegaan,' zegt ze en legt een hand op mijn arm.

Het voelt goed zo bij haar te zitten en naar de tatoeage te kijken. Het geeft het gevoel alsof ik erbij hoor. Alsof ik belangrijk ben. Geen Tom te zien, in plaats van hem neemt ze mij mee. Een geheim van ons tweeën. Wat stoer dat ze dit gewoon laat doen. Het moet ontzettend pijn doen. Ik zie tranen in haar ooghoek, maar ze geeft geen kik.

Eindelijk is het klaar. Er komt een grote pleister overheen die 's avonds pas af mag. Lewi is erg nieuwsgierig, maar belooft de man braaf te wachten.

Ruiten wrijft Lewi over haar arm.

'Heb je pijn?' vraag ik.

Lewi schudt haar hoofd. Dan staat ze ineens stil en ze kijkt mij doordringend aan. 'Zeg, Sofie...'

'ja?'

'Nu is het jouw beurt.'

Alex

'Ben je gek? Dat doe ik echt niet, hoor.'

Lewi trok aan mijn arm en even later stonden we weer in de winkel. 'Terug, dames?' vroeg de dikke man met de naalden. Ik bibberde aan alle kanten. Het idee dat hij in mijn vlees zou zitten poeren. Maar toen zei Lewi ineens iets wat me van gedachten deed veranderen.

'Tedereen laat jou in de steek, wordt het dan niet eens tijd dat jij hetzelfde terug doet?'

Met een pijnlijk gezicht wrijf ik over de plek. Ik moet ervanaf blijven, zei de man, maar ik heb de pleister er toch maar afgetrokken. De letter 'S' staat op mijn bovenarm. Precies op dezelfde plek als waar Lewi haar tattoo heeft. Het dringt nu pas tot me door wat ik heb gedaan. Ik heb gewoon een tattoo laten zetten!

Papa maakt me af als hij dit ziet. En wat zal Stefan wel niet zeggen? Mirjam vindt het wel gaaf, dat weet ik zeker. Volgens mij heeft ze zelf een Chinees teken op haar bil laten zetten.

Ik kijk in de spiegel en draai een paar rondjes. Hij staat

er mooi op. Niet te groot, niet te klein.

Het voelt als een soort statement tegen de mensen om me heen. Ik ben niet laf, kijk maar. Ik ben volwassen, ik beslis zelf wat ik doe. Toen de man begon te zeuren over mijn leeftijd heeft Lewi hem gewoon omgepraat. De letter 'S' was haar idee. 'Daar krijg je het minste spijt van,' zei ze toen de man een platenboek tevoorschijn haalde. Ik twijfelde nog tussen een mooie lotusbloem of een yin-en yangteken. Dat laatste kon echt niet meer, volgens Lewi. Bovendien staat die letter S niet alleen voor Sofie. Je kan de mensen van alles wijsmaken. De S van Simon bijvoorbeeld, zogenaamd mijn nieuwste vriendje, of de S van Sesamstraat, waar ik als kleuter eens een gastrol in heb gehad.

Ik voel mijn buik van de spanning kriebelen. Bella zou me eens moeten zien nu. Die dacht dat haar dreadlocks stoer waren. Nou, dit doet meer pijn!

'Sofie,' roept Stefan van beneden. 'We gaan eten.'

Snel trek ik een trui over mijn letter heen. Papa lijkt chagrijnig en ook Stefan zegt geen woord. Dit is geen goed moment om over mijn tatoeage te beginnen. Alhoewel dat moment waarschijnlijk nooit komt. Ik ben

benieuwd wat Alex ervan vindt. Hij komt vanavond langs. Papa zal wel nare vragen gaan stellen (dat doet hij bij elke jongen die interesse toont voor zijn dochter), maar ik neem Alex gewoon snel mee naar boven.

'Mirjam komt zo,' smakt Stefan tussen zijn happen door. Restjes boon vliegen over tafel.

Papa knikt rustig. Waarom doet hij nooit moeilijk over Stefans verliefdheden?

Twee minuten later gaat de bel al. Ik moet opendoen en Mirjam zegt mij stralend gedag. Ze heeft een petje op en haar lippen zijn knalrood gestift. Wat is dat toch met haar? Ze is met de fiets gekomen maar ziet er helemaal niet verwaaid uit.

'Hoe gaat het?' vraagt ze als ze haar jas op de kapstok mikt. Net *DeCock* met *C.O.C.K* en zijn hoedje.

'Prima, Alex komt vanavond langs.'

Ze glimlacht veelbetekenend naar me.

'Geen seks, hoor,' lach ik zenuwachtig.

Mirjam knikt. 'Vast niet. Als je het maar voorzichtig doet.'

'Jeetje, wat een paranoïde pa heb jij.' Alex doet zijn sjaal af en gaat op mijn bed zitten. Ik lach naar hem en zet de glazen sap op tafel. Zou Mirjam gelijk hebben en komt hij hier inderdaad alleen voor seks? Maar ik ben daar nog helemaal niet aan toe!

'Ben je bang voor me, ofzo?' vraagt Alex en hij klopt naast zich op het bed. 'Kom eens gezellig hier.'

Ik laat me uitgebreid zoenen, maar als hij mijn T-shirt omhoog doet stop ik meteen. Ik pak snel mijn drinken. Alex kijkt mij stomverbaasd aan. Dan haalt hij zijn schouders op en gaat op bed liggen. Met zijn gezicht vlakbij mijn heupen blaast hij verveeld tegen mijn blote rug. 'Hou op,' giechel ik.

'Waarom stopte je met zoenen?' vraagt Alex.

Dat snapt hij toch wel? Het was toch duidelijk dat ik niet verder wilde? 'Ik wil gewoon nog niet met je naar bed.'

Alex grijnst en komt langzaam overeind. Als hij met zijn

gezicht vlakbij het mijne is, fluistert hij zachtjes: 'We doen toch niks? Je pa zou een hartaanval krijgen.'

In dat laatste heeft hij gelijk. 'Dus je kan wachten?'

'Dat zei ik niet,' lacht Alex. 'Ik zei dat we nu toch niks doen.'

Ik knik langzaam, ook al snap ik hem niet helemaal. Ik besluit een ander onderwerp aan te snijden en trek mijn trui uit. 'Kijk eens,' zeg ik trots.

Alex' mond valt open en hij grijpt mijn arm beet. 'Wauw,' zegt hij en ik hoor dat hij het meent. Dit had hij vast niet verwacht van de brave Sofie. Pech voor hem, die Sofie is allang dood.

'Ideetje van Lewi,' zeg ik, alsof het niks is.

'Deed het pijn?'

'Onwijs.' Een beetje aandikken kan geen kwaad. Des te meer bewondering krijgt hij voor me.

'Je bent mijn heldin.' Alex buigt zich voorover en geeft me een zoen. Ik laat me op het bed duwen en hij komt

boven op mij liggen. Even trekt er een golf van angst door mijn lichaam. We waren het er toch over eens om te wachten? 'Alex... hmm... Alex?'

Alex stopt even, maar zoent dan gewoon verder. Zijn handen verdwijnen voor de tweede keer onder mijn truitje. Ik begin tegen zijn borst te duwen, maar hij laat zich niet tegenhouden.

'Alex!' roep ik nu paniekerig. 'Hou op.'

Wat moet ik nou? Ik begin met mijn benen te spartelen. Alex haalt eindelijk zijn lippen van me af en kijkt me verbaasd aan. 'Wat is er met jou?'

'Ik wil dit niet.'

Alex staat op. Hij veegt zijn mond af en pakt zijn jas van de stoel.

'Waar ga je heen?' vraag ik verbaasd. Ik heb hem toch niet gevraagd weg te gaan?

'Lewi wilde nog met de band oefenen vanavond. Ik zie je wel weer.'

'Waarom heb je Alex geweigerd?' Lewi kijkt mij niet-begrijpend aan. 'Je bent echt gestoord, zo'n leukerd vind je nooit meer.'

Ja hoor, de roddel heeft de koningin bereikt. Ik negeer haar en begin kwasten te spoelen. Het tekenen lukte voor geen meter vandaag. Roosmarijn was niet op school en Lewi komt pas net aanzetten.

'Nou? Ben je van plan eeuwig maagd te blijven, of zo?'

Is het zo vreemd dat ik wil wachten op de ware? Of is dat ouderwets? 'Ik ken Alex pas een paar weken,' roep ik uit. 'Niet iedereen is zoals jij.'

Dat had ik niet moeten zeggen. 'Sorry,' mompel ik.

Lewi knikt. 'Inderdaad. Wat ben jij chagrijnig, man. Die jongen is dol op je, en jij op hem. Waarom mag hij dan niet aan je zitten?'

'Ik wil nog niet met iemand naar bed.' Hoe vaker ik het herhaal, des te dommer klinkt het. Waarom hield ik Alex tegen? Lewi heeft gelijk dat ik net een gefrustreerde non lijk. Ik zou blij moeten zijn met zo'n lieve jongen. Voor hetzelfde geld gebeurt mijn eerste keer in een

dronken bui met een hooligan.

'Ga vanmiddag naar hem toe, en maak het goed.'

Ik zet de kwasten in een glazen pot. Lewi slaat een arm om me heen en pakt mijn tas. 'Kom, die draag ik wel voor je. Vertel jij intussen alles over gisteren.'

Lewi had gelukkig Alex' adres. 'Neem een muziektijdschrift mee, dan is het meteen weer goed.'

Zenuwachtig bel ik aan. Gelukkig doet Alex zelf open. Zijn haren zijn opzij gekamd en hij draagt een overhemd. Wat een keurige look.

'Hoi.'

'Hoi.' Alex bestudeert aandachtig de deurpost.

'Hier,' zeg ik en geef hem het tijdschrift. Een agressief uitziende gozer staat op de voorkant te drummen alsof zijn leven ervan afhangt. Als het maar het goede is!

Alex kijkt naar het blaadje en houdt dan de deur open. Hoe makkelijk kan iets zijn?

'Hoe gaat het?' vraag ik als hij wat te drinken inschenkt.

Eén glas maar, mij wordt niks gevraagd.

Hij gaat op het aanrecht zitten en kijkt me niet aan. Jeetje, wat lijkt hij boos. Allemaal omdat ik geen seks met hem wilde?

'Het spijt me, maar je snapt toch wel dat ik nog geen seks wil?'

Alex kijkt mij aan. Staan er nou tranen in zijn ogen?

'Ik had gewoon gehoopt dat mijn eerste keer met jou zou zijn.'

Ik kijk hem geschrokken aan. Zijn eerste keer? Dat kan hij niet menen. Ik dacht dat hij al honderden fans had gehad. Dat hij dat zo eerlijk durft te zeggen raakt me. Ik glimlach en pak zijn handen. 'Sorry lieverd, ik wist dat niet.'

Alex haalt zijn schouders op. Hij kijkt weer naar beneden en ik zie dat hij rood wordt. 'Geeft niets.'

Wat een dombo ben ik toch. Hij is zelf nog maagd! En ik maar denken dat ik de enige bangerik ben. Hij moet zelf net zo onzeker zijn als ik.

'Maagd? Alex?' Mirjam zit op mijn kamer en kijkt mij ongelovig aan.

'Ja, vreemd hè? Ik dacht precies hetzelfde.' Met een glunderend gezicht ben ik mijn haren aan het borstelen. Mirjam neemt de borstel over en gaat achter me staan. 'Weet je dat heel zeker?' vraagt ze.

Waarom twijfelt ze daaraan? 'Jongens liegen daar heus niet over, hoor. Weet je hoe gênant dat voor hem moet zijn om dat te zeggen?'

Ik zie Mirjam via de spiegel bedenkelijk knikken. Ze haalt de borstel rustig door mijn haren. 'Pas je wel op, Soof?'

Het is de eerste keer dat ze me zo noemt en het voelt geweldig. 'Hoezo oppassen?'

Mirjam verdeelt mijn haren in drie gelijke delen en begint handig te vlechten. 'Sommige jongens liegen hierover.'

Ik draai me om ,waardoor mijn haren weer door elkaar raken. 'Waarom in godsnaam?'

Mirjam begint opnieuw en kijkt me niet aan. 'Omdat ze seks willen.'

Daar snap ik niets van. 'Dus ze liegen omdat ze seks willen? Hoe bedoel je?'

'Nou,' zucht Mirjam. 'Wat dacht jij toen je zijn maagdverklaring hoorde?'

Ik denk na. 'Ik vond het schattig.'

Mirjam knikt. 'Precies. Wat dacht je daarna?'

Ik begin te blozen. 'Ik wilde meteen met hem naar boven.'

Mirjam glimlacht. 'Dat bedoel ik, Soof. Dat weet Alex ook. Hij zegt dat omdat jij dan een zwak voor hem hebt. Vervolgens wil jij seks en hoeft hij niet zo lang te wachten.'

Waar heeft ze het over? Het klinkt helemaal niet logisch. Bovendien zit Alex niet zo in elkaar.

'Deed Stefan dat soms zo?' vraag ik geschrokken. Wat een perverse broer heb ik toch.

Mirjam lacht. 'Nee gek, mijn vorige vriendjes.'

'Wat een eikels.'

'En Alex?' vraagt ze. 'Is dat een ander geval?'

Ik knik meteen. Alex heeft mijn volle vertrouwen. Mirjam heeft hem niet zien zitten vanmiddag op dat aanrecht. Zo lief en klein. Alsof hij weer tien jaar was.

'Alex is niet zo,' zeg ik. 'Dat weet ik zeker.'

'Ik help het je hopen,' zegt Mirjam en ze laat mijn haren los. De vlecht is af.

Stelen

Het is vrijdag en ik zit naast Lewi bij wiskunde. De week is voorbijgegaan zonder dat er veel is gebeurd. Alex en ik hebben een paar keer afgesproken en het was gezellig. Het onderwerp 'seks' is niet meer ter sprake gekomen. Zie je wel Mirjam, Alex is niets van plan. Mirjam en ik kunnen het goed vinden de laatste tijd. Stefan klaagt zelfs dat zijn vriendin te veel met zijn zusje omgaat. Wie had dat ooit kunnen denken. Ik kan goed met haar praten, maar ze is geen Floor. Menno heeft niets meer van zich laten horen. Hij zou zijn zus ompraten, maar kennelijk is het hem nog niet gelukt. Ik had niet anders verwacht. Floor is koppig, net als ik.

Elke dag mis ik haar een beetje meer. Waarom besluit ze ineens niets meer van zich te laten horen? Ze is kwaad omdat ik aan haar twijfelde. Dat is toch terecht? Anorexia staat niet bekend als een ziekte die snel overgaat. De meeste patiënten houden nog jaren een obsessie met eten, als ze het al overleven. Niet aan denken nu, dat overkomt Floor heus niet. Het idee dat Floor doodgaat terwijl wij nog ruzie hebben doet me haast kokhalzen. Floor is alles voor mij. Zonder haar ben ik helemaal niets. Natuurlijk maak ik mij zorgen. Dat

zou ieder gezond mens doen.

Ik ga Menno vanmiddag gewoon even bellen. Hopelijk neemt hij zelf op. Ik zou niet weten wat ik nu tegen Floor moest zeggen.

'Roosmarijn heeft een bijbaantje,'verstoort Lewi mijn gedachten, terwijl ze mijn wiskundeantwoorden overneemt. Niet dat ze er veel aan heeft, meer dan de helft is fout.

'Waar?' vraag ik verbaasd.

'Ze werkt bij H&M, achter de kassa geloof ik. Heeft haar pappie voor haar geregeld.'

Ik fluit bewonderend. Zal ik vanmiddag toevallig langsgaan? Misschien dat het nog goed kan komen tussen ons. Ik heb nog geen kans gehad om echt 'sorry' te zeggen.

Lewi lijkt mijn gedachten te raden. 'Zullen we even gaan shoppen vanmiddag?'

Goed idee, dan kan ik meteen langs Roosmarijn.

Bella negeert mij als ik de kantine in kom. Lewi wilde buiten een sigaretje roken en ik besloot mijn vrienden op te zoeken. Of tenminste: wat daar nog van over is.

'Hoi,' zeg ik als ik bij hen neerplof. Ellen en Malou kijken van mij naar Bella, die geen kik geeft. Ze draait aan haar dreadlocks en eet een broodje gezond. 'Je bent bijna jarig,' probeer ik vriendelijk tegen Bella, die me droog aankijkt.

'Hoezo? Wilde je gratis drank meenemen?'

Flauw.

'Ik vond het niet leuk dat je me een slet noemde. Je weet dat het niet zo is. Ik ben verliefd op Alex. Als je daar jaloers op bent is dat jouw probleem.'

Ellen en Malou doen nu net alsof ze midden in hun kaartspel zitten. Al vanaf de brugklas houden zij zich overal buiten. Nu is dat wel fijn.

'Ik zeg dat niet zomaar,' zegt Bella vinnig. Daar heeft ze gelijk in. Bella is niet iemand die hier en daar mensen uitscheldt. Zeker niet haar beste vrienden. Maar ze bedoelt natuurlijk iets anders.

'Het spijt me dat ik je heb laten zitten, oké? Ik mag jouw zestiende verjaardag toch niet missen?'

Bella kauwt rustig door. 'Ik geef morgen een feestje. Als je wilt komen ben je welkom.'

Van binnen begin ik te juichen. Eén vriendin is al teruggewonnen. Vanmiddag Roosmarijn en vanavond misschien wel Floor?

Ik wil Bella knuffelen, maar die houdt mij op afstand. 'Bewijs eerst maar dat je weer de oude Sofie bent.'

's Middags in de stad vertel ik Lewi uitgelaten over mijn praatje met Bella. Ze lijkt niet erg enthousiast voor me en dat vind ik jammer. 'Morgen is haar feestje,' zeg ik. 'Laten we samen gaan. Zullen we iets voor haar kopen?'

Lewi haalt haar schouders op. 'Ze haten me, ik snap niet waarom ik naar Bella's feest zou moeten.'

Ik geef Lewi een speelse duw. 'Kom op, als ze zien wat ik zie, zullen ze dol op je zijn.'

Lewi trekt een pruillip en stapt de roltrap op. Ze draait zich naar me toe. 'Ze gaan me nooit aardig vinden. Ik

ben een *outsider*, lieverd, dat blijft zo.'

Kon ik haar maar overtuigen. Natuurlijk heeft ze vreemde trekjes. Ze spijbelt, drinkt tussen de lessen door, rookt als een ketter en kan er agressief uitzien, maar onder dat alles is ze een goeie meid. 'Jij zorgde er toch maar voor dat ik mijn verdriet over Roosmarijn vergat. Dat weekend was super!'

Lewi, grijnst en trekt me H&M binnen. 'Daar heb je gelijk in.'

Binnen is het een drukte van jewelste. Alsof heel puber Nederland heeft besloten vandaag te gaan shoppen. Een groepje huppelkutjes springt van het ene rek naar het andere. Ik hoor ze hoge kreetjes slaken bij een soort korset. Ja hoor, nóg dunner worden, dat is precies wat ze nodig hebben. Een jonge vrouw met een krijsend kind aan haar arm probeert iets te passen. Het kind trekt telkens het gordijn open, zodat de moeder het uiteindelijk opgeeft.

Lewi lijkt te zijn vergeten dat Roosmarijn hier werkt, want ze kijkt alleen maar naar truitjes. Ze vist behendig een zwart hemdje met een kanten rand uit een rek. Ze drukt het in mijn handen en wijst bevelend naar de

pashokjes. 'Aandoen,' lacht ze. 'Dat gaat Alex prachtig vinden.'

Ik kijk haar verbaasd aan. Gaat ze nou kleding voor me uitzoeken? Het is inderdaad een prachtig hemdje. Terwijl ik in de spiegel kijk komt Lewi binnen. Ze kijkt me goedkeurend aan en wijst naar de tatoeage, die mooi is genezen. 'Mooi geworden. Bij dit hemdje komt hij perfect uit.'

Niemand van de familie heeft hem nog ontdekt. Ik besluit hem morgen aan Bella te laten zien. Dan steekt Lewi me een berg hangertjes toe.

'Ik heb nog wat andere dingen voor je gevonden,' roept ze enthousiast.

Met een groen poloshirtje kom ik even later weer naar buiten. Lewi fronst. 'Dit is niet helemaal wat ik wil.'

Wat zij wil?

Ze snelt de winkel weer in en komt met het zoveelste truitje terug. Ik heb het gevoel alsof ik al uren in het warme hokje sta. Het lijkt wel een gevangenis. Zouden ze hier ook water en brood serveren?

Als ik bijna flauwval trekt Lewi het gordijn opzij. 'Klaar,' zegt ze tevreden en ik haal uitgebreid adem. We hebben vijf shirtjes die ik wel wil hebben, maar ik heb slechts geld voor één.

'Dit kan ik niet allemaal betalen,' zeg ik tegen Lewi als we naar de kassa lopen en ik geef haar de hangertjes terug. Lewi knikt begrijpend en loopt terug naar de rekken. Als ze uit het zicht is kijk ik om me heen. Waar is Roos nou? Dan zie ik haar. Ze staat achter de kassa bij de beha's en heeft een speciaal naamkaartje op. Professioneel, hoor.

'Hoi,' zeg ik als ik het truitje op de toonbank leg. Roosmarijn lijkt even te schrikken, maar gedraagt zich als een ervaren kassameisje. Ze schuift het shirtje in een plastic zak en tikt iets in. 'Dat wordt dan 9,95,' zegt ze toonloos. Herkent ze me wel?

'Roos, kunnen we even praten?'

Roosmarijn herhaalt de prijs, alsof er een hele rij wachtenden achter me staat.

'Roos, kom op nou.'

'Ik ben aan het werk, Soof,' zegt ze streng.

Wat een onzin is dit. Ik loop om de kassa heen en trek haar ervandaan.

'Wat moet je van me!' zegt ze en ze trekt zich los.

'Roos, ik mis je.'

Roosmarijn doet een namaaklach. Mijn maag draait om.
'Dat je mijn naam nog weet!' zegt ze.

Ik wijs lachend op haar naamplaatje. 'Dat komt daardoor.'

Het is een schot in de roos. Er verschijnt een glimlach op haar gezicht en even later lach ik met haar mee. Alles komt goed. Wat een heerlijke dag is het vandaag.

'Waarom moest je me dan ook zoenen?' roept ze uit.

Ik pak haar beet. 'Dat was fout, het spijt me echt. Ik weet niet wat me bezielde. Misschien was ik wel nieuwsgierig'. Ik laat Lewi expres achterwege. Dat zou nu alleen maar ruzie betekenen.

'Geef je me nog een kans?' vraag ik hoopvol.

Roosmarijn geeft me een zoen op mijn wang. 'Ik heb jou ook gemist, Soof.'

Stralend geef ik haar het geld. 9,95 voor een tweede kans. Dat is een koopje.

Met de plastic tas, Lewi aan mijn rechterarm en een *big smile* op mijn gezicht loop ik naar de uitgang. De drukte is ineens minder erg en het nog altijd zeurende kind kan ik wel knuffelen.

'Wat heb jij?' vraagt Lewi.

Ik kijk haar stralend aan. 'Het is weer goed met Roosmarijn.'

'Mooi, dat werd tijd. Dat die meid zich zo druk maakt om zo'n kusje.'

Ik ga niet tegen haar in. Ze snapt er toch niks van. Voor Roosmarijn was die kus een droom en een nachtmerrie tegelijk.

'Gaan we nog een cadeautje voor Bella kopen?' Ik heb nu de smaak te pakken.

Lewi haalt haar schouders op. 'Dat hangt er vanaf.'

Net als ik wil vragen wat ze daarmee bedoelt, gaat het alarm af. Ik kijk automatisch achter me, wij lopen net door de poortjes. Welke gek jat er nou kleren hier?

Maar als er niemand achter ons staat krijg ik het benauwd. Roosmarijn heeft toch wel goed afgerekend? Wat gênant is dit. De beveiligingsagent komt dreigend op ons af. Ik hou mijn plastic zak omhoog. 'Het is een misverstand, ik heb gewoon betaald.'

De man negeert mij en pakt ons bij de arm. Hij neemt ons mee naar een kamertje, waar meteen wordt gebeld. 'Ja, ik heb hier twee meisjes voor je.'

Even later komt er iemand van de politie binnen. Een

streng uitziende vrouw met een haakneus vraagt ons om onze tassen leeg te maken. Een wiskundeboek, een ANW - schrift, mijn aantekeningen voor Engels en natuurlijk het truitje. Betaald en wel. Maar bij Lewi's tas schrik ik. Daaruit komen alle truitjes tevoorschijn die ik net heb gepast.

Alles gaat mis

'Ben je helemaal gek geworden?' Ik hoor dat mijn stem overslaat als ik tegen Lewi schreeuw. Die zit doodleuk voor zich uit te staren en grijnst brutaal naar de agente.

'Waarom heb je dat gedaan?' gil ik verder. De agente beveelt mij mijn mond te houden en duwt mij terug in de stoel. Ik voel het zweet over mijn rug lopen. Dit gaat helemaal mis. Heeft ze dit voor mij gedaan? Maar ik zei toch dat ik die shirtjes niet hoefde? Lewi zegt nog altijd geen woord.

'Ik vind het wel een goede vraag van je vriendin, waarom heb je dit gestolen?'

Lewi haalt haar schouders op. 'Zin in.'

Ik weet niet wat ik hoor. Dat is het domste wat je kan antwoorden. Waarom hangt ze niet een zielig verhaal op? Desnoods zegt ze dat die dingen per ongeluk in haar tas terechtgekomen zijn.

De agente buigt zich over de tafel terwijl ze haar door dringend aanblijft kijken. Lewi kijkt strak terug en herhaalt het gewoon. 'Ik hou van stelen.'

Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. En daarna Lewi. Ze is helemaal gek geworden. Wie zegt dat nou tegen een agent? Moet je zien hoe kwaad die vrouw begint te worden. Straks moet Lewi nog naar de gevangenis. Maar misschien vindt ze dat ook wel *leuk*.

'Jij vindt stelen leuk?' herhaalt de vrouw en ze tikt ongeduldig op het bureau.

'Ja.'

'Waarom?'

'Sofie wilde die truitjes hebben.'

Mijn hoofd schiet haar kant op. Wat zegt ze nou? Plotseling valt alles op zijn plaats. Lewi heeft het goed voor elkaar. Elke beveiligingscamera zal aantonen dat ik al die truitjes heb gepast. Ik ben medeplichtig, of ik het nou wil of niet. Terwijl Roosmarijn en ik het eindelijk hebben goedge maakt. Als ik aan haar denk slaat mijn hart een slag over. Wat zal zij wel niet denken? Deze agente denkt nu ook dat ik er iets mee te maken heb.

'Mag ik jullie gegevens even noteren?' De agente pakt pen en papier en begint mijn adres op te schrijven. Ik

wil het gezicht van papa en mama niet zien als ze dit horen. Stefan zal de lol er misschien nog wel van inzien. Die vraagt meteen of hij mijn kamer ook mag hebben als ik de gevangenis in moet.

De agente pakt mijn plastic tas en vist het hemdje eruit. 'Dit heb je gekocht?'

Ik knik bang en vertel over Roosmarijn. 'Mijn vriendin staat hier achter de kassa.'

De vrouw knikt en gaat het kamertje uit. Ik draai me naar Lewi toe. Ik ben laaiend. 'Ben je gek geworden?'

Lewi maakt een sussend geluidje. 'Geen zorgen mop, dit heb ik eerder meegemaakt. We lopen zo weer buiten.'

'En Roosmarijn?' roep ik paniekerig. 'Waarom steel jij?'

'Dat vroeg dat wicht net ook al. Ik doe dit voor jou, hoor. Geef toe, dit heb je nog nooit meegemaakt.'

Ik ben zo verbijsterd dat ik niets weet te zeggen.

'Je zei laatst zelf dat je bij mij nooit verveelt. Ik zorg voor de spanning, jij voor het schijnheilige gezicht.'

Samen kunnen we alles maken.'

Ik heb dat inderdaad ooit gezegd. Maar niet met het idee dat Lewi zou gaan stelen om het mij naar de zin te maken. Ik word hier alleen maar heel misselijk van. Dit loopt allemaal uit de hand. Lewi gaat steeds verder. Wat verzint ze hierna? Een moord?

De vrouw komt terug met een trillende Roosmarijn die vast denkt dat ze haar baan kwijt is. 'Ik heb het goed afgerekend,' bibbert ze. 'Echt.'

De vrouw drukt haar op een stoel en wijst naar ons. 'Dit gaat over deze dames. Klopt het dat Sofie Berger bij u betaald heeft?'

Roosmarijn knikt heftig. Haar haren staan ouderwets alle kanten op en ze heeft een knalrood hoofd.

'En deze dame?' Ze wijst op Lewi.

'Nee. Sofie is mijn vriendin en kwam met me praten. Ik heb Lewi niet gezien.'

De agente bedankt haar en wil haar de kamer uit sturen, maar Roosmarijn blijft vastbesloten zitten. 'Wat is er aan

de hand? Waarom houdt u Sofie vast?'

Nu komt het. Mijn wereld stort in. Als Roosmarijn het hoort ben ik haar definitief kwijt. Dag vriendin, fijn je gekend te hebben.

'Deze dames hebben gestolen.' Ik schrik ervan als ze het uitspreekt. Ik voel me onwijs crimineel, ook al heb ik niets gedaan.

Roosmarijn begint te lachen. 'Sofie en stelen. Dat kan niet.'

De agente kijkt haar streng aan. 'Ik zit al tien jaar in dit vak meisje, ik roep niet zomaar dingen.'

Roosmarijn kijkt mij aan. Zeg het dan, lijkt ze te vragen. Zeg dan dat je hier niets mee te maken hebt. Maar ik kan het niet. Ik zit vast in het Lewi-web. Waarom heb ik die stomme truitjes dan ook allemaal gepast? Mensen hebben mij weken geleden al gewaarschuwd. Je loopt achter die meid aan, ze heeft je in haar macht, alles. Ik geloofde ze niet, maar zie nu pas in waar ik in beland ben. Ik vind haar stoer en daar heeft ze misbruik van gemaakt. Die agente gelooft nooit dat ik er niets mee te maken heb. Het heeft helemaal geen zin om me te

verdedigen. 'Soof?' Roosmarijn moet bijna huilen.

Ik schud mijn hoofd. 'Het spijt me.'

Ik hoor Lewi naast me zachtjes lachen. Die heeft mij precies waar ze me hebben wilde, al die tijd al. Ik kan niet eens boos op haar zijn. Dit is mijn eigen schuld. Lewi is al die tijd zichzelf gebleven. Ik had moeten weten dat ze tot stelen in staat zou zijn. Hoe zei ze het ook alweer? *Dan hebben de mensen terecht wat te zeuren en is iedereen blij*. Lewi steelt omdat dat bij haar past. En ik word nu verdacht omdat ik bij Lewi wilde horen. Ik wilde dat ze mij zag staan. Als zij mij een complimentje gaf was dat meer waard dan wat dan ook. Want zij liegt tenslotte nooit. Zelfs nu niet. Ze verveelde zich en besloot te gaan stelen, daar kan iedereen het mee doen.

Met een taakstraf, een boete van honderd euro en een rotgevoel staan we een uur later buiten. Het bleef bij een taakstraf omdat we nog minderjarig zijn. Mijn vader is wel gebeld. Dan had ik toch liever die gevangenis gehad. Daar ben ik tenminste veilig voor zijn geschreeuw. Roosmarijn heb ik niet meer gezien. Ze trilde als een gek toen ze het kamertje verliet en ik kon het zelf ook niet meer droog houden.

Ik kijk naar Lewi die zwijgend naast me fietst. Haar blonde haren wapperen in de wind en haar mond staat strak. Wat zou ze nu denken? Schaamt ze zich dat ze betrapt is? Of kickt ze er juist op? We moeten zo elk een andere kant op, want Lewi gaat naar Tom toe.

'Lewi?'

'Ja?'

'Hoe kan je dit nou doen? Het is Roosmarijns éérste week.'

'Roosmarijn heeft hier niets mee te maken. Ik stal die kleren voor jou. Jij had geen geld, dus ik dacht: ik help haar een handje.'

Het is lief bedoeld, maar ik kan er niet blij mee zijn. 'Heb je dat echt voor mij gedaan?'

Lewi knikt. 'Ik zag dat je je kut voelde om Roosmarijn en zo. Ik wilde je opvrolijken. Bovendien had dat groene truitje Bella heel goed gestaan.'

Ik kan er niks aan doen dat ik moet lachen. Ze steelt voor mij én mijn vrienden. Je kan veel van Lewi zeggen,

maar origineel is ze wel.

Ik kan moeilijk boos op haar blijven, vooral omdat ik haar hard nodig zal hebben. Roosmarijn gaat me toch verwijten dat ik een van haar eerste werkdagen heb verpest, en Bella zal mij voorgoed een meeloper vinden.

'Kom op,' zegt Lewi stoer en klopt mij op de schouder voordat ze afslaat. 'Wij horen bij elkaar. Dal weel jij ook. Samen schijt aan de rest.'

'Sofie?' Mirjam kijkt mij bezorgd aan als ik de deur achter me dichtsmijt. Stefan komt erbij staan en houdt mij tegen als ik de trap op wil stormen.

'Waar kom je vandaan?'

Ik negeer hem en probeer onder zijn arm door te duiken. 'Laat me met rust, Steef.'

Stefan pakt mij ruw bij de arm en kijkt me boos aan. 'Ze hebben papa op zijn werk gebeld. Mama is helemaal overstuur. En waar is madame? Je had meteen naar huis moeten komen. Was je samen met die Lewi?'

Wat nou, zo laat is het toch niet? Bovendien stel ik

kwade ouders altijd het liefst zo lang mogelijk uit, dat begrijpt Stefan toch wel? Hij lijkt de laatste tijd mijn vader wel!

'Papa komt zo thuis. Jij wacht op hem in je kamer.'
Stefan laat mijn arm los en gaat de woonkamer weer in.
Mirjam kijkt mij meewarig aan.

'Let maar niet op hem,' zegt ze als ze mij een vriendelijk stompje geeft. 'Hij is gewoon een beetje geschrokken.'

'Mirjam, hou je mond over mij en laat Sofie met rust,' schreeuwt Stefan vanaf de bank.

Mirjam geeft me een knipoog en gaat naar haar vriendje. Met twee treden tegelijk storm ik de trap op. Ik heb tijd nodig om na te denken. Over Roosmarijn, over Lewi, over wat zij bedoelde met 'schijt aan de rest'. Boven bekijk ik mijn fotomuur. Dat doe ik bijna altijd als ik verdrietig ben. Dan zoek ik altijd dingen waar ik me nog verdrietiger van ga voelen, als een soort straf. Bij het gezicht van Roosmarijn komen er al tranen. Ik bijt op mijn wang, net zo lang tot ik bloed proef. Ben ik echt zo'n buitenbeentje als Lewi? Moet je al die vrienden zien hangen. Horen zij niet bij mij? Of zijn nieuwe vrienden anders dan oude? Misschien heeft Lewi gelijk en horen

we bij elkaar. Ik besloot haar aardig te vinden en ging allemaal dingen doen die zij ook deed. Die tatoeage had ik anders nooit laten zetten.

'Soof?' Mirjam komt mijn kamer binnen met een glas fris. Ze gaat naast mij op het bed zitten en kijkt met me mee naar de foto's.

'Het is Lewi,' zeg ik zachtjes, bang voor haar reactie. 'Ik kan niet meer terug.'

'Hoe bedoel je?'

'Nou,' begin ik voorzichtig. 'Mijn vrienden accepteren niet dat ik haar vriendin ben. En nu is er geen weg terug. Als ik Lewi aan de kant zet heb ik niemand meer.'

Mirjam weet nog niet eens van Floor, maar dat komt wel een andere keer.

'Maar Lewi is toch niks voor jou? Ze heeft gestolen vanmiddag.'

Ik kijk Mirjam verbaasd aan. 'We waren samen.'

Mirjam lacht en verschuift een beetje. 'Je maakt mij niet

wijs dat jullie het samen hebben gedaan. Lewi heeft jou erin meegesleept.'

Wat heerlijk dat ze mij vertrouwt. Zij snapt alles zonder dat ik iets hoeft te vertellen.

'Het zat ineens in haar tas,' zeg ik zachtjes. 'Roosmarijn denkt vast dat ik meegeholpen heb.'

'Waarom heb je dan niets gezegd?' roept Mirjam uit.

Dat weet ik zelf ook niet precies. 'Misschien omdat ik Lewi niet wilde afvallen? Ik weet gewoon niet meer hoe ik alles terug kan draaien.'

Mirjam aait over mijn rug. Het maakt me iets rustiger. Stefan boft maar met zo'n vriendin.

'Je gaat morgen gewoon naar Roosmarijn toe en vertelt haar alles. Dat zal ze toch wel snappen? Wedden dat jouw vriendinnen dan vanzelf bij je terugkomen? Roosmarijn weet diep vanbinnen heus wel dat jij niet steelt.'

Zou het echt zo simpel zijn? Ik twijfel. 'En de verjaardag van Bella dan? Die is morgen al.'

'Daar ga je gewoon heen,' zegt Mirjam stellig. Ze pakt mijn lege glas aan en wijst op de fotomuur. 'Jij hebt geen Lewi nodig met zo'n muur vol mensen.'

Papa was inderdaad laaiend. Hij liet me niet uitpraten en begon gelijk over jeugdinstellingen en andere straffen. Gelukkig liet hij huisarrest deze keer achterwege. Hij weet ook wel dat ik dan gewoon stiekem het huis uit ga.

Met een cd-bon sta ik voor Bella's deur. Het lijkt wel jaren geleden. Zou Roosmarijn er ook zijn? Zou Bella überhaupt al weten wat er gebeurd is? Ik ben zenuwachtig. Hou op, Soof, spreek ik mezelf streng toe. Je gaat naar binnen, doet twee uur lang heel gezellig en gaat daarna snel weer naar huis. Makkelijk zat.

'Gefeliciteerd,' probeer ik op mijn vriendelijkst als Bella de deur opendoet. Ze ziet er prachtig uit. In haar dreads zijn gekleurde linten gevlochten en ze draagt nieuwe kleren. Haar ogen zijn opgemaakt waardoor ze dieper en blauwer lijken dan anders.

'Dank je,' lacht ze en trekt me de huiskamer in. Ellen en Malou zitten al aan de taart. Geen spoor van Roosmarijn.

'Hoe is het met Alex?' vraagt Bella als ze mij een stuk appeltaart geeft. Ik merk dat ze haar best doet om aardig te doen, en voel me opgelaten. Gaat dat ooit nog over?

'Het is aan,' lach ik zenuwachtig.

Bella knikt goedkeurend. 'Kom eens mee?'

Ik volg haar naar haar kamer. Alles is nog precies hetzelfde als de laatste keer. Het bureau in de hoek, de gele sprei en de plantjes in de vensterbank.

'Kijk.' Bella geeft me een fotolijstje. Als ik de koppies op de klassenfoto zie begin ik te lachen.

'Wat zijn we daar nog jong!' roep ik uit. Ben ik ooit zo klein geweest? Moet je Bella zien met die piekerige haartjes.

'Uit de eerste,' lacht Bella en ze wijst op ons. 'We waren hartsvriendinnen, weet je dat nog?'

Hoe zou ik dat nou kunnen vergeten?

'Lang geleden,' zeg ik.

Bella pakt de foto en kijkt er vertederd naar. 'Toch lijkt het net gisteren.'

Ze zet de foto terug en kijkt me afwachtend aan. Moet ik nu wat zeggen?

'Soof?'

'Ja?'

'Weet je waarom ik die foto laat zien?'

Ik haal mijn schouders op.

'Ik wil je niet kwijt, dat snap je toch wel?'

Ik wil haar ook niet kwijt, maar ze heeft me wel uitgescholden. En dan weet ze nog niet eens van gisteren. Wat nou als Roosmarijn straks komt?

'Waarom zeg je nou niets?'

Ik loop naar het raam. 'Ik weet gewoon niet wat ik moet zeggen. Ik mis jou ook.'

'Kunnen we alles alsjeblieft vergeten?'

Niets liever dan dat natuurlijk. Dan zie ik haar aankomen fietsen. Al haar bewegingen zijn zo voorspelbaar. De onhandigheid waarmee ze haar fiets op slot zet, bij voorbeeld. Haar gehaaste blik over haar kleding, die ze snel rechtekt.

'Roosmarijn is er,' zeg ik met een droge mond.

'Wat lief,' roept Bella uitgelaten als ze een cd uit het pakje vist. Roosmarijn krijgt een dikke knuffel.

'Is het de goede?' vraagt Roosmarijn overbodig.

Bella gaat drinken halen en Roosmarijn kijkt mij met een schuin oog aan. Ik probeer een onderzetter omhoog te wippen van de tafel en weer te vangen. Malou en Ellen vragen aan Roosmarijn of ze niet liever komt zitten.

'Iemand iets drinken?' Bella houdt twee flessen drank omhoog en kijkt ons grijnzend aan. Komen er niet meer mensen? Geen familie? Zeurende ooms, die aan je achterwerk zitten, of verschrompelde tantes die uit hun mond stinken? Zelfs geen adhd-neefje die het porseleinen servies van Bella's moeder in gevaar brengt?

'Moeten we niet zingen?' vraagt Ellen. Bah, alsof we

kleuters zijn.

Bella zet vijf kleine glaasjes op tafel en schenkt ons allemaal in. 'Proost,' roept Roosmarijn als onze glazen klinken.

Ik voel me een vreemde in deze groep. Wat een kinderen zijn het nog. Ik voel me meer op mijn gemak bij de vriendin van mijn broer. Ooit deden we leuke dingen samen, maar dat lijkt nu jaren geleden. Moet je ze zien lachen met z'n allen. Ik lach alleen wat schaapachtig mee. Wat heb ik een hekel aan mezelf op dit moment.

'Als jullie je vervelen moeten jullie het zeggen, hoor.'
Bella wijst op de tv. 'We kunnen ook een filmpje kijken.'

'Of een bank beroven,' zegt Roosmarijn.

'Haha, hoe wil je dat doen?' roept Bella.

Roosmarijn lacht niet mee. Ze wijst op mij. 'Soof wil je dat vast met alle plezier even uitleggen.'

Ik schrik als ze naar me kijken.

'Waar heb je het over?' vraagt Bella aan Roosmarijn, die mij kwaad aan blijft kijken. Ik voel mijn wangen gloeien en wacht gespannen op wat ze zal zeggen. Gaat ze me echt verraden?

'Sofie en Lewi hebben gisteren H&M leeggeplunderd.'

Ja, dus.

Bella lacht. 'Ja hoor, alsof Sofie zoiets zou doen.'

Roosmarijn proest. 'Alsof ik zoiets zou verzinnen. Vraag hel haar dan zelf.'

Bella kijkt mij verwachtingsvol aan. Zal ik alles ontkennen? Alles kan, denk ik bij mezelf. Roosmarijn zal me nooit geloven, maar ik hoef Bella toch niet ook kwijt te raken?

'Doen jij en Lewi nu ook al aan criminaliteit?' vraagt Bella.

Zie je wel, ze noemt ons als team. Sofie en Lewi. Voor al uw inbraken en moorden.

'Lewi verveelde zich,' zeg ik, niet gelogen.

Bella's blik verandert. Ze haalt diep adem en kijkt nog eens naar Roosmarijn. 'Daar werk jij toch?'

Roosmarijn knikt. 'Sofie kwam het zogenaamd goedmaken.'

Bella staat op. Even denk ik dat ze me zal slaan, maar ze sleurt mij van de bank omhoog. 'Mijn huis uit.'

Ik kijk haar geschrokken aan. 'Wat?'

'Je hebt me wel gehoord, opdonderen. Ga maar naar die blonde chick van je.'

'Maar Bella...'

Bella wil niets meer horen. Ze duwt me naar de deur. 'Ik heb je verdomme een tweede kans gegeven, die heb je flink verpest. Je bent geen steek veranderd, je bent nog altijd Lewi's rechterhand.'

Wat een vertrouwen heeft Bella in mij, ze heeft haar conclusie al getrokken.

'Roos, ik kwam het écht goedmaken.' Daar mag ze niet aan twijfelen.

Bella geeft me nog een duw. Malou en Ellen kijken mij met grote ogen aan. Wanneer trekken zij een keer hun mond open?

'We hebben ons allemaal in jou vergist,' zegt Bella voordat ze de deur voor mijn gezicht dichtsmijt.

Ik moet Floor spreken, het kan niet anders. Zij is de enige die mij nog kan redden uit deze ellende. Ze vindt vast wel een manier om Roosmarijn en Bella terug te winnen. Met trillende handen draai ik het nummer.

'Sofie, dat is lang geleden!' De moeder van Floor begint enthousiast te vertellen. Zou ze niet weten van onze 'afstand'? 'Is Floor ook thuis?' vraag ik als ze eindelijk haar mond houdt. Ik hoor haar Floors naam roepen. 'Nou, dag meid.'

'Floor?' vraag ik zachtjes. Het blijft stil aan de andere kant van de lijn.

'Zeg nou alsjeblieft wat, ik mis je zo.'

'Weet jij soms niet wat afstand betekent?' vraagt Floor snibbig.

'In dit geval niet,' begin ik. 'Ik snap er helemaal niets meer van. Waarom ben je boos? Ik heb nooit gezegd dat ik je niet vertrouw, ik maakte me alleen maar zorgen. Is dat zo gek?'

Floor snuift. 'Je behandelt me als een patiënt!'

Nou is het helemaal mooi. Sinds wanneer denkt ze al zo? Ik durf het haar niet te vragen.

'Ik heb je nodig,' zeg ik zachtjes.

'Je moet me niet meer bellen, ik heb geen behoefte aan een gesprek. Doe, Soof.'

Met een leeg gevoel sta ik naar de pieptoon te luisteren. Ik zak neer op een stoel in de woonkamer. Er is niemand thuis en opeens voel ik me ontzettend alleen.

Roosmarijn is kwaad, Bella denkt dat ik een crimineel ben, en Floor vindt dat ik me te veel met haar leven bemoei. Ik ga naar Lewi.

Waarschuwing

'Die vrienden van jou zijn niet goed snik,'roept Lewi als ik huilend voor de deur sta. Ze trekt me naar binnen en gooit me een biertje toe. Alcohol in plaats van zakdoeken, dat kan ook.

'Vertel me alles.' Ze gaat in kleermakerszit op de bank zitten. Haar witte sportsokken zien er vies en afgetrapt uit.

'Ze zijn me allemaal zat,' weet ik uit te brengen.

Lewi knijpt kwaad in haar blikje. 'Het zijn een stel saaie mutsen. Ze zijn gewoon jaloers op mij en op Alex. Ze zouden willen dat ze bij ons hoorden!'

Ik hoor een vlaag van arrogantie in haar stem. Maar ik kan haar geen ongelijk geven. Wij zijn veel origineler en stoerder dan zij. Als Tom en Alex ook de kamer binnenkomen gaat het verdriet weg. Ze betrekken mij in elk gesprek en Alex kan het niet laten mij af en toe uitgebreid te zoenen.

'Laten we iets afspreken,' zegt Lewi, als we allemaal stil zijn. Iedereen kijkt haar nieuwsgierig aan. Wat voor bizar plan zou er nu weer komen?

'We zorgen ervoor dat Sofie haar vriendinnen voorgoed vergeet. Deal?'

Ik moet lachen. 'Hoe wil je dat doen?'

Lewi gaat tegen Tom aan liggen. 'Simpel, we gaan jou laten zien hoe je plezier kunt krijgen in het leven. Daar heb je die saaie wijven niet voor nodig.'

Ik kijk mijn nieuwe vrienden een voor een aan. Wat zijn het toch geweldige mensen. Lewi mag dan knettergek zijn, ze staat wel mooi voor me klaar. Dat kan ik van Floor niet zeggen. Nee, nu niet aan Floor denken. Ik neem nog een grote slok bier.

Het is maandag en ik zit met koppijn in de les. Gisteren is het een beetje laat geworden. Alex is tot vier uur in de nacht blijven hangen. Toen kwam papa, in zijn belachelijke ochtendjas, hem eruit gooien.

'Zijn jullie gek geworden?' had hij geroepen. Ja, dat zijn we inderdaad. En het voelt geweldig. Op deze manier vergeet ik alle pijn een beetje. Zelfs de foto van mij en Floor heb ik van de muur gehaald. Die ligt nu op mijn kast stof te vangen. Misschien laat ik hem daar wel voor altijd liggen.

Roosmarijn zit naast Rayna en kijkt af en toe mijn kant op. Lewi is niet op school vandaag, dus ik zit alleen. De pauze zal ook wel saai worden. Misschien kan ik even heen en weer naar de bakker lopen. Die bruine boterhammen uit mijn tas zien er walgelijk uit.

Als we zinnen moeten vertalen blijf ik doelloos voor me uit staren. Ik begin demonstratief te gapen bij het bespreken en Carolien kijkt mij afkeurend aan. Dat zal wel weer nablijven worden. Ach, ik heb toch niets beters te doen.

'Crimineel,' sist Rayna in het voorbijgaan in mijn oor. Ik kijk haar verbaasd aan. Ze loopt met Roosmarijn het lokaal uit en ik wil erachteraan gaan. Dit pik ik niet!

'Sofie,' roept Carolien. 'Nu blijf je hier.'

Ik moet haar helpen met stoelen aanschuiven en dan roept ze mij aan haar bureau. Ik ben niet bang voor haar en kijk haar lachend aan.

'Haal die grijs maar van je smoel, ik ben voorlopig nog niet klaar met jou.'

Oei, nu is het menens.

'Hoe haal je het in je hoofd uit een winkel te stelen?'

Ja hoor, Carolien is weer op de hoogte. Ze kan zo Albert Verlinde gaan vervangen in zijn roddelprogramma.

'Lewi verveelde zich.' Hoe vaak heb ik dat deze week al niet uit moeten leggen?

'Lewi?' roept Carolien uit. 'Waarom loop je zo achter die meid aan?'

'Ik loop niet achter haar aan,' zeg ik boos. 'Zij is de enige die nog om me geeft.' Ik schrik van mezelf. Waarom ben ik zo eerlijk tegen haar?

Caroliens boosheid verdwijnt een beetje. Ze buigt naar voren en kijkt me bezorgd aan. 'Wat bedoel je daarmee?'

'Nou, zoals ik het zeg. Niemand moet me meer. Roosmarijn niet. Bella niet. En Floor al helemaal niet.'

Carolien trekt een wenkbrauw op. 'Dat meisje met anorexia?'

'Hoe weet je dat?'

'Ik heb je opstel gelezen, een tijdje terug.'

Zie je wel dat die leraren niet te vertrouwen zijn? In de docentenkamer wordt elke leerling helemaal doorgespit.

'Prachtig geschreven, ik moest bijna huilen,' zegt Carolien lief. Ik kijk haar nog altijd verwijtend aan. Ze heeft geen idee hoe het voor mij was om dat te schrijven. Hoe het nu is om Floor niet meer bij me te hebben. Het voelt alsof ik gehandicapt ben.

'Hoe zou je jouw relatie met Floor omschrijven?' vraagt Carolien alsof ze me aan het verhoren is.

'Floor is een soort zuurstof,' zeg ik blozend. 'Ik heb haar altijd nodig.'

'En nu is het ruzie?'

'Zoiets,' mompel ik en probeer mezelf te dwingen geen geheimen meer te onthullen. Carolien heeft iets waardoor ik er van alles uitflap.

'En Roosmarijn en Bella zijn zeker boos om het stelen?'

'Bingo.'

Carolien plukt peinzend aan haar kin. Ze lijkt haar boosheid helemaal kwijt te zijn. Mag ik nu gaan? Als ik opsta gebaart Carolien dat ik weer moet gaan zitten.

'Kan je het niet goedmaken met Roosmarijn en Bella?' vraagt Carolien. Alsof het zo simpel is.

'Als een bloemetje mijn vriendinnen terug zou halen had ik dat allang gedaan, hoor,' snauw ik.

Carolien moet lachen. Ze kijkt me aan. 'Ik meen het Sofie, ga naar ze toe en zeg dat het je spijt. En blijf voortaan uit de buurt van Lewi.'

'Soof, schatje, met mij.' De stem van Alex bezorgt me kippenvel. Waarom is hij nou zo leuk? Zo kan ik toch nooit afscheid nemen van Lewi? Dan raak ik hem ook kwijt. Carolien kan de pot op.

'We gaan vanavond naar de kermis, leuk toch?'

'Voor jullie ja,' plaag ik hem. Maar hij wil mij natuurlijk meenemen in de botsautootjes. Sommige jongens blijven klein. Ik heb een hekel aan de kermis en de harde muziek, maar met Alex ga ik toch.

'Zeven uur vanavond, be there. Kus.' En hij hangt weer op. Met gigantische vlinders in mijn buik dans ik door het huis. Stefan en Mirjam kijken me verbaasd aan, maar het kan me niets schelen. Het was een rotweek, maar Alex maakt alles weer goed. Misschien gaan we vanavond wel een stapje verder dan zoenen. Onze eerste keer in een botsautootje. Het idee doet me al lachen.

'Wat heb jij?' roept Stefan geïrriteerd. Hij kan er niet tegen als ik zing. Het schijnt vals te klinken. Ach, alsof hij er wat van kan.

'Ze is verliefd,' roept Mirjam en geeft haar vriend een por. 'Dat gevoel herken je toch wel?'

'Op wie?' vraagt Stefan dommig. Is Alex hem nou helemaal ontgaan?

'Op Alex natuurlijk,' roep ik uitgelaten. Zelfs zijn naam kan ik zingen.

Stefan kijkt mij onderzoekend aan. 'Alex Klomp?'

'Kan best,' lach ik. Zijn achternaam interesseert me toch niet?

Stefan schrikt. Mirjam pakt hem bij z'n arm. 'Steef, wat is er?'

Hij staat op en kijkt me streng aan. 'Jij gaat niet naar die kermis, hoor je me?'

'Waar bemoei jij je mee?' vraag ik kwaad. Alsof hij de enige is die een leuke liefde mag hebben. Mirjam vindt het ook onzin. 'Laat die meid lekker gaan, je ziet toch dat ze smoorverliefd is?'

'Hij is... nou ja, ik vertrouw hem gewoon niet.'

Mirjam slaat een arm om hem heen 'Ik ook niet lieverd, maar als Sofie nou gelukkig is?'

'Het kan niet, ze mag niet, geloof me nou.'

'Hou je bek,' roep ik. 'Je moet het altijd voor me verpesten!'

Ik loop de kamer uit, naar buiten. Met mijn jas half aan smijt ik de voordeur dicht. Ik ben ruim een uur te vroeg, maar alles is beter dan bij die zuurpruim blijven.

'Gek, hoe lang sta je hier al?' Alex komt op me af gestapt

en slaat twee armen om me heen. Hij ruikt nog lekkerder dan anders en ik voel me meteen een stuk beter.

Mijn telefoon gaat af, maar ik druk Stefan weg. Ik laat mijn dag niet door hem bederven. Lewi en Tom komen een kwartier te laat, maar zeggen er niets over. Dat hoort hier kennelijk, onthouden Soof. *Fashionable late*, die term bestaat niet voor niets.

'Gaan we in het reuzenrad?' roept Lewi als we alle attracties bekeken hebben.

Tom en Alex vinden het best, en ik durf niet over mijn hoogtevrees te beginnen.

'Tot zo meteen,' grijnst Tom. Hij houdt een karretje voor Lewi en zichzelf bezet.

'Die zien we niet meer terug,' lacht Alex tegen mij waardoor ik een kleur krijg. Ondanks dat het beredruk is komen wij ook in een leeg karretje terecht.

'Mooi hè?' Alex hangt gevaarlijk over de rand. Vanaf hier kun je de hele stad zien, maar ik heb liever mijn ogen dicht nu.

'Doe normaal,' roep ik bang en ik trek hem bij de rand
vandaan. Alex lacht.

'Ben jij soms bang?'

Ik kijk zwijgend naar mijn schoenen, maar Alex geeft
niet op. Hij komt naast mij zitten en begint me te
kietelen. 'Geef het dan toe.'

'Neeheee.. .haha.. .hou.. .oohoop!'

Alex kietelt gewoon door.

'Hou op, ik doe alles wat je...haha...wil, alles...'

Alex houdt meteen op en kijkt me geheimzinnig aan.
'Alles?'

Ik krijg meteen spijt. Als hij me maar niet over de rand
heen laat kijken.

Maar Alex buigt zich naar voren en begint me te zoenen.
Wild en onbeheerst dit keer. We zijn nu boven in het
reuzenrad waar de wind flink tekeergaat. Dan staan de
karretjes met een schok stil. Ik duw mijn vriendje
van me af en kijk paniekerig om me heen. 'Waarom

staan we stil?'

'Dat hoort, schatje,' sust Alex en hij komt weer naar me toe gekropen.

'Hoe lang dan?' vraag ik angstig.

'Lang genoeg,' grijnst Alex terwijl hij zijn lippen weer op de mijne drukt. Hij moet hiermee ophouden. Ik vind het niet grappig. Moet je zien hoe hoog we zitten. Zo meteen is de boel kapot! Dan ga ik heus niet lekker zitten zoenen.

'Wat ben jij saai vandaag,' moppert Alex als ik me voorzichtig over de rand buig en naar beneden kijk. Een dikke, kale man staat druk te gebaren naar de baas van het rad. Zie je wel, er is iets aan de hand.

'Moet je kijken,' roep ik naar Alex, die verveeld onderuit gezakt zit. 'Het rad is stuk, zo meteen slaan we te pletter.'

Als hij niet reageert sla ik hem kwaad tegen zijn arm. 'Eikel, kijk nou. Ik vond al dat we hier niet in moesten gaan.' Dat is niet waar, maar het doet er niet toe.

'Alsof het zo erg is om met mij vast te zitten,' pruilt Alex.

Ik kijk hem aan. 'Natuurlijk is dat niet erg.'

'Nou dan?' roept Alex. 'Laten we er gewoon van genieten zolang het duurt. Geen papa die ons komt controleren en geen opdringerige Lewi die constant naar ons gluurt. De wereld is van ons. Kijk nou toch.' Alex wijst om zich heen. In de verte ergens ligt mijn huis. Zou Stefan al tot rust zijn gekomen?

Alex heeft helemaal gelijk. Deze kans moeten we grijpen.

Ik ga op zijn schoot zitten.

'Eindelijk,' lacht Alex.

Met een schok komt het karretje in beweging. Alex bijt geschrokken op mijn tong, waardoor ik het uitgil van de pijn. Zijn hand zit op mijn blote borst en zijn trui had hij al uitgetrokken. Beschaamd knoop ik mijn bloes dicht. 'Shit,' vloekt Alex zachtjes terwijl hij zijn gulp dichtritst.

De bakjes bungelen gevaarlijk als we naar beneden gaan.

'Wat gebeurt er?' roep ik paniekerig.

Alex snauwt naar me. 'Dat zie je toch? Hij doet het weer.'

Ik ben opgelucht. Niet alleen omdat het reuzenrad het weer doet, maar ook omdat Alex nu stopt met mij uit te kleden.

'Sofie,' hoor ik roepen. De wind neemt de stem mee, maar ik blijf mijn naam horen. 'Laat me erlangs,' hoor ik nu. 'Ze is mijn zusje.'

De bakjes zijn bijna beneden en ik zie Stefan zich een weg door de menigte duwen. Iedereen kwam natuurlijk kijken wat er ging gebeuren met het kapotte rad.

Lewi en Tom stappen voor ons uit. Als ik uit het karretje ben komt Stefan op me afgerend. Mirjam staat achter hem en ziet lijkbled.

'Sofie,' roept Stefan als hij mij omhelst. Wat gaan we nou krijgen? Ik kan me niet herinneren dat hij me ooit geknuffeld heeft.

'Was je zo bezorgd om je kleine zusje?' lacht Alex hem uit. Stefan laat mij ineens los en kijkt Alex dreigend aan.

'Jij..., ' raast Stefan. 'Jij...'

Alex kijkt hem lachend aan. Hij heeft natuurlijk geen idee waar dit over gaat. Waarom doet Stefan zo moeilijk?

'Hoe haal je het in je hoofd mijn zusje mee te nemen!'

'Is dat een vraag?' doet Alex stoer. 'Nou, als je het zo nodig wilt weten, ik ben verliefd op haar.'

Mirjam trekt Stefan aan zijn jack. Ze maakt sussende geluidjes. 'Kom lieverd, we praten thuis wel met Sofie. Kom nou maar.'

Stefan laat zich meevoeren door zijn vriendin. Ik kijk Alex vragend aan. Weet hij waarom mijn broer zo doet?

'Doe nou maar wat je vriendinnetje wil,' lacht Alex. Ik herken zijn stem niet meer. 'Dan doe ik ondertussen wat Sofie wil. Dat is namelijk alles wat ik wil.'

Dan gebeurt er ineens van alles tegelijk. Ik kijk Alex alleen maar geschrokken aan en Mirjam slaakt een gil. Stefan stormt op Alex af en begint op hem in te beuken.

Niets is zoals het lijkt

'Steef, niet doen!' Mirjam trekt haar vriend van Alex af, die met een geschrokken gezicht naar hem ligt te kijken. Zijn wenkbrauw ziet er dik uit en er sijpelt bloed langs zijn mondhoek.

Ik sta hen alleen maar stomverbaasd aan te staren. Wat gebeurt er? Waarom valt Stefan hem zomaar aan? Zo agressief is mijn broertje toch niet? Die keer dat hij mij in mijn gezicht sloeg was een uitzondering.

'Wat ben jij voor een *loser*?' Alex veegt het bloed van zijn lip terwijl hij opstaat en zijn kleding recht trekt. Er zitten een paar druppels bloed op. Eigenlijk zou ik een arm om hem heen moeten slaan en hem bij Stefan weghouden, maar iets houdt me tegen. Wat riep hij nou net? Dat hij 'alles' met mij gaat doen?

'Sofie, kom mee,' hijgt Stefan, nog altijd buiten zinnen van woede. Mirjam heeft een arm om zijn middel geslagen en houdt hem stevig vast, alsof hij elk moment weer kan ontsnappen. Ik kijk hem niet-begrijpend aan.

'Sofie, nu,' zegt Stefan dwingend. 'Ik leg het thuis wel

uit.'

Ik kijk om naar mijn vriendje. Hij staat ons arrogant aan te kijken en ik herken hem niet meer. Die stoere houding had hij toch nooit eerder? Hij zegt niks als ik met mijn broer meeloop.

'Hier.' Mirjam geeft Stefan een koude lap. Hij drukt hem dankbaar tegen zijn lip aan, die al aardig is gezwollen. Ik blijf hem aankijken. Waarom verloor hij zijn zelfbeheersing?

'Luister,' begint Stefan, alsof ik de vraag hardop stelde. 'Alex is niet te vertrouwen.'

'Je hebt hem geslagen,' roep ik. 'Is dat niet wat overdreven?'

Stefan schudt wild zijn hoofd. Hij legt de doek, die inmiddels roodgekleurd is, op tafel en strijkt door zijn haren. 'Ik ken hem.'

Ik kijk hem verbaasd aan. 'Waarvan?'

'School.'

Ik had er helemaal niet bij stilgestaan dat Alex ook ergens op school moet zitten. Ik vond hem altijd zo'n jongen die al werkte, zonder diploma.

'En daar is hij geen lieverdje?' lach ik.

Stefan kijkt mij boos aan. 'Niet grappig,' mompelt hij. 'Je moet eens weten wat hij allemaal uitspookt. Beloof me dat je nooit meer met hem omgaat.'

'Wat kan jij overdrijven,' roep ik kwaad. Ik sta op en bons de trap op. Dat Alex seks met mij wil is toch geen misdaad? Hij is misschien wat grof geweest, maar ik vind het onzin dat Stefan hem zo zwart maakt. Hij is verdomme mijn vader niet!

Boven plof ik op bed neer en smijt mijn gympen tegen de deur. Poe, dat horen ze vast wel beneden. Als hij het waagt om boven te komen schop ik hem er persoonlijk uit. Maar in plaats van Stefan steken Mirjams krullen de hoek van de deur om. Ze klopt niet eens meer, maar stapt gewoon mijn kamer in.

'Moet je eens luisteren,' zegt ze zachtjes en komt naast me op bed zitten. Ze hijst haar benen in de kleermakerszit en kijkt me lief aan. 'Ik snap dat je hem

leuk vindt. Hij is écht een lekker ding, maar Stefan heeft wel gelijk. Hij is niet te vertrouwen.'

Beginnt zij nou ook al? Wie zit er hier nou onder de plak? 'Als ik maar gelukkig ben, daar ging het jou toch om vanmiddag?'

Mirjam glimlacht. 'Dat was voordat ik met Steef gesproken had. Wat hij me vertelde was vreselijk.'

'Wat dan? Heeft hij een moord gepleegd? Een oud vrouwtje beroofd? Een meisje verkracht?' Dat laatste kan sowieso niet, want hij is nog zo maagd als wat.

'Kun je je ons gesprek nog herinneren van een tijdje terug? Toen hadden we het over jongens die liegen over hun maagdelijkheid.'

Ik knik sloom. Ik ken dat soort jongens wel.

'Alex is zo'n jongen. Volgens Stefan heeft hij meerdere vriendinnetjes tegelijk, en werkt hij alle meiden van school af.'

Ik heb een oog voor zulke foute jongens. Toen Bella met die gozer ging was ik de eerste die haar waarschuwde.

En die Jim van Floor had ik na één keer toch doorgrond?
Waarom Alex dan niet? Dit kan niet waar zijn.

'Misschien heeft Stefan het verkeerd gezien,' mompel ik.

Mirjam pakt mijn hand beet. 'Hij heeft Stefans vriendinnetje vroeger ook afgepakt. Toen was Stefan nog vijftien en hartstikke verliefd. Alex wond haar zo om zijn vinger. Waarschijnlijk vinden meiden drummers sexy.'

Dat ga ik niet ontkennen. Mirjam had hem moeten zien achter zijn drumstel. Een ware god is hij.

'Ik laat je wel even alleen,' fluistert Mirjam zachtjes. Ze staat op en loopt naar de deur. Daar kijkt ze nog even om. 'Als je iemand nodig hebt, we zitten beneden.'

Ik staar met vochtige ogen naar de foto in mijn handen: Lewi, Alex, Tom en ik. Gemaakt in een dronken bui in zo'n fotohokje. We pasten er nét in met z'n vieren. Moet je zien hoeveel lol we hadden. Alex heeft zijn lippen getuit naar de camera en loenst een beetje. Hij ziet er zo mooi uit, met die lange wimpers van hem. Die keer dat hij zijn solo speelde zal ik niet snel meer vergeten. Dat gespierde lichaam, dat petje, die lieve haartjes eronder vandaan, die stoere ketting, en die tong

half uit zijn mond, van pure inspanning. Ik glimlach en haal luidruchtig mijn neus op. Die Alex, mijn Alex, een player? Dat kan niet. Of toch wel?

Hoe kan ik er nou achterkomen wie gelijk heeft: mijn bloedeigen broer of de knappe Alex?

Dan komt er ineens een geniaal plan bovendrijven. Met trillende vingers pak ik mijn mobieltje.

Nieuw: Weddenschap met m'n broertje: is Alex maagd of niet?

Zal Lewi reageren? Nog voordat ik erover na kan denken hoor ik alweer een piepje.

Nieuw: Alex? maagd ? Haha, dat is net zoiets als Carolien die vrolijk is!

Met een knoop in mijn maag lees ik het berichtje nog een keer. En nog eens, en nog eens. Het blijft er staan. Alex is allang geen maagd meer. Lewi vind het idee zelfs lachwekkend.

Waarom heeft hij gelogen? Als hij eerlijk was geweest was er toch niets aan de hand geweest? Maar... ik zie iets over het hoofd. Als hij echt zo'n player is als Stefan

beweert kon hij moeilijk open zijn tegen mij. Dan had ik hem natuurlijk meteen aan de kant gezet. Dat zou ieder gezond meisje doen. Ik begin misselijk te worden.

Mirjam moet gelijk hebben gehad met haar theorie. Alex loog omdat hij mij het bed in wilde krijgen. Wat een ongelooflijke hufter. Ik kijk naar de foto, waar hij nog altijd zijn lippen getuit heeft. Hij kijkt alsof ik de enige ben. Hij leek écht verliefd op me. Wat een misverstand.

Ik spring vanaf de vijfde trede van de trap naar beneden. Een gigantische dreun doet het huis schudden. Ik storm de woonkamer in en zie Stefan en Mirjam braaf aan tafel zitten. Met die twee koppen thee lijken ze net een getrouwd stel. Ze kijken mij vragend aan.

'Ik geloof je,' zeg ik meer tegen mezelf dan tegen Stefan.

Ik zie Mirjam goedkeurend kijken. Ze pakt Stefans hand en knijpt erin. 'Zie je wel dat ze niet naïef is.'

'Wat ga je nu doen?' vraagt Stefan.

'Ik ga het uitmaken,' zeg ik koeltjes. Voelde ik me maar zo zeker van mezelf. Als Alex zo meteen voor me staat verander ik vast weer in boter. Als hij naar me kijkt

smelt ik al.

'Zal ik met je meegaan?' vraagt Stefan, terwijl hij al opstaat. Ik schud wild mijn hoofd.

'Hij hoeft niet in het ziekenhuis te belanden.'

Ik bel aan en haal diep adem. Rustig blijven, herinner je het sms'je van Lewi en laat je niet kennen. Trap niet in zijn leugentjes.

Dan gaat de deur open. Hij heeft een grijs hemdje aan en draagt hetzelfde petje als tijdens het optreden. Zijn gezicht klaart op als hij mij ziet. Zijn ogen lachen me toe als hij me wil zoenen. Ik duw hem van me af.

'Je hebt heel wat uit te leggen,' zeg ik boos. Alex kijkt mij pruilend aan. Zijn ogen lijken op die van een puppy in een dierenwinkel.

'Ik ben zo geschrokken vanmiddag,' zegt Alex en hij kijkt mij schuldig aan. Nu herken ik hem weer. Die koele houding van vanmiddag paste niet bij hem.

'Waarom heb je tegen me gelogen?' vraag ik.

Alex doet gelukkig niet alsof hij niet weet waar ik het over heb. Dat zou me alleen maar kwader maken.

'Ik was bang dat je het niet zou begrijpen.'

'Hoe zou ik dat niet kunnen begrijpen? Wéét je wat ik niet begrijp? Dat jij meerdere vriendinnetjes hebt!' Ik kan er niks aan doen dat mijn stem overslaat.

Alex kleurt een beetje. Zie je wel, denk ik, Stefan had gelijk. Hoe gaat hij zich hier nu weer uit redden? Dan herstelt Alex zich. Hij leunt nonchalant tegen de deurpost en kijkt me neerbuigend aan. 'Ik wil het leven geleefd hebben. Dat jij nou braaf met je pottenvriendinnetje op de bank wil zitten, moet je zelf weten. Wij heb ben andere ideeën.'

Ik kan mijn oren niet geloven. Hij kwetst hier niet alleen mij, maar ook Roosmarijn mee. Wat kan zij eraan doen dat ze op meisjes valt? En wie is hij om daar een oordeel over te hebben?

'Je paste al nooit bij ons,' gaat Alex verder. 'De enige die daar anders over dacht was Lewi. Zij had natuurlijk een vriendin nodig in haar klas.'

Hou maar op, denk ik bij mezelf, je hebt genoeg onzin uitgekraamd. Maar Alex is nog lang niet klaar.

'Na een paar keer proberen bleek je onwijs preuts te zijn, totdat ik je vertelde dat ik maagd was.'

Ik kijk hem vol walging aan. Dat er serieus zulke jongens bestaan. Dat geloof je toch niet?

'Maar volgens mij hoeft Lewi jou nu ook niet meer. Ze heeft het wel gezien.'

Ik kijk hem woedend aan. Mijn schaamtegevoel over mijn maagdelijkheid haalt het niet bij mijn neiging om zijn gezicht open te krabben.

'Het is juist andersom,' zeg ik met een trillende stem. 'Ik hoef Lewi niet meer. En jou al helemaal niet.' Met een ruk draai ik me om en stap op mijn fiets. Dat ik dit niet eerder heb gedaan. Mijn vriendinnen hebben al die tijd gelijk gehad. Om maar niet te spreken van Carolien: *Eén Lewi is genoeg, Sofie*. Toen had ik geen idee waar ze het over had, en gelijk geven wilde ik haar al helemaal niet. Ik had het lef niet om tegen Lewi in te gaan, zelfs niet toen ze uit stelen ging bij H&M. Maar nu is alles anders. Ik zal ze eens laten zien wie Sofie werkelijk is!

Ik geef mezelf geen tijd meer om na te denken of te piekeren. Als een gek race ik naar Lewi's huis. Het kan me geen bal meer schelen dat ik straks geen vriendin meer over heb. Beter niemand dan iemand als Lewi.

Ik druk de bel extra lang in, zodat ze weet dat ik boos ben. Lewi doet zelf de deur open en kijkt mij verrast aan. Die denkt natuurlijk dat ik even wat kom bijkletsen. Nou, mooi niet.

'Lekker ding,' roept ze enthousiast en wil me om de nek vallen, maar ik laat me niet knuffelen.

'Wat ben jij achterbaks,' zeg ik.

Lewi trekt een schijnheilig gezicht, zo'n kop trok ze al vanaf dag één tegen Carolien.

'Ik heb Alex gesproken en ik weet alles. Ik ben geen vriendin voor jou, ik was gewoon iets tegen de verveling. Je hebt me erin geluisd bij H&M. Je maakte me wijs dat je voor mij stal, maar ik had beter moeten weten. Jij geeft niks om anderen.' Ik voel dat ik buiten adem raak. Zoveel heb ik nooit achter elkaar staan schreeuwen. Lewi staat mij schaapachtig aan te kijken.

'Klaar?' vraagt ze als ik even bij sta te komen. 'Waarom ben je nou zo boos? Wees blij dat ik je een beetje vermaakt heb. Die vriendinnen van jou zijn één grote suffe boel, er is geen beweging in te krijgen. Volgens mij zitten die elke avond met hun ouders voor de tv. Noem jij dat leven?'

'Je hebt me zeker vermaakt,' roep ik. 'Maar toen draaide je door. Ik heb Roosmarijn gezoend omdat jij mij dat opdroeg. Ik heb je gered in H&M omdat ik dacht dat we vrienden waren. Maar jij hebt geen vrienden nodig. Dat had ik eerder moeten zien. Jij denkt alleen maar aan jezelf.'

Lewi plukt aan haar nagels, die zwart gelakt zijn. Ze kauwt verveeld en kijkt me droogjes aan. 'Tom is de enige belangrijke persoon in mijn leven. Ik heb geen vrienden nodig. Ik had medelijden met je en wilde je laten zien wat voor leven je kan hebben als je met ons omgaat. Maar je bleek niet zo makkelijk om te toveren. Jij hebt een truttig deel in je, dat altijd overheerst. Getver, Soof, je bent net zo saai als die vriendinnetjes van je.'

Vanbinnen begin ik te koken. Ik bal mijn vuisten, net zo hard tot mijn nagels pijnlijk in mijn vel horen. Ik

schraap alle moed bij elkaar en kijk Lewi dan strak aan. 'Ik kom hier omdat ik klaar met je ben. Ik keek tegen je op en heb alles gedaan wat jij wilde. Al mijn vriendinnen hebben me gewaarschuwd, maar ik was koppig. Dat neem ik mezelf ontzettend kwalijk, maar veel erger is dat ik mezelf in de steek heb gelaten. Ik ben Sofie, en *geen* Lewi. Eén Lewi is meer dan genoeg.'

Lewi kijkt mij nog een keer aan en gooit dan de deur dicht. Ik draai mijn rug naar het huis toe en kijk om me heen. Daar sta ik dan. Fietzers rijden langs en auto's scheuren voorbij. *Eén Lewi is meer dan genoeg*. Ik kan er niks aan doen dat ik moet lachen.

Vriendinnen

Samen met Mirjam en Stefan zit ik die avond met warme chocolademelk voor de tv. Het is al laat en we hebben net pizza laten komen. 'Dat kan wel voor een keertje,' zei Stefan, die zelfs trakteerde. Niemand had zin om te koken.

Het is inmiddels al twaalf uur en papa is allang naar bed. Hij zeurde wel even over Stefans dikke lip, maar toen Mirjam vertelde dat zij hem gebeten had tijdens het zoenen, hield hij erover op.

Ik kijk opzij en voel me warm worden. Komt het omdat ik zo opgelucht ben? Nu ik van Lewi af ben voel ik me tien kilo lichter. Mirjam en Stefan waren apetrots op me.

'Wat ben je toch een kanjer,' had Mirjam geroepen toen ze me knuffelde.

Morgen weer naar school. Het zal wel vreemd zijn om alleen te zitten. Lewi hoeft geen aandacht meer van mij te verwachten, en Roosmarijn heeft Rayna. Ik heb echt helemaal niemand meer. Het nare gevoel komt weer

terug. Kon ik Floor maar mailen nu, die zou wel weten wat ik moet doen. Zou Menno al wat teruggestuurd hebben ? Ik sta op en zeg mijn broer en Mirjam gedag. 'Slaap lekker meisje, niet te veel piekeren, hoor.'

Gapend open ik mijn mailbox. Tot mijn grote verrassing zie ik dat Menno eindelijk heeft gereageerd. Hopelijk heeft hij met Floor gepraat.

Van: Menno van de Heide Aan: Sofie Berger Subject: Over Floor...

Lieve Sofie,

Hou je even ergens aan vast, want ik heb geen leuk nieuws voor je. Floor sport de laatste tijd erg veel. Zogenaamd voor de conditie, maar we hebben ook weer laxeerpillen in haar kamer gevonden. Ze is nog altijd bezig met afvallen. Dokter Jonker komt nu geregeld langs en dreigt met opname, maar het lijkt wel alsof het haar niets meer kan schelen. Ik maak me vreselijk zorgen om haar, maar dat maakt haar alleen maar boos. Toen ik over jou begon zei ze dat ze het niet over jou wilde hebben. Volgens mij schaamt ze zich dood, Soof...

Ik weet niet meer wat ik moet doen. Papa en mama vragen telkens of ze niet een keertje naar jou wil, maar dan begint ze over iets anders. Ik ben bang dat ze de strijd opgegeven heeft.

Liefs, Menno

Van: Sofie Berger Aan: Menno van de Heide Subject: Zorgen

Lieve Menno,

Ik wist wel dat er iets aan de hand was. Wat vreselijk om dit te moeten horen. Na die auditie van Floor had ik echt gehoopt (nee: verwacht) dat het beter met haar zou gaan. Wat ben ik naïef geweest. Er schijnen maar zo weinig mensen van anorexia te genezen. Het was te mooi om waar te zijn dat Floor er een van is. Ik heb het zwaar zonder haar. Er is hier zoveel gebeurd en ik wil zo graag met haar praten. Ik kan niet zonder haar. Ze mag niet opgeven wat ze allemaal bereikt heeft, Menno. Ze is zo'n sterke meid, ze moet vechten!

Liefs, Sofie

Het alleen zijn valt niet mee als ik de volgende dag op school kom. Bij tekenen kijkt Roosmarijn niet op of om. Lewi is gelukkig nergens te bekennen.

'Lewi is uit stelen,' roept Rayna zo hard door de klas dat iedereen opkijkt. 'Misschien moet je haar even gaan helpen?'

Ik negeer haar onzin en ga aan de andere kant van de klas zitten. Met potlood en papier probeer ik alle gedachten van me af te zetten. Ik teken een agressief zwart vlak met rode strepen en doodshoofden. Een

gezellige tekening, zou Stefan zeggen. Het uur kruipt zo langzaam voorbij dat ik de tekening allang af heb voordat de bel gaat. Wat moet ik nu? Ik heb behoefte aan een gesprek. Ik moet iemand vertellen over Floor, voordat ik uit elkaar spat. En ik moet Floor helpen. Ik ben de enige die dat kan. Tenminste, zoiets heeft Floor ooit tegen me gezegd. En nu wil ze me niet meer spreken. Waarom ook alweer? Ik bemoeide me te veel met haar leven. Dat heette eerst nog 'behulpzaam'. Misschien heeft Menno wel gelijk en schaamt ze zich tegenover mij, maar hoe moet ik daar ooit achter komen? Het wilde idee om in de trein te springen en naar haar toe te gaan zet ik uit mijn hoofd. Dat heb ik al eens gedaan en Floor zou laaiend worden. 'Ze heeft me nadrukkelijk gezegd dat ik haar met rust moet laten.

'Ah, moet je huilen?' Een pesterig stemmetje klinkt vlak bij mijn oor. Ik kijk verbaasd naar mijn tekening, waar een paar druppels op zijn gevallen. Rayna staat over me heen gebogen. Ze kijkt me vals aan en wenkt Roosmarijn erbij. 'Moet je zien, Roos. Die vriendin van je mist haar maatje. Lewi komt vast snel weer op school, hoor.'

Ik veeg snel mijn ogen droog. Heb ik echt zitten huilen?

'Hou je mond,' snauw ik. 'Lewi is mijn vriendin niet

meer.'

Rayna slaat haar hand verbaasd voor haar mond. 'Niet? Hoor je dat, Roos?'

Het irriteert me dat ze haar 'Roos' noemt. Dat was toch alleen voor vrienden? Sinds wanneer is Rayna geïnteresseerd in Roosmarijn? En waar bemoeit ze zich mee? Roosmarijn heeft toch zelf een mond?

Gelukkig gaat ze weg en ik peins weer verder. Moet ik Floor bellen? Het is zo erg dat ze zich zelfs voor mij schaamt. We willen allemaal sterk zijn tegenover vrienden, zeker voor vrienden die veel voor ons betekenen. Wanneer ziet Floor nou in dat ze juist sterk is! Zij is de enige die zo openlijk over haar gevoelens en angsten praat. Bella en ik praten nooit op die manier. Ik heb geen idee waar Bella onzeker over is.

De bel rukt mij uit mijn overpeinzingen. Het leek wel alsof ik alleen in mijn kamer zat. Ik zie Rayna samen met Roosmarijn in de richting van de kantine lopen. Zal ik erachteraan gaan? Misschien dat ik even met Bella kan praten.

'Wat kom jij doen?' is de nijdige vraag als ik op hen af

loop. Bella heeft haar handen in haar zij en kijkt me vuil aan, alsof ik haar zojuist bestolen heb.

'Ik kom met jullie praten,' zeg ik, meer tegen Bella dan tegen Ellen en Malou. Bella schudt haar hoofd en draait mij haar rug toe. Ze begint een zogenaamd vrolijk gesprek met Malou, maar ik laat me niet afschepen.

'Lewi en ik zijn geen vrienden meer,' zeg ik luid en duidelijk. Ik zie aan Bella's rug dat ze het gehoord heeft, want er gaat een schok door haar heen, maar ze zegt geen woord.

'Ik ben naar haar toegegaan en heb haar gezegd dat ze op kan rotten.'

Nog altijd geen reactie. 'Het is ook uit met Alex.'

Bella praat rustig verder en vraagt nu naar Malous paarden.

'Jullie hebben al die tijd gelijk gehad,' roep ik wanhopig. 'Maar vind je niet dat ik al genoeg gestraft ben?'

Bella draait zich met een ruk om. 'Jij gestraft? Waar heb je het over? Roosmarijn, die is gestraft, gezoend en

bestolen.'

Ik wist wel dat het moeilijk zou worden, maar ik sta nu echt met mijn mond vol tanden. Ze heeft gelijk.

'Moet ik Roosmarijn om vergiffenis gaan smeken?' roep ik uit. 'Want ik doe het zo.'

Bella zwaait met haar hand voor mijn ogen. 'Word eens wakker, Soof. Je hebt het verpest. Voor altijd.'

Niemand maakt zich zorgen om me, niemand vraagt hoe het met me gaat. Zo gaat het al de hele week. Mirjam komt soms langs op mijn kamer, maar als ik niks wil vertellen geeft ze het op.

'Wat ben jij een chagrijn,' roept Stefan tijdens het afwassen. Ik mik alle borden opnieuw het afwaswater in, waardoor de keuken blank komt te staan en een bord in tweeën breekt. Ik word de keuken uit geschopt en alles is

weer net als vroeger. Ach, hij snapt toch niet dat ik me zo ellendig voel. Bella heb ik niet meer gesproken. Het is voor altijd over. Roosmarijn en Rayna kijken mij vuil aan. Nou ja, Rayna dan. Roosmarijn is alleen maar

geïnteresseerd in de vloer. Vandaag hebben we weer Engels van Carolien. Lewi is de hele vorige week niet meer op school geweest. Ik zag haar vrijdag zitten in het park met Alex en Tom, maar ik ben er met een grote boog omheen gegaan. Ik moet er niet aan denken hen te spreken. Wat zou ik moeten zeggen?

'Is iedereen klaar voor de toets?' roept Carolien boven het lawaai uit. Ze houdt een stapel A4tjes in de lucht. Toets?

'Schrijf allemaal jullie gegevens bovenaan en probeer niet af te kijken, want ik zie alles.'

Ik kijk Carolien angstig aan, die mij een knipoog geeft. 'Doe je best, Sofie.'

Ik kijk boven aan de toets. Overhoring onregelmatige werkwoorden. Huh? Waarom stond dit niet in mijn agenda? Ik kijk opzij, naar Roosmarijn, die met haar tong tussen haar lippen zit te pennen. Ze heeft het vast van binnen en van buiten geleerd.

Ik probeer me te concentreren op mijn blaadje.

To *be*. Die moet je afmaken. Hoe was het ook alweer? To

be, was/were, been.

To fall. Vallen, kom op Sofie, die weet je wel. Hoe langer ik naar het blaadje staar, hoe minder werkwoorden ik weet. Vallen, afvallen, Floor. Dat kan ik moeilijk opschrijven, hoewel het voor mij een perfecte volgorde is. *To fall, fell, fallen.*

Dit is fout. Kwaad begin ik te gummen. Mijn papier kreukt een beetje en ik smijt nijdig mijn gum in mijn etui. Shit. Een paar klasgenoten kijken geïrriteerd achterom.

Dan zie ik dat Rayna iets op een papiertje schrijft en het op mijn tafel legt. Schichtig kijk ik op, maar Carolien zit rustig in haar Engelse krantje te bladeren.

**Je kan er geen reet van. Ga liever uit stelen.
Roosmarijn moet je niet meer, niemand moet je
meer, je bent vreselijk.**

Met een rood hoofd stop ik het papiertje in mijn zak. De tranen springen in mijn ogen, maar ik laat niets merken. Laat je niet gek maken, want dat is precies wat ze wil.

To *become*. Worden. Gek. Sofie. Nog een vertaling waarmee Carolien geen genoeg neemt. Hoe ging dit werkwoord ook alweer? Ik heb ze de eerste drie jaar zo vaak herhaald, waarom lukt het nu niet meer?

'Is iedereen klaar?' vraagt Carolien na een tijdje. Overal hoor ik getik van pennen die neergelegd worden. In paniek staar ik naar mijn blaadje. Ik heb er twee ingevuld, waarvan er één sowieso fout is. De blaadjes worden doorgegeven.

Carolien gaat achter haar bureau zitten en begint de blaadjes een voor een na te kijken. Opeens verandert haar blik. Dat moet die van mij zijn. 'Sofie, heb je niet geleerd?' vraagt Carolien als ze mij streng aankijkt.

Ik schud mijn rode hoofd. Naast me hoor ik Rayna zachtjes grinniken. Sinds wanneer heeft dat kind zo'n hekel aan me?

'Kom eens hier,' beveelt Carolien. Ik schuif mijn stoel naar achteren en word door twintig klasgenoten nagestaard.

'Twee goed van de twintig,' zegt ze. Het klinkt bijna alsof ze moet huilen. Twee goed gegokt, dat is toch knap?

'Blijf je even na, zo meteen?'

Ik knik voorzichtig en loop terug naar mijn plaats. Als ik wil gaan zitten houdt Rayna mij tegen. 'Was ik na jouw spijbeluur vergeten door te geven dat er een toets was?'

Er knapt iets in me. Ik heb het nooit eerder gevoeld. Het lijkt alsof Rayna en ik alleen op de wereld zijn. Alsof we in een kleine ruimte zijn en haar stem mij letterlijk doorboort. Ik voel me zwak, misselijk en duizelig. Het begint te tollen en ik pak de tafel beet. Ik zie haar grijnzen, en ik hoor een hoog lachje. Met grote passen ga ik naar de deur. De gele deur met de zilveren knop. Open. Gang. Wc. Naar binnen.

Ik word niet rustiger, integendeel. Als ik eenmaal zit begint alles me te dagen. Iedereen heeft me uitgekotst. Zelfs Carolien leek diep in me teleurgesteld. En ik kan er niks aan doen.

Ik pak een wc-papiertje en begin mijn neus te snuiten. Het klinkt hard in de lege wc-ruimte, maar het kan me niets schelen. Ik sta toch al bekend als Sofie de Slet. Dan kan Sofie Snotter er wel bij. De letter 'S' op mijn arm is dan in ieder geval goed gekozen.

'Sofie?' Die voorzichtige stem herken ik meteen. Het doet mij bijna door de wc vallen, in het riool, waar mijn rattenvriendjes op mij wachten. Wat doet zij hier? Heb ik het goed gehoord?

'Sofie?' Nog een keer. Mijn handen trillen en ik laat mijn papiertje vallen.

Als ik hoor dat ze weer weg wil gaan, sta ik snel op.
'Roos, ben jij dat?'

WC-praat

'Sofie? Ik moest achter je aan van Carolien.'

Lieve Carolien. Ik kan haar wel knuffelen. Als ik het hokje open wil doen besef ik dat ik hier wel veilig zit.

'Wat ben je aan het doen?' vraagt Roosmarijn zachtjes en ze bonst op mijn deur.

Ik kijk naar de wc, met het zwarte gat. 'Denk jij er wel eens over om jezelf door te spoelen?' vraag ik. Ik hoor een kort lachje.

'Ben je soms gek geworden?'

Ik knik. Dat ben ik inderdaad. Ik wil nooit meer dit hokje uit. Ik hang wat posters op en laat mijn eten bezorgen. Mijn eigen vertrouwde plek die nog op slot kan ook. Perfect.

'Ik meen het, zou jij ook wel eens helemaal willen verdwijnen?' vraag ik serieus.

Ik hoor dat Roosmarijn zich op de grond laat zakken. Ik zie haar onder de deur door zitten. Haar benen

opgetrokken en haar armen eromheen geslagen.
'Natuurlijk.'

'Wanneer dan?' vraag ik voorzichtig. Het voelt goed weer met haar te kunnen praten.

'Toen jij mij zoende bijvoorbeeld,' fluistert ze. 'Of toen je uit de winkel stal.'

Ik ben stil. Wat moet zij zich rot gevoeld hebben.

'Maar die keer tijdens gym was het ergst. Toen je zo de slappe lach had met Lewi.'

'Die keer dat jij zo moest lachen met Rayna,' verbeter ik haar.

Het is weer stil. Ze moet aan hetzelfde denken als ik.

We zijn uit elkaar gegroeid, en dat is mijn schuld. Of eigenlijk de schuld van Lewi.

'Lewi en ik zijn geen vrienden meer,' zeg ik. 'En met Alex is het ook over.'

Niet dat het iets uitmaakt. Maar ik wil het haar toch zeggen. Ze moet weten dat ik niet langer meer Lewi's

leven leef. De oude Sofie is terug.

'Waarom zoende je met Alex?' vraagt Roosmarijn snikkend. Ik moet me inhouden om het hokje niet uit te komen en haar te knuffelen. Maar ik weet dat ze me dan weg zou duwen en we hebben nu eindelijk de kans om te praten.

'Ik vond hem leuk,' zeg ik. 'Stom hè?'

'Ik snap niet waarom je mij dan zoende,' stamelt Roosmarijn. 'Ik probeer het te begrijpen, maar het lukt me niet.'

Ik snap het zelf ook niet meer. Toen leek het te kunnen. Het was spannend, nieuw en ik wilde weten hoe het was met een meisje. 'Het was een opdracht van Lewi, ik dacht niet meer na. Ik was een soort robot.'

Roosmarijn lacht door haar snikken heen. 'Je bent knettergek, Soof.'

'Ik weet het.'

'En die dag in H&M? Was dat ook een opdracht van Lewi?'

'Daar had ik niets mee te maken. Ik wilde het echt goedmaken met jou. Lewi stal die kleding zelf.'

Roosmarijn staat op en loopt heen en weer. 'Waarom zei je dan niets? Waarom ging je er niet tegenin toen ik het je vroeg? Verdomme Soof, je liet me geloven dat jij die kleren gestolen had!'

Ik snap het nu ook niet meer. Ik heb als een dom schaap achter Lewi aangelopen. En waarom? Omdat ik haar zo stoer vond. Dat meisje dat iedereen bedriegt om er zelf beter van te worden.

'Het spijt me, Roos.'

Roosmarijn slaat kwaad tegen mijn wc-deur aan. 'Doe die deur open, ik wil je zien.' Ik peins er niet over. 'Ga je dan weer spugen?'

'Ik ben geen lama,' roept Roosmarijn en ik moet lachen.

'Ik was jaloers op Lewi. Ze is zo stoer en zelfverzekerd. Ze maakt zich nergens zorgen over.'

'Waar moet jij je dan zorgen over maken?' vraagt Roosmarijn verbaasd. Ik kijk naar de grond. Zal ik haar

vertellen van Floor? Zou ze het snappen?

'Ik ben Floor kwijt.' Zodra ik het zeg beginnen de tranen te lopen. Niet rustig langs mijn wangen, maar ze stromen alle kanten op. Mijn schouders beginnen te schokken en ik sla mijn handen voor mijn gezicht. Ik kan niet meer. Wat moet ik hier nou mee?

Roosmarijn begint op de deur te bonzen. 'Doe open, Soof.'

Als ik niet reageer begint ze nog harder te slaan. Ze schopt uit alle macht tegen de deur en ik huil alleen maar harder. Alle spanning komt eruit. Het feit dat ik Alex kwijt ben, dat hij eigenlijk nooit van mij is geweest. Het feit dat Lewi een blonde heks blijkt te zijn, de ruzie met Bella, de manier waarop Roosmarijn en ik praten, via een wc-deur.

'Sofie,' roept Roosmarijn paniekerig. 'Kom eruit, alsjeblieft.'

Ik pak de knop en draai hem naar links. Roosmarijn rukt meteen de deur open en pakt me beet. Ik tril aan alle kanten. Ze drukt me tegen zich aan en knijpt in mijn haren. 'Stil maar, lieverd, het komt goed.'

Ik schud mijn hoofd en gier het uit. 'Ze moet me niet meer. Ze eet niets meer en ik mag haar niet eens bellen.' Bij het laatste woord verslik ik me bijna.

Roosmarijn houdt mij van zich af en veegt voorzichtig de tranen weg. 'Gekkie,' zegt ze lief. 'Waarom heb je me dat allemaal niet eerder verteld?' 'Ik ben gewoon stoom...' huil ik.

Roosmarijn begint nu te lachen. 'Een beetje misschien, maar je ziet tenminste in dat je fout bent geweest.'

Meent ze dit nou? Ik kan nauwelijks geloven dat we hier zo staan. Het is net als vroeger. Hoe heb ik dit ooit weg kunnen gooien voor zo'n dom blondje?

'Ik had je nooit mogen zoenen,' snik ik.

'Het voelde best goed.' Roosmarijn knipoogt en ik lach door mijn tranen heen.

'Je bent gek.'

'Daarom passen we zo goed bij elkaar,' lacht Roosmarijn. Ze heeft gelijk. Wij passen bij elkaar. Roosmarijn en ik, dat is pas een team. Dat zei Floor ook in haar mail. Floor

en ik, zijn wij geen team? Roosmarijn pakt mij bij m'n schouders en kijkt me bezorgd aan.

'Wat is er nou met Floor? Wil ze je echt niet meer spreken?'

'Ze wil rust, maar hoe kan dat nou? Ze eet niks meer en slikt laxeerpillen. Ik kan het niet meer aanzien, Roos. Ik heb haar nodig, en zij mij.'

'Hoezo?'

Ik kijk beschaamd naar de grond. 'Floor is een soort dagboek,' probeer ik haar uit te leggen. 'Ik kan haar alles vertellen.'

Roosmarijn is niet beledigd. Ze kijkt me heel serieus aan en geeft me een zoen op mijn wang. 'Als dat zo is, dan gaan we haar terughalen.'

Ik kijk haar verbaasd aan. Waar heeft ze het over?

'Ik ben dan misschien wel gek, maar ik snap heus wel dat je haar nodig hebt. En zij jou!'

Ze trekt me mee naar de gang. De bel voor het tweede

lesuur gaat 'Wat doen we met Rayna?' vraag ik geschrokken. Roosmarijn haalt haar schouders op. 'Die nam het voor mij op. Heel lief, maar ik heb zelf ook een mond.'

Ik moet zachtjes lachen. Ze zegt het precies zoals ik erover dacht. 'Kom je nou?' vraagt ze als ze bij het lokaal is. Ik tast in mijn broekzak en haal het briefje van Rayna eruit. Ik verfrommel het en laat het in de prullenbak vallen.

'Ik kom.'

Floor

Van: Menno van de Heide

Aan: Sofie Berger Subject: Floor

Lieve Sofie,

ik mail omdat je je vast afvraagt hoe het nu met mijn zus gaat. Ze eet nog altijd niets en mijn ouders hebben gisteren uren met haar zitten praten op haar kamer. Ik mocht er niet bij zijn, maar heb stiekem aan de deur staan luisteren. Tsja, moeten ze mij er maar niet buiten houden. Ik maak mij toch ook zorgen? Floor heeft geen woord gezegd, wilde niet toegeven dat de laxepillen van haar zijn. Zogenaamd laten liggen door een vriendin. Ja, hoor...

Helemaal in de war kwamen mijn ouders weer buiten. Ze zagen spierwit en wilden niet dat ik naar haar toeging (dat heb ik natuurlijk toch gedaan). Ik vroeg haar naar jou, en toen werd ze me toch kwaad! Ze smiet haar schoolboeken naar mijn hoofd en schreeuwde dat ik me er niet mee moest bemoeien. Zo heb ik haar nog nooit meegemaakt. Hopelijk draait ze snel bij, want volgens mij heeft ze je wel degelijk nodig.

Liefs, Menno

Roosmarijn en ik zijn net thuis uit school. Uit gewoonte heb ik meteen mijn mail gecheckt. Ik doe niet eens de moeite om mijn tranen tegen te houden. Roosmarijn

legt een hand op mijn schouder en knijpt er troostend in. Het doet me goed dat ze bij me is, anders was ik helemaal doorgedraaid.

'Wat een meid is die Floor,' peinst Roosmarijn als ze de mail gelezen heeft. Tsja, als er iemand pittig is, dan is Floor het wel. Daarom is ze ook zo leuk.

'Wanneer heb je voor het laatst iets van haarzelf gehoord?' vraagt Roosmarijn bezorgd.

Dat moet alweer bijna drie weken geleden zijn. Roosmarijn vindt het niet kunnen.

'Ze snapt toch wel dat je je zorgen maakt?' roept ze wanhopig. 'Wat is haar telefoonnummer, dan bel ik haar persoonlijk op.'

Ik gris meteen mijn mobieltje uit haar handen en leg het weg op tafel. Stel je voor dat een boze Roosmarijn Floor opbelt. Dan kan ik het voorgoed vergeten. 'Dat doe je niet, hoor,' roep ik geschrokken.

Roosmarijn trekt een schuldig gezicht. 'Vanmiddag was je anders maar wat blij dat ik me met het gesprek bemoeide.'

Ik glimlach. Bella was al snel niet meer boos toen Roosmarijn uitlegde wat er allemaal aan de hand was. Bella zei zelfs 'sorry' omdat ze mij haar huis uit had gezet. Ze was jaloers op de vriendschap die ik met Lewi had. 'Jij bent altijd mijn beste vriendin geweest, en ineens deed je zo anders,' zei Bella. Ik snap nu pas hoe erg ze zich in de steek gelaten gevoeld heeft. Ik heb wel duizend keer sorry gezegd en uiteindelijk gaf ze me een knuffel, 'je was wel stom bezig,' eindigde het gesprek. Dat snap ik achteraf ook. Alsof ik hen inruilde voor Lewi.

'Dat deed je inderdaad goed,' lach ik. Roosmarijn stond daar als een ware bemiddelaar. Of als een ware Carolien.

Natuurlijk heeft ze gelijk dat ze goed geholpen heeft, maar Floor kan ik alleen wel aan. Nou ja, niet helemaal, maar ik wil niet dat ze zich ermee bemoeit. Stel je voor dat Floor nog bozer wordt, dat moet ik niet hebben. Roosmarijn lijkt er vrede mee te hebben en gaat wat drinken scoren beneden. Ik loop naar de wc. Met een grote frons in mijn voorhoofd kijk ik naar de kalender. Floor is bijna jarig. Zal ik haar een kaart sturen? Of valt dat ook onder lastig vallen? Dit is toch geen vriendschap meer? Bij alles ga ik nadenken of het haar niet boos zal maken. Ik heb er genoeg van. Zeker eeuwig

achter haar aan blijven lopen. Geen sprake van.
Resoluut stap ik de keuken in en zie Roosmarijn met mijn mobiel in haar hand aan de keukentafel zitten.
'Wat doe je?' vraag ik fel.

Roosmarijn legt mijn telefoon met een rood hoofd neer en krabbelt iets op een blaadje. 'Niets.'

'Wat heb je daar dan?'

'Niets.'

'Je echoot, Roos. Geef hier.'

Roosmarijn wordt nog roder. 'Goed, als je het dan echt wil weten. Ik ben verliefd op Malou, ik probeerde haar nummer te vinden in jouw telefoonlijst.'

Ik kijk haar met een scheef hoofd aan. Verliefd? Op Malou? Ze is gek geworden.

Roosmarijn staat op en drinkt in één teug haar glas leeg. Ze zet het met een klap op tafel en veegt haar mond af.
'Lieverd, niet te veel piekeren, Floor komt vanzelf naar je toe.'

Ja hoor. Alsof Floor zo meteen ineens voor de deur staat. Ik zou niet weten wat ik dan zou doen. Huilen, haar knuffelen, lachen? Roosmarijn geeft me een zoen op mijn wang en loopt naar de voordeur. 'Geloof me, het gaat sneller dan je denkt.'

Ik heb mezelf net in de bank genesteld voor een leuke avondfilm als de bel gaat. Stefan brult van boven dat ik open moet doen. Wat een luiwammes is het toch. Geïrriteerd sta ik op. Zit ik net en dan komt er weer een buurvrouw langs. Wie zou het deze keer zijn? Die stomme troela van één hoog? Of die meid die haar krijsende kleuter een leuke oppas gunt? Kwaad ruk ik de deur open. 'Wat moet...'

Mijn stem stokt. Mijn blik gaat van de puntschoenen naar het rokje, naar het leren jasje, naar de ketting met de zilveren hanger, naar de spitse kin, naar de sproeten, de ernstige ogen en het blonde haar. Floor.

'Mag ik binnenkomen?' Haar stem klinkt als in een droom. Een droom die niet waar kan zijn. Ik kijk haar nog altijd verbouwereerd aan. Dit moet een droom zijn, dat kan toch niet anders?

Ik hou de deur open en laat haar zwijgend binnen. Het

kleine handtasje belandt met een plof op de grond. 'Weet je hoe lang ik gereisd heb?' roept ze vermoeid. Ze kijkt me vervolgens verlegen aan. Alsof we vreemden zijn staan we tegenover elkaar. Ik kan haar alleen maar aanstaren. 'Floor, wat... wat doe je hier?' stamel ik verbaasd.

Floor lacht voorzichtig. Ze ziet er moe uit, valt me op. Witjes ook.

'Kunnen we even praten?' vraagt ze. Terwijl ik haar meeneem naar de woonkamer hoor ik Stefan van boven brullen: 'Is dat Mirjam?'

'Nee, Floor.'

Het blijft even stil. 'Dat meisje van vakantie?'

Nee, het meisje van de wasserette. Floor lacht schuldig naar me. Ze wil niks drinken en zakt neer op de hangbank in de woonkamer. Dan slaat ze haar benen over elkaar en kijkt mij afwachtend aan.

'Het spijt me, Soof.'

Wat heb ik verlangd naar die woorden. Sowieso om haar

te zien. Het voelt alsof mijn handboeien losgemaakt worden, alsof ik na al die weken eindelijk weer normaal kan ademen.

'Wat spijt je?' Ik moet het van haarzelf horen. Anders geloof ik het morgen niet meer. Dan lijkt het allemaal een dagdroom geweest.

'Ik heb je op afstand gehouden, terwijl ik je juist nodig had.'

Dit kan niet waar zijn, zegt ze dit echt?

'Waarom?' zeg ik als een robot, die automatisch op haar reageert.

'Ik wilde afvallen,' zegt Floor en ze kleurt rood. 'Ik ben zelfs weer gaan sporten.'

Ik knik. 'Menno mailde me.'

Floor slaat haar handen voor haar gezicht. Ze ziet er ineens kwetsbaar klein uit op onze grote bank. Zal ik naast haar gaan zitten? O nee, ze wilde met rust gelaten worden. Het stemmetje in mijn hoofd doet mij twijfelen bij alles wat ik wil zeggen of doen. Wat kan wel en wat

kan niet?

'Waarom nam je afstand?' vraag ik voor de tweede keer.

Floor haalt haar schouders op. 'Ik schaamde me, ik wilde niet van je horen wat ik allang wist: de anorexia heeft gewonnen.'

Hoe kan ze dat nou zeggen? Ze kan toch opnieuw vechten? 'Je geeft toch niet op?' vraag ik. Ik hoor hoe angstig mijn stem klinkt en ik stop meteen met praten. Floor wil geen bezorgde mensen. Ze kijkt me met haar betraande gezicht aan en klopt naast zich op de bank.

'Kom alsjeblieft even hier zitten.'

Ik ga naast haar zitten en ze pakt meteen mijn hand. Haar hand is koud en klein. Ik kijk naar het ringetje om haar wijsvinger. Ze veegt met haar duim over mijn hand. Ik word er rustig van.

'Ik weet het niet meer, Soof. Ik ben zo in de war geweest. Jij kwam gewoon te dichtbij.'

Ik knijp in haar hand. 'Ik wilde er voor je zijn, dat had ook gekund. Je weet dat ik je kan helpen.'

Floor glimlacht en bijt peinzend op haar onderlip. Wat heb ik haar gemist.

'Daarom heb ik je juist van me afgeduwd,' gaat ze verder. 'Ik wilde niet geholpen worden. Soms moet je dingen zelf kunnen.'

Sterke Floor. Eigenwijze Floor. Wanneer ziet ze nou eens in dat hulp vragen helemaal niet slap is? 'En dokter Jonker dan?' vraag ik verbaasd. 'Wat zegt hij?'

Floor kijkt naar de grond. 'Ik moet weer opgenomen worden.'

Ik kijk haar geschrokken aan. Floor opnieuw aan het infuus. 'Wat gaan ze met je doen?'

'Ze gaan me vet mesten,' fluistert Floor zachtjes. 'Ze gaan me dwingen te eten.'

Dit moet vreselijk voor haar zijn. Hoe maak ik haar duidelijk dat ik het begrijp? Dat ik haar wil steunen? Dat ze me midden in de nacht wakker kan bellen als dat nodig is? Ook als ze gewoon wil kletsen?

'Je moet beter worden,' zeg ik harder dan de bedoeling

is. Moor kijkt me aan. Haar ogen glinsteren en haar sproeten zijn duidelijk zichtbaar.

'Ik wil niet naar de kliniek,' roept ze in paniek. 'Wanneer moet ik jou dan mailen?'

Dit is geen dagdroom. Het is werkelijkheid. Floor wil me terug en zit nu op mijn bank.

'Daar vinden we wel wat op,' grijns ik tussen mijn eigen tranen door. 'Desnoods kom ik elke dag op bezoek.'

'Je bent gek.'

'Knettergek. Daarom passen we zo goed bij elkaar.'

'Wat wil je drinken?' roep ik vanuit de keuken. Floor blijft natuurlijk logeren en heeft net haar ouders gebeld. Die waren allang blij dat we gepraat hebben. Ze halen haar morgen met de auto weer op. Zo'n treinreis put haar helemaal uit. Moet ik haar nou ook wat te eten aanbieden? Ik ben blij dat ze niet langer wegloopt van haar problemen. Ze wil nu echt gaan proberen beter te worden. Er kon zelfs een goed woord over de kliniek af. Hoe krijg ik het voor elkaar? Zo veel heb ik niet gezegd. Waarom is ze eigenlijk naar me toe gekomen?

'Floor,' zeg ik, als ik de glazen sap op tafel zet. Ze heeft haar benen onder zich getrokken en haar ogen opnieuw opgemaakt. De make-up was helemaal uitgelopen.

'Ja?'

'Waarom ben je hierheen gekomen?'

Floor grinnikt en neemt een slokje sinas. 'Een vreemd meisje belde me op.'

Ik kijk haar verbaasd aan. 'Mirjam?'

Floor schudt haar hoofd. 'Roosmarijn. Ze vertelde over jullie wc-gesprek.'

Ik kan er niets aan doen dat ik knalrood word. Heeft Roosmarijn naar Floor gebeld? Wanneer dan? En hoe... Wacht eens even. Vanmiddag zat ze met mijn mobiel te klooiën en schreef ze zogenaamd Malous nummer op. Wat nou als dat het nummer van Floor was? Ik had moeten weten dat ze tegen me loog. Alsof ze ooit verliefd zou zijn op Malou.

Ik pak de telefoon. 'Ik moet even Roosmarijn bedanken.'

Floor knikt begrijpend, terwijl ze in een tijdschrift begint te bladeren. Op de gang toets ik Roosmarijns nummer in. Met trillende handen hoor ik hem overgaan.

'Roos, met mij. Je bent een onwijze trut, maar wel de liefste van de wereld.'

Ik hoor Roosmarijn aan de andere kant van de lijn in de lach schieten. 'Is Floor er nu al?' roept ze verbaasd.

'Waarom heb je haar gebeld?'

'Simpel Soof,' lacht Roosmarijn. 'Ik zei toch dat we haar terug zouden halen. Toen ik haar vertelde over ons gesprek voelde ze zich schuldig. Ik vroeg haar naar je toe te gaan, omdat je haar nodig hebt. Je praat dan nooit over haar, ik weet dat Floor erg belangrijk voor je is.'

'Dat ben jij ook, hoor,' zeg ik snel.

'Dat weet ik nu ook,' is het zachte antwoord van Roosmarijn.

Ik kan wel gillen. Het liefst was ik door de hoorn gekropen om haar te knuffelen. Wat is ze toch een schat.

'Weet je dat nog nooit iemand zoiets voor me heeft gedaan?'

'Is het weer helemaal goed tussen jullie?'

Ik kijk voorzichtig om de hoek van de woonkamer. Floor zit op haar gemak te lezen en plukt aan haar onderlip. Haar voeten met vieze sokken heeft ze op het tafeltje gelegd. Ze voelt zich vast helemaal thuis.

'Ik geloof het wel.'

'Ik had gelijk hè, vanmiddag,' zegt Roosmarijn trots.

'Hoezo?'

'Het ging sneller dan je dacht.'

'Lig je goed?' vraag ik zachtjes als ik het licht uitknip en het pikkedonker is. Floor ligt naast mij op het veldbed, dat zachtjes piept. Het lijkt wel te zuchten. Ik doe het geluid na.

'Ik ben doodmoe,' gaapt Floor en ze rekt zich uit.

Ik kijk op mijn wekker en zie dat het al tegen enen loopt. 'Heb je mijn tatoeage al gezien?'

Floor schiet geschrokken overeind. Ze knipt het licht weer aan en kijkt mij met twee grote ogen aan. 'Tatoeage? Waar?'

'Op mijn bil, de letter 'F' van Floor.'

Floor geeft me een speelse duw Wat heerlijk dat we weer kunnen lachen. Ik stroop mijn pyjamajasje op en wijs op mijn bovenarm. De letter staat er nog altijd en Floor kijkt er bewonderend naar. 'Wauw,' stamelt ze. 'Dat je dat durft.'

'De letter 'S' van slet. Of van snotter, of van simpel wicht, of van slang, of van stom kind, of van...'

'Of gewoon van Sofie,' zegt Floor en ze geeft me een zoen.

'Zullen we gaan slapen?' vraag ik moe. Het is inmiddels half 2 en morgen is er gewoon weer school. Wat zullen ze allemaal van Floor vinden morgen? Carolien wilde haar graag eens ontmoeten en ik vind het super dat Floor mee wil. Nu kan ik haar eindelijk trots aan iedereen laten zien. Floor mijn dagboek. Floor mijn zuurstof. Floor mijn vriendin. Ik draai me op mijn andere zij en trek de deken op tot aan mijn kin. Ik

murmelt wat en doet mijn ogen dicht. Wat een heerlijke dag vandaag.

'Zeg?' fluistert Floor zachtjes als ik net in begin te doezelen.

'Ja?' gaap ik.

'Heb ik veel gemist de afgelopen tijd?'